

Giới thiệu Đôi Đôi, Là Nương Cưỡng Bức Cha

Truyện xuyên không của Lanlungphan nói về nàng chỉ muốn ăn no, uống no, ngủ tốt, rớt cuộc cũng buông xuống được mọi chuyện nhưng chỉ vì quá mê nhìn gái làm lệch tay lái, nàng liền đi châu Diêm Vương. Nhưng Diêm Vương không nhận liền ném nàng vào xác một cô gái chết vì bị bệnh đậu mùa.

Nhưng cũng may chính chủ thân xác này gia cảnh không tệ, là một phú thương, cuộc sống khá nhàn nhã, chỉ là một nữ phụ hơi ngốc một tý, luôn làm nền cho nữ chính thôi. Rắc rối là thể giới này không bình thường, cường giả vì tôn, lấy đầu khí làm trọng, hên là nàng cũng thuộc dạng bình thường không nổi bật gì. Thế là nàng quyết tâm làm con sâu gạo, ngồi xem nữ chính diễn kịch. Nhưng mà mọi chuyện đâu phải dễ thế đâu...

Cùng theo dõi truyện hay mang tên Đôi Đôi, Là Nương Cưỡng Bức Cha để tiếp tục khám phá đằng sau những tình tiết còn đang dang dở.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Đôi, Là Nương Cưỡng Bức Cha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1

"Rớt cuộc cũng được nghỉ ngơi rồi!" Nàng- Tô Thanh Nhã cuối cùng cũng có thể thoát được những công việc mệt nhọc để sống thoải mái làm sâu gạo. Cuộc sống hai mươi bốn năm không ngày nào không mệt. Mười tám năm trước vì suýt chết mà mạng ơn cứu mạng của người ta, vậy là phải dùng hết 18 năm thời gian để trả hết nợ, cả thể xác lẫn tinh thần không một ngày được an ổn. Hiện giờ, 18 năm sau, cuối cùng nàng cũng trả hết nợ, cuối cùng cũng có thể buông xuôi tất cả để sống với sở thích của mình. Có thể lười biếng không cần dậy sớm, không lo lắng nhiệm vụ sắp tới, cũng không bù đầu vào một mớ giấy tờ. Thật là thoải mái!

"Oa! Chị gái đó xinh chưa kia! Trời ơi, ăn gì mà đẹp thế không biết, uy, dừng đi mà!" Đang trong mớ suy nghĩ, Nhã Thanh thấy một cô gái thật xinh đẹp, thấy xe mình sắp vượt qua cô gái, cô vội người lui sau nhìn cho bằng được, không để ý xe cộ trên đường cô lệch tay lái và rồi...

"Kéécét!!! Rầm!!!"

"Ái, đau đầu quá!.... Oái! Đây là đâu?" Nhã Thanh đau khổ mở mắt, giật mình không biết đang ở đâu, cô nhớ mình hình như bị tai nạn nha, vậy là mình chết rồi sao. Quay quắt nhìn xung quanh, cô phát hiện một ông già mặt đen thui ngồi trên bục cao.

Ông già mặt đen hỏi : "Tên gì?"

Nhã Thanh nhìn quanh : "..."

Mặt đen : "Cô tên là gì?"

Nhã Thanh chỉ vào mình : "Tôi? Tôi là Thanh Nhã!"

"Thanh Nhã??? Người đâu! Đem người này trả về chỗ cũ, đem tên bắt nhầm đi xử lý!" Mặt đen mặt vẫn đen không tí xíu cảm xúc gọi lính.

Người nọ đi ra chưa đầy một phút lại đi vào : "Bẩm vương! Xác của cô gái này đã bị huỷ! Còn nữa, có một âm hồn gọi Nhã Thanh vừa mới chết, đang vất vưởng ngoài cổng, có cho cô ta vào không ạ?"

"Được! Cho cô ta vào, còn cô gái này cho vào xác Nhã Thanh kia đi! Khuyến mãi trị hết bệnh cho cô ta." Mặt đen vẫn đen như vậy, không suy nghĩ nhiều liền quyết định. Thế là Thanh Nhã liền xuyên không, từ đây Thanh Nhã biến thành Nhã Thanh, sống một cuộc sống vui vẻ đến trọn đời. Hết chuyện!

Đùa thôi! Sau khi mặt đen nói xong, Nhã Thanh chưa chen vào được câu nào liền bị hai người hình thù quái dị lôi đi. Sau đó tới một nơi nào đó, dừng lại, 'tôm' một cái, Nhã Thanh bị đẩy, xong nàng cũng nất ý thức (xui rồi). Khi Nhã Thanh tỉnh lại thì trời đã sáng, cả người sáng khoái, tinh thần rất tốt, cảm giác nàng tưởng mọi thứ diễn ra hôm qua là một giấc mơ. Nhưng khi thấy kiến trúc xung quanh kỳ quái, lại nhìn đến thân mình, mang bộ đồ trắng toát không hợp thời đại liền hiểu hôm qua không phải mơ. Trong đầu lại là một mớ kiến thức không phải của mình đang dung nhập, nàng biết được mình là Tô Nhã Thanh, nhị tiểu thư của Tô gia, gia đình phú thương giàu có. Trên nàng có phụ mẫu, một đại ca, một đại tỷ và một tiểu đệ. Nàng sống ở một thế giới kỳ quái lấy đầu khí làm trọng, cường giả vì tôn, người mạnh đè bẹp người yếu. Người ta sống ở đây chủ yếu tu luyện ma pháp hoặc kiếm kỹ, ma pháp sư có địa vị cao hơn kiếm sư. Ngoài ra còn có được sư cùng luyện khí sư, hai nghề này rất hiếm vì hơi bị khó nên địa vị cũng cực cao. Ma pháp cùng kiếm sư có cấp bậc gần giống nhau, từ cấp một đến cấp bốn là sơ cấp, cấp năm đến cấp tám là trung cấp, cấp chín đến mười hai là cao cấp, mỗi cấp có ba giai: sơ, trung và cao giai. Trên cấp mười hai có tông cấp, đế cấp, tôn cấp, thành cấp và thần cấp, mỗi cấp có chín cấp nhỏ. Từ cấp mười hai đi lên, mỗi lần tăng cấp đều rất khó, ở giai đoạn cao cấp, người ta đã được xem là cao thủ. Hiện tại Tô Nhã Thanh mười lăm tuổi đang ở cấp sáu, được xem là bình thường. Đại ca thiên tài Tô Hải hai mươi tuổi đang ở tông cấp cấp ba kiếm sư cùng đại tỷ thiên tài Tô Nhã Sương mười tám tuổi ở bước đầu tông cấp ma pháp sư. Còn tiểu đệ thiên tài Tô Dật mười ba tuổi cấp chín ma pháp sư. Đến cả mẫu thân Dương Nhã cũng là cao thủ nổi, bà đang ở tông cấp cấp chín ma pháp sư. Nói chung cả nhà đều thiên tài hết sức biến thái trừ em Nhã Thanh cùng phụ thân Tô Hữu ra (ông mới cấp mười hai kiếm sư). Tuy nói Tô Hữu không có thiên phú tu luyện cho lắm nhưng ông rất giỏi, có đầu óc kinh doanh trở thành một phú thương giàu có nhất thành Dương Sơn. Và ông cũng rất đẹp trai nên mới câu được Dương Nhã xinh đẹp con gái thành chủ. Gia đình Nhã Thanh rất thương yêu nhau, huynh đệ tỷ muội hoà thuận nên rất có tiếng ở trong thành. Sự thật cũng chính là vậy, chính chủ Nhã Thanh không có thiên phú tu luyện nên bị rất nhiều người soi mói, nhưng cũng không bao nhiêu, vì họ cho rằng gia đình họ Tô quá biến thái rồi, vì vậy ông trời để cho gia đình bọn họ có hai người bình thường một chút. Nhưng Chính chủ này lại vì vậy mà rất tự ti, nhất gan và ít nói, nên mọi người lại càng thêm chỉ trích, nói cô không được một phần của cha cô. Nhà họ Tô thấy vậy thì rất bất bình, mặc kệ ngoài tai nói gì, trong nhà mọi người đều rất đùm bọc nàng, lúc nào cũng khuyên nàng không nên tự ti. Mới vừa rồi chính chủ bị bệnh đậu mùa vì không chịu uống thuốc cộng thêm ở trong phòng suốt với tâm trạng nặng nề nên mới nhanh chết. Vì chuyện này mà cả nhà nàng gà bay chó sủa, từ trên xuống dưới ai cũng lo sợ. " Mẹ nó! Mới nghỉ ngơi một xui mà đã đi châu Diêm Vương! Ai... Cũng may gia thế của thân xác này rất tốt, hợp với làm sâu gạo." Nhã Thanh than thở. Nàng thật muốn an an ổn ổn làm sâu gạo nha. Nhưng dù gì cũng dùng cơ thể mới, nên xem xét một tý. Nàng dựa vào trí nhớ dùng linh thức khám phá cơ thể. Cơ thể này rất rắn chắc, chắc là thường xuyên luyện tập. Oai... Nàng ta muốn mạnh lên đến vậy sao? Nàng cũng nên giúp nàng ta một chút, dù sao mình cũng chiếm xác người ta. Với lại thế giới kẻ mạnh đè bẹp người yếu này, nếu không mạnh lên thì rất dễ chết cho dù có người bao bọc.

Thăm dò cơ thể một hồi, Nhã Thanh mới biết cơ thể này căn cơ thật bình thường. Chỉ là có một khối xám xịt ở trong góc đan điền, để ý kỹ mới thấy. Chắc chỉ là mớ tạp chất gì đó do luyện tập quá độ sinh ra. Kiểu này có luyện tập cho lắm cũng vậy, thôi thì cứ để tự nhiên như vậy, cứ việc ăn bám là tốt lắm. Quyết định vậy, Nhã Thanh không ngại nghĩ gì nữa liền lần ra tiếp tục ngủ.

Trưa hôm ấy... Cả nhà họ Tô sau khi nghe nha hoàn a Cửu báo nhị tiểu thư cả sáng hôm nay không có động tĩnh gì liền hết hoảng kéo theo đại phu tới phòng Nhã Thanh. Sau mấy chục lần gọi cửa không có kết quả, quyết định chuẩn bị phá cửa đi :

"Két!" cửa mở, Nhã Thanh với khuôn mặt khó chịu đi ra. "Mấy người làm gì vậy! Mới sáng sớm không cho người ta ngủ! Ôn ào chết được!"

"Tiểu thư, bây giờ là buổi trưa nha!" A Cửu phản bác, nhưng sau đó cảm thấy không hợp lý liền quay lại nhìn phu nhân lão gia, thấy mọi người đều ngây ngốc liền gọi: "Lão gia, phu nhân?"

Gia đình họ Tô sau khi Nhã Thanh mạnh khỏe đi ra, trên người không một vết mụn nhọt liền ngốc một hồi, sau a Cửu gọi mới bình thường trở lại. Mẫu thân Dương Nhã cùng đại tỷ Tô Nhã Sương chạy lại lôi kéo Nhã Thanh, xem xét khắp người.

"Con (em) sao rồi? Trong người thấy chỗ nào không khỏe không? Nói nương (tỷ) biết, đừng giấu!" Hai người câu chữ giống nhau một hồi liền thút thít. Nhã Thanh nhức đầu, biết đây là gia quyến của chính chủ liền nhanh miệng giải thích.

"Không sao đâu mà, mấy ngày nay con suy nghĩ nhiều lắm, con thấy mình không có thiên phú tu luyện nhưng cũng không thể tự ti. Con có nương, cha, đại ca, đại tỷ cả đệ ai nấy đều thương con, vậy mà con lại làm mọi người buồn. Là con không tốt, cả nhà tha lỗi cho con nha!"

"Con (muội) nói thật sao?" Cả năm cái miệng đồng thời nói.

"Thật mà!" Nhã Thanh cam đoan.

"Ôi! Con gái chúng ta tốt cực cũng lớn rồi!" Tô Hữu ca thán.

"Thanh nhi, bệnh của muội sao rồi?" Đại ca Tô chợt nhớ tới bệnh của em gái liền hỏi.

"Bệnh của muội khỏi rồi, hôm qua muội nghĩ thấu đáo mọi chuyện, tinh thần tốt lên, bệnh đậu mùa liềm dần dần khỏi. Bây giờ thì khỏi hoàn toàn rồi, nên mọi người an tâm! Nhưng mà sau này con phải ăn bằm cả nhà rồi, mọi người không trách con vô dụng chứ?" Nhã Thanh giả bộ tội nghiệp.

"Không sao, không sao mà, cho dù cả nhà không cần ti nhưng vẫn còn đệ a, đệ nuôi ti cả đời luôn!" Đệ đệ Tô Dật chu chu miệng đáng yêu làm cả nhà cười vui vẻ.

"Vậy sau này phải dựa vào đệ đệ nuôi tỷ rồi!" Nhã Thanh vui vẻ nựng má tiểu đệ đệ. Nàng cảm thấy thật vui vì có gia đình mới tốt thế này, lúc trước nàng mồ côi, không cảm giác được hạnh phúc gia đình, cũng cảm thấy chính chủ thật ngu ngốc. Nếu ông trời đã an bài nàng ở đây, nàng liền sống thật tốt, bù lại cho chính chủ ngốc. Sau chuyện bệnh đậu mùa, nhà họ Tô thấy được Nhã Thanh tinh thần càng ngày càng tốt liền an tâm. Nhưng Nhã Thanh lại lộ rõ bản chất lười của mình, cả ngày ăn ăn, ngủ ngủ, không có việc gì làm liền ngồi tu luyện, ngoài ra không đi đâu cả, loanh chỉ ở trong nhà.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Đổi, Là Nương Cường Bức Cha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2

Một ngày cuối tháng năm, nhà họ Tô dẹp mọi chuyện sang một bên, cùng mọi người đến huyết vụ sâm lâm tìm thần khí chuẩn bị hiện thể. Tướng Nhã Thanh không hứng thú, nên cả nhà từ mờ sáng liền lên đường. Thức dậy, Nhã Thanh cảm thấy nhà mình im ắng lạ thường liền hỏi a Cửu:

"A Cửu, hôm nay mọi người đi đâu hết vậy?" "Tiểu thư! Lão gia phu nhân, hai thiếu gia cùng đại tiểu thư đem hộ vệ đi đến huyết vụ sâm lâm rồi ạ!" a Cửu thành thật trả lời.

"Họ đến đó làm gì?" Nhã Thanh nhú mày kỳ quái hỏi.

"Dạ, nghe nói ở đó có thần khí hiện thể, nên mọi người đua nhau chạy tới. Lão gia biết tiểu thư không hứng thú nên không gọi tiểu thư, từ mờ sáng liền đi!"

"Ai bảo ta không hứng thú? Nhanh chuẩn bị xe ngựa, chúng ta đuổi theo!" Nhã Thanh không nói hai lời, liền sửa soạn, cho mọi thứ vào túi trữ vật. A Cửu thấy vậy liền hoảng sợ.

"Tiểu thư! Không được đâu! Ở đó rất nguy hiểm, nếu muốn đi cũng phải có ma pháp sư hoặc kiếm sư cấp mười trở lên. Hai chúng ta làm sao có thể..."

"Người cầm miệng cho ta, không muốn đi liền ở nhà!" Nhã Thanh nổi nóng chặn lời a cửu, cô chứa ghét lảng tránh, đã quyết thì phải làm. A cửu thấy thế cũng không nói thêm, chuẩn bị xe ngựa cùng mọi thứ lật vật rồi lên đường. Trên đường đi không xảy ra chuyện gì ngoài mong muốn, Nhã Thanh và a Cửu đều mặc nam trang. Người đi đường cũng không chú ý gì, người ta chỉ muốn mau mau đến nơi thật sớm để gặp được thần khí. Tốc độ xe ngựa thật nhanh chỉ năm ngày liền tới bia rừng phía bên ngoài của huyết vụ sâm lâm. Tới đây Nhã Thanh cho xe ngựa nghỉ ngơi, còn nàng cùng a cửu tiến vào trung tâm huyết vụ. Chính là nàng đi một hồi, vừa giết xong một ma thú thì phát hiện mình bị lạc a cửu, nàng cũng đành mặc kệ, không chết được, lấy tinh hạch xong nâng lại đi tiếp. Càng đi vào bên trong nàng lại phát hiện xung quanh mình không có một người nào, ma thú cũng mạnh hơn không ít nhưng Nhã Thanh có thể diệt, nhưng là càng ngày càng ít.

Tiếp tục đi thêm một canh giờ, người mới như lại thấy đói bụng, nhìn lương khô thì lại ớn. Nàng nhìn quanh thì phát hiện rất nhiều hoa quả đại loại tươi ngon. Không hề dị nghị, nàng thấy một chùm quả màu đỏ gần đó liền chạy lại chuẩn bị hái, nhưng đột nhiên một cự mãng to lớn xuất hiện. Nó đưa cái đuôi to bự quật tới Nhã Thanh, làm nàng phải chặt vật tránh né. Cự mãng này không bình thường tí nào. Nhã Thanh sử dụng ma pháp áp chế nó nhưng lại chẳng ảnh hưởng, giống như ma pháp mỗi lần đến gần nó đều bị vô hiệu hóa.

"Nhân loại đáng chết, dám đi vào khu vực của ta." Cự mãng nói xong liền quất thêm một cái, đánh Nhã Thanh bay tới cái cây gần đó. Nhã Thanh cả người đau nhức, bụng đói, lại thêm bị đánh, nàng ức chế quá liền oa oa khóc.

"Ồ ô...ô..." Lần đầu tiên trong đời cự mãng gặp phải tình cảnh dở hơi thế này, nó liền lúng túng:

"Nhân loại kia, ta chỉ mới đánh ngươi có hai cái làm gì ngươi phải khóc chứ?"

"Ồ... Sao không khóc được... Híc... Nếu có một con ma thú to hơn ngươi gấp ba, bốn mươi lần đánh hai cái thật mạnh vào người ngươi, thử hỏi ngươi không đau sao? Ô...ô..." Nhã Thanh thút thít cãi lại. Cự mãng nghe thế liền suy nghĩ, xong đánh cái rùng mình:

"Ừ thì đau, nhưng không cần khóc thế chứ?" "Hức... Hức... Ô...ô... Người còn nói vậy à, người có biết trước khi bị ngươi đánh, ta cả người đau nhức. Còn nữa, ta đang đói bụng muốn chết, muốn ăn mà ngươi lại không cho. Người có thấy ngươi rất đáng chết không? Huu..." Nhã Thanh được một tác thêm một thuốc, càng khóc càng hăng. Cự mãng lúng túng bèn biến thành hình người, trở thành một thanh niên mặt mũi chất phác, nhìn là biết rất ngốc. Anh ta thấy Nhã Thanh khóc lớn, không biết làm gì đành tới gần nàng. Tay chân luống vồ vồ lúng, đổ

nàng không khóc.

"Ách, ta...là ta sai, ngươi đừng khóc nữa, muốn ăn gì liền tự tiện, ta không ngăn ngươi nữa. Ngoan, ngoan... Đừng khóc mà, nếu ăn được ngươi ăn hết luôn đi, xin ngươi đấy, đừng khóc nữa!"

"Thật sao?" Nhã Thanh nghe vậy liền ngừng khóc.

"Ừ! Ngươi hái quả ăn đi, ta tới chỗ của ta canh chừng!"

Dạ nguyên cảm thấy thực nhưc đầu,lần đầu tiên trong đời gặp phải tình cảnh điên khủng này, nhân loại đến đây toàn bị hấn đánh chết, tuy bọn họ không đánh lại hấn nhưng lại chửi bới rùm beng cả lên. Ai ai cũng không yếu ớt mới bị đánh mấy cái liền khóc, cũng không lên án, cầu nhàu hấn sai, lần đầu hấn luống cuống như thế này. Tuy vậy hấn cũng không chán ghét. Nói chung, trước hết hấn phải thoát khỏi cái cô nương mu khóc này đã, lỡ làm cô khóc thì nhưc cả đầu. Mấy thứ ở đây cũng không có tác dụng với hấn, hấn trông chủ yếu để đỡ nhảm chán. Cho nàng vậy, dù gì chúng nó cũng mọc nhiều lắm rồi, lần khác lại trồng tiếp. Trên đời này hấn không có thân thích bằng hữu, nên hấn cũng không biết đi đâu, làm gì, cũng không đi được,mới chết. Nó sống đề qua ngày vậy thôi, không mục đích! Vừa thoát khỏi dòng suy nghĩ, Dạ Nguyên liền thấy Nhã Thanh ôm một đồng hoa quả đủ màu, cho từng cái một vào miệng, vẻ mặt hưởng thụ. Hấn trở mặt, định nói gì đó, nhưng thôi, mặc kệ, nếu cô ta chết cũng do số. Nhưng cả một buổi, giờ đã tối, Nhã Thanh đã ăn rất nhiều, trên gương mặt lại chẳng có tý xanh tím gì cả. Hấn bèn lại gần, hỏi:

"Ngươi có làm sao không? Ăn nhiều như vậy..."

"Không sao, mấy quả này ngon lắm, ta ăn mà muốn nghiền luôn. Mấy cây hoa này cũng vậy nè, thơm cực kỳ, ăn lại cực bổ." Nhã Thanh vui vẻ kể. Xong, nàng ợ một cái thỏa mãn. Tuy nàng ăn cực nhiều nhưng ở đây vẫn còn nhiều lắm, nàng đi thì thấy tiếc. Nàng nghĩ giờ đã tối, nghỉ lại ở đây một đêm, sáng mai ăn thêm một bụng rồi đi. Quay sang nhìn cự mãng thì thấy hấn ta đang đứng ngốc.

"Ngươi làm sao vậy?"

"A.. Không sao!" Cự mãng giật mình.

"Ngươi cho ta ở lại một đêm nha! Trời tối rồi, ta lại sợ lạnh! Nha nha, ta cảm ơn ngươi nhiều lắm luôn! "

Nhã Thanh cứ nì nài mãi, cự mãng Dạ Nguyên đành phải đồng ý. Nhưng hấn chỉ đồng ý cho nàng ở lại chứ đâu phải để nàng chiếm chỗ của hấn. Đã vậy còn lôi kéo hấn nói chuyện cả đêm. Hấn chính là cảm thấy rất vui, không có cảm giác ghét. Đèn tận gần sáng nàng mới chịu đi ngủ. Hấn cũng dần chìm vào giấc ngủ, giấc ngủ ngon nhất từ trước tới giờ.Cả hai ngủ thẳng tới trưa hôm sau. Nhã Thanh vì đói bụng mới tỉnh. Ăn xong, nàng chạy lại lay lay Dạ Nguyên: "Nguyên ca ca, dậy, dậy nào! Trưa lắm rồi!"

"Oáp, sao mà dậy sớm vậy, ta chưa ngủ đủ đâu!" Dạ Nguyên dụi dụi mắt, khó lắm hấn mới có một đêm ngủ ngon thế này. "Oa, giờ mà còn sớm sao, ngươi xem mặt trời lên thấu mông huỳnh rồi nè. Ta cũng ăn xong bữa trưa rồi nha." Nhã Thanh cốc đầu Dạ Nguyên một cái (đúng là không biết lớn nhỏ)

"Gi? Trưa vậy rồi sao? Sao ta lại ngủ mê đến mức này không biết." Dạ Nguyên ai thán. Sau nhớ ra cái gì, quay qua hỏi Nhã Thanh.

"Nha đầu, ngươi phải đi rồi sao?"

"Dạ, ta sắp phải đi rồi, Nguyên ca ca ở lại mạnh khoẻ, nhớ chăm sóc cây thật tốt nhé." Sờ Sờ rom róm nước mắt nhìn Dạ Nguyên.

"Cơ mà ngươi không thể ở lại chơi với ta thêm một ngày sao? Còn nhiều hoa quả cho ngươi ăn lắm. Ta ở một mình rất buồn, có ngươi nên ta vui lắm." Dạ Nguyên ù rù, cố gắng nặn nĩ.

"Ta xin lỗi, ta còn phải đi kiểm cha và nương nữa, ngươi cũng biết ta bị lạc mà!" Khuôn mặt Nhã Thanh ỉu xiu, rất không nỡ nói lời tạm biệt. Nhưng một thoáng, như nghĩ đến chuyện gì, nàng vui vẻ nói.

"Hay là Nguyên ca ca đi theo ta đi, ngườii ở đây cũng chỉ một mình, đi với ta sẽ không cô đơn nữa. Được không vậy??"

"Đi với ngươi sao?... " Dạ Nguyên nghĩ nghĩ, nhưng sau đó lại. "Được, haha, sao ta không nghĩ ra nì, chỉ cần đi theo muội ta sẽ được vui vẻ hơn. Vui quá." Dạ Nguyên vui vẻ cười haha, có thể đi theo Nhã Thanh đối với hấn là niềm vui cỡ nào.

"Ok, vậy chúng ta nhanh đi hái quả đi, để vậy uống lắm, tiếc ghê không thể nuôi trồng chúng nó nữa rồi, sau này cũng không có ăn." Nhã Thanh cảm thán tiếc nuối.

"Không cần đâu, không cần đâu." Dạ Nguyên nghe vậy liền lả đầu không đồng ý.

"Sao lại không cần chứ, ngươi không thấy phí sao?" Nhã Thanh không hợp tác nói.

"Uy, ý huynh không phải vậy." Dạ Nguyên khó khăn giải thích. "Vậy ý ngươi là thế nào?"

"Là, ta có thể đem nguyên cả nơi này đi luôn." Dạ Nguyên nói.

"Ngươi đùa sao? Nguyên chỗ này sao lại đem đi được, hay là ngươi có cái gì cất giấu?" Sờ Sờ khó tin hỏi.

"Cũng không phải nha. Thật ra nơi này là một không gian riêng. Chỉ có những ai lạc vào mặt đạo mới có thể vào, còn không thì vẫn đang đứng ở trong khu rừng, ngay bên cạnh không gian này. Nên có thể đem đi được." Dạ Nguyên phủ nhận.

"Oa, vậy ngươi mau đem đi thôi." Nhã Thanh hưng phấn nói.

"Nhưng ta không mang đi được, chỉ khi có kí ước thú với nhân loại mới có thể đi. Vì không gian này có liên kết với ta và chủ nhân khế ước. Nên giờ chỉ cần ta và ngươi ký ước là được." Dạ Nguyên nói.

"Ồ. Vậy phải làm thế nào? Ta không biết nha." Nhã Thanh ngu ngốc hỏi.

"Ui, vậy ta nói, ngươi làm theo. Trước hết ngươi dùng ma pháp vẽ ra hình bát quái, dùng máu của ngươi giọt lên sau đó ấn vào trán ta là được." Dạ Nguyên vẻ mặt ngó ngó giải thích cách làm cho Nhã Thanh. Nàng theo lời của hấn làm theo. Mọi việc thuận lợi xong xuôi Nhã Thanh thấy trong đầu mình có một khối trống rỗng.

"Bái kiến chủ nhân!" Sau khi khế ước, Dạ Nguyên theo bản năng quỳ xuống hành lễ với Nhã Thanh.

"Ách, ngươi làm gì vậy, mau đứng dậy." Nhã Thanh nâng Dạ Nguyên dậy.

"Chủ nhân, bây giờ chỉ cần ngươi dùng ý niệm thoát ra khỏi không gian là được." Dạ Nguyên dùng ý niệm trong đầu nói chuyện với Nhã Thanh.

"Hả, ngươi, là ngươi nói chuyện với ta sao?" Nhã Thanh choáng váng khi thấy Dạ Nguyên đứng trước mặt mình không mở miệng nhưng trong đầu lại vang lên tiếng nói của hắn.

"Ừ, là ta nói đấy, hiện tại chúng ta đã kí khế ước nên chỉ cần ngươi dùng ý niệm là có thể nói chuyện với ta." Dạ Nguyên nói. Nhã Thanh nghe vậy liền tập trung tinh thần, dùng ý nghĩ của mình chuyển hóa thành lời nói.

"Nguyên ca ca, Nguyên ca ca, ngươi nghe thấy ta nói không?"

"Có nha, ngươi làm được rồi."

Nhã Thanh hưng phấn như làm được chuyện gì kì diệu. "Bây giờ ta dùng ý niệm thoát ra khỏi đây nha!" Nàng không đợi Dạ Nguyên đồng ý liền dùng ý niệm thoát ra khỏi không gian, nhưng sau đó lại mếu mặt vì xung quanh không có ai, là một nơi lạ lẫm.

"Nguyên ca ca, ngươi đâu rồi.." Nhã Thanh mếu máo nói.

"Ta ở đây này, trong cái nhẫn." Dạ Nguyên nói. Nhã Thanh giờ mới để ý trên ngón giữa của mình có một chiếc nhẫn màu xanh bích rất đẹp mắt.

"Oa, ngươi đi ra ngoài đi." Ngay tức thì, một vệt sáng từ chiếc nhẫn bay ra, Dạ Nguyên đứng trước mặt Nhã Thanh cười hi hi.

"Cái nhẫn này là sao?" Nhã Thanh hiếu kì hỏi.

"Là không gian đó đó, muội có thể vào lại mà." Dạ Nguyên nói xong Nhã Thanh liền vào trong không gian, thấy mình đang ở chỗ lúc nãy thì ra lại, nhìn Dạ Nguyên cười vui vẻ.

"Oa, hay quá, giờ chúng ta đi được rồi phải không?"

Nhưng sau đó dơ tay lên lại không thấy nhẫn đâu, nàng thử dùng ý niệm thì nó lại xuất hiện.

"Ừ, giờ chúng ta đi được rồi, ngươi có thể đi một mình nha, vừa mới kí khế ước nên ta muốn lên cấp." Dạ Nguyên nói rồi liền chui vào không gian. Nhã Thanh không nói gì, theo đường hôm qua Dạ Nguyên chỉ cho rồi đi tìm cả nhà.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Đổi, Là Nương Cường Bác Cha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Đi được một khắc, Nhã Thanh đã thấy được bóng người thấp thoáng, có cả ma thú nhưng bọn chúng lại rất mạnh. Biết không thể đấu lại Nhã Thanh kiếm một hang động để nấp. Đồng thời vào trong không gian tìm kiếm Dạ Nguyên, nhưng khi vào trong thì thấy hắn đang bế quan để nâng cấp nên nàng đành đi hái quả giải khát.

Nhớ đến cái cây có quả màu tím đẹp mắt mà hôm qua Dạ Nguyên cảm đến gần, bản tính tò mò của Nhã Thanh nổi lên, liền đi đến cái cây đó. Leo lên cây, đập vào mắt nàng là một chùm quả màu tím phát sáng, trông thơm mát lạ thường, không chịu nổi kích thích, Nhã Thanh hái một quả bỏ vào miệng ăn ngon lành. Nhưng vừa mới ăn xong, chuẩn bị hái thêm quả tiếp theo thì nàng cảm thấy trong người cực kì khó chịu, thân thể lúc nóng, lúc lạnh, đau rất như có hàng ngàn con kiến đang gặm nhấm. Nhã Thanh thống khổ không chịu được, từ trên cây rơi xuống, nằm lăn dưới đất, tay chân hướng cây cỏ xung quanh quơ quậy như để phát tiết. Chịu đựng trong một canh giờ rốt cục cơn đau giảm dần, cứ tưởng sẽ dừng lại, ai ngờ nó lại ập xuống lần nữa. Lần này đau gấp không biết bao nhiêu lần lần trước. Nhã Thanh nghĩ mình sẽ chết nhưng trong đầu lại hiện lên năm khuôn mặt tươi cười quan tâm hướng tới nàng, nàng không thể chết, ở thế giới kia, cuộc sống chỉ có nhiệm vụ và báo ơn, nhưng hiện tại nàng có gia đình, có người quan tâm nàng, nàng không thể chết.

Nhã Thanh cố gắng chịu đựng, trong người nàng xương cốt như bị thứ gì đó đánh vào liên tục làm vỡ vụn, kinh mạch yếu ớt lại giống như không chịu nổi thứ gì nổ tung từng mảnh, da thịt lại như bị chà sát, qua lại rất nhiều lần, thật khủng khiếp. Vì không chịu nổi, nàng ngất đi, nhưng chưa được một khắc, vì quá đau đớn nên lại tỉnh. Cứ liên tục như thế gần một ngày, Nhã Thanh rốt cục cũng đã chịu đựng được mọi đau đớn. Như kì tích xảy ra, đau đớn trong người nàng như được một dòng nước ấm chảy qua vỗ về, xương cốt, kinh mạch, hay da thịt đều giống như được đổi mới. Quá mệt mỏi, Nhã Thanh thiếp đi, khi tỉnh dậy đã là sáng ngày hôm sau, vì đó bụng mới tỉnh.

Tỉnh lại, thấy mình vẫn ở trong không gian, vẫn còn sống, Nhã Thanh vui mừng khôn xiết, nhưng nhìn trên người thì lại không vui. Thân thể của nàng hiện tại nhầy nhụa, dính dính chất màu đen, thật ghê ghớm. Nhã Thanh lại không biết nơi nào để tắm, nàng đành chạy lại chỗ Dạ Nguyên, xem hắn ta tỉnh chưa. Nhưng khi nhìn thấy thân hình bê bết máu của hắn thì quên hết mục đích, chạy lại xem xét.

"Nguyên ca ca, Nguyên ca ca, tỉnh, mau tỉnh ngươi làm sao vậy?...huhu... ngươi đừng chết nha." Nhã Thanh hoảng sợ khóc toáng, không để ý người đang bị mình lay đã mờ to mắt, hai tay bịt tai lại.

"Nha đầu, ngươi đừng khóc nữa được không, ta đâu có chết!"

"Hu...A.! Huynh tỉnh rồi, người làm ta sợ quá, ngươi bị làm sao vậy?" Nhã Thanh giật mình, nhìn Dạ Nguyên.

"Cái này ta phải hỏi ngươi, ngươi có bị làm sao ta mới như vậy chứ. Ta đang không thể tiến cấp, tự nhiên ợt một cái từ cấp một chuyển lên cấp ba. Sau đó tự nhiên thân thể chảy máu lại không cảm giác, biết ngươi có chuyện, muốn kiểm tra ngươi nhưng bị lực gì đó làm cho hôn mê. Thế nào rồi, ngươi có bị sao không?" Dạ Nguyên lo lắng hỏi. Nhưng không nhắc thì thôi, mới nhắc một cái Nhã Thanh đã òa lên khóc.

"Hu...oa! Ngươi không biết đâu, khi đó ta đau lắm nha, ta tưởng ta sẽ chết đấy. Ngươi xem, trên người ta giờ toàn thứ gì đâu."

"Nhưng, ngươi, ngươi làm sao lại bị như vậy?" Thấy Nhã Thanh khóc, Dạ Nguyên nhức đầu hỏi.

"Hức...Ta, là ta ăn quả này nên mới bị nha. " Nhã Thanh đưa Dạ Nguyên đến cái cây đó.

"Ngươi, ngươi ăn quả này? Trời ơi, không phải ta dặn ngươi không được ăn rồi sao." Dạ Nguyên đau đầu hỏi.

"Là ta tò mò quá thôi, nếu ngươi không dặn ta, ta cũng không tìm thấy nó để ăn. Nhưng ta không sao rồi, không phà sao?" Nhã Thanh chột dạ nói.

"Ài, ngươi không nghỉ ngơi tại sao ta lại đề nghị ký khế ước với ngươi sao?" Dạ Nguyên trầm tư một lúc rồi hỏi Nhã Thanh, vẻ mặt thay đổi hoàn toàn không giống vẻ mặt ngu ngốc hồi nãy.

"Có nha." Nhã Thanh thẳng thắn nói.

"Gi? Vậy mà ngươi dễ dàng đồng ý vậy sao, không sợ ta sẽ hại ngươi?" Dạ Nguyên trở mặt hỏi.

"Sẽ không. Lúc đầu khi ta ăn quả ngươi mặt mày có vẻ kinh ngạc. Ta biết ta có vấn đề, tiếp theo, ta phát hiện hoa quả ở đây đa phần đều có độc, nhưng ta ăn lại không hề gì. Nhìn biểu hiện của ngươi lúc đầu là kinh ngạc, sau nghiền ngẫm và cuối cùng là vẻ mặt đương nhiên. Sau này ngươi muốn kí khế ước với ta nhưng không biết mở miệng thế nào, ta bèn mở lời cho ngươi rồi sau đó chúng ta kí khế ước. Tất nhiên chuyện này không có hại gì với ta." Nhã Thanh phân tích sau đó lại vào thẳng vấn đề. "Nào giờ thì ngươi nên cho ta biết mọi chuyện là được rồi."

"Ngươi, ngươi CMN là ngươi già vờ.Ai... Ai.....Ai~~~~ chuyện này dài lắm." Dạ Nguyên ca thán thấy Nhã Thanh đã mất hết kiên nhẫn, hần ta liền lâm vào kí ức. "Thật ra, ta là ma thú thượng cổ, đáng ra tộc của ta đã bị sát hại từ mấy ngàn năm trước, nhưng ta may mắn không chết, vì khi đó ta vừa mới sinh ra đã bị ả rắn hồ mang do nhầm lẫn trùng nên mang đi. Á đem ta về ấp khoảng một năm nhưng ta không nở, tưởng ta đã chết nên đem đi chôn. Mấy triệu năm sau, chính xác là hai trăm năm trước, ta được sư phụ đào lên, đem về, khoảng một tháng sau ta ra đời.

Sư phụ nuôi dưỡng ta hai mươi năm, khi đó ta có thể hoá thành hình người. Lúc đó ông thấy ta đã trưởng thành, gọi ta lại, nói cho ta biết, ông là ông nội của ta. Ông sau khi thoát chết liền đi tìm ta, ông nói cho ta biết thân phận thực của ta, nói ta biết về sứ mệnh sau này của mình. Ông nói, sứ mệnh của ta là đợi cho được chủ nhân của mình, cùng chủ nhân khế ước và đem tất cả những thứ thuộc về chủ nhân trả lại cho người. Ông bảo, chủ nhân chắc chắn sẽ đến đây, khi nào ta thấy được người ăn trái cây trong không gian này mà không bị gì sẽ chính là chủ nhân của ta. Và ta đã tìm được, chính là ngươi."

"Woa, ngươi không đùa chứ? Ta biết ta và ngươi chắc chắn có liên hệ, nhưng không đến mức này chứ. Làm gì mà trả lại thứ thuộc về ta, ta có gì đâu mà thuộc với không thuộc. Còn cái quả tìm tìm đó, tại sao ta ăn xong lại bị như vậy?" Nhã Thanh khó mà tin được hỏi.

"Thứ mà thuộc về ngươi đó chính là của tổ tiên ngươi để lại, để lại cho người đời thứ một mười một dòng họ Tô. Giống như ngươi trúng số độc đắc vậy. Sư phụ ta nói thế đấy, tuy ta không hiểu trúng số độc đắc là cái gì. Còn Từ quạ mà ngươi nói thì ngươi không thể ăn được, sư phụ ta bảo nó rất kinh khủng, tuy ông ấy cũng không biết là giống gì, chỉ biết ngươi không thể ăn." Dạ Nguyên giải thích.

"Trúng, trúng số độc đắc? là ông nội ngươi nói sao???" Nhã Thanh choáng, chẳng lẽ ông nội của Dạ Nguyên cũng xuyên, đúng là trên đời này chuyện gì cũng có.

"Đúng vậy nha, ông nhiều khi còn dùng những từ cực kì kì quái nữa. Giống như "hê lô". " Dạ Nguyên thành thật trả lời.

"Đùa! Vậy hiện tại ông ấy ở đâu?" Nhã Thanh ngắt, quả thật là xuyên không rồi.

"Ông ấy mất rồi, bị người ta sát hại. Nhưng ông ấy cũng già quá rồi, sống đến mấy ngàn năm. Mà ngươi hỏi làm gì, chỉ cần biết thế là được. Ngươi hiện tại chẳng phải không sao sao, còn thấy ngươi khỏe khoắn hơn nữa chứ. Nào, ta đưa ngươi vào lấy đồ của tổ tiên ngươi để lại đi." Dạ Nguyên một thoáng buồn bã nhưng sau lại lơ đã.

"Uh, đi thôi." Nhã Thanh biết nhắc tới chuyện cũ làm tâm trạng Dạ Nguyên không tốt, nên cũng không nói gì nữa, theo hần ta đi tới một nơi mà nàng chưa đi qua tại không gian này.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Đổi, Là Nương Cường Bức Cha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Nhưng là một mình nàng không biết đường thì không sao, tại sao cả Dạ Nguyên cũng không biết đường??? Hần ta sống ở đây hết mấy trăm năm rồi nha. Ở đây tại sao lại mọc lên nhiều rừng núi thế này, còn nữa, linh khí trong này thật sự đậm đặc. Lúc mới đến ở đây tuy linh khí nhiều hơn bình thường nhưng cũng không có đặc như thế này nha. Cả cơ thể của nàng cũng không bình thường nữa, lỗ chân lông và kinh mạch dường như đang dần nở ra, hút linh khí xung quanh vào, linh khí cũng tựa như là tự động bay tới, sáp nhập vào cơ thể nàng vậy. Có lẽ sau vụ đau đớn đó đã cải tạo cơ thể cũng nên, nhưng mà có chết nàng cũng không muốn tiếp tục xảy ra chuyện như vậy đâu, thật kinh khủng, thật đau.

"Này, Nguyên ca ca, ngươi đã lôi kéo ta đi cả canh giờ rồi đấy. Rốt cuộc là ở đâu nha?"

"Ta nói rồi, ta cũng không biết nữa, không hiểu sao bây giờ không gian lại rộng lớn thế này nha, lúc đầu ta ở đây tuy không gian này lớn, nhưng mọi ngóc ngách ta đều đã đi qua. Bây giờ, những nơi ta biết thì lại không thấy ở đâu nữa, nhìn xa lạ quá. @@" Dạ Nguyên rối như tơ vò. Hần thật sự bối rối khi nhìn nơi mà mình lớn lên vừa lạ vừa quen này.

"A! Hay là do ta kí khế ước với ngươi nên không gian được nói rộng ra." Nhã Thanh quay qua hỏi Dạ Nguyên.

"Đúng nha, chắc là như vậy rồi. Nhưng mà làm cách nào để tới nơi đó đây, rộng thế này." Dạ Nguyên vui một hồi lại thoáng buồn.

"Ngươi có thể ra bản đồ nơi này trước kia không?" Nhã Thanh hỏi.

"Có nha, đợi ta chút." Dạ Nguyên nói rồi, không biết từ đâu lại ra một mẫu giấy và cây bút lông, hí hoáy một hồi rồi đưa cho Nhã Thanh. "Đây này."

Nhã Thanh cầm bản đồ Dạ Nguyên đưa cho, xem xét một hồi, cảm thấy có một số nơi dường như đã đi qua. Các nơi đã đi qua nhìn ở bản đồ này thì sát nhau, nhưng lúc này nàng đi qua, những nơi đó dường như cách rất xa nhau.

"Được rồi" Nhã Thanh quay qua nhìn Dạ Nguyên. "Huynh biết khinh công chứ!"

"Khinh công? Bay sao?" Dạ Nguyên ngờ ngẩn hỏi lại.

"Ân"

"Có nha, nhưng để làm gì?"

"Ngươi mang ta đi theo đúng với những gì ngươi nhớ, thấy xa lạ thì cũng mặc kệ đi, chỉ cần thấy một vài địa điểm quen thuộc là được rồi. Không gian ở đây bị nói ra rất nhiều rồi, lúc trước là một mảnh đất nhỏ nhưng hiện tại là rất to lớn đó. Ngươi hiểu chứ?"

"A! Ta hiểu rồi! Nào ngươi leo lên lưng ta." Dạ Nguyên nói rồi trở về nguyên hình to lớn, nhưng có sự biến hóa xảy ra. Trên lưng của hần mọc ra hai cái cánh màu đỏ rực, quên nói, Dạ Nguyên là một con cự mang màu đỏ huyết, nhìn hần rất đáng sợ nhưng lại rất đẹp. Sau một hồi thất thần nhìn Dạ Nguyên, Nhã Thanh cũng không hỏi gì, không khách khí leo lên lưng

hắn, hai tay nắm chặt bộ váy ở gần cánh. Sau đó Dạ Nguyên vỗ cánh bay lên làm Nhã Thanh sợ chết khiếp, đây là lần đầu nàng ngồi trên lưng động vật biết bay nha, nhưng sau đó lại trấn định, dù gì trước kia nàng cũng có đi máy bay, nhảy dù rồi. Đang ở trên không, Dạ Nguyên nhớ ra điều gì đó nói với Nhã Thanh.

"Này, ông nội ta có bảo, sau này người học theo bí kíp tổ tiên người để lại nếu tấn cấp lên được cấp 2, chỉ cần một ý niệm, người có thể tự do đến nơi nào mà người muốn ở trong không gian này."

"Ồ, vậy thì ta sẽ cố gắng, mỗi lần đi thế này thì mệt chết."

Với tốc độ chóng mặt, chỉ trong nửa canh giờ cả hai đã đến nơi cần đến. Đúng là khi tập trung làm việc gì thì cũng rất nhanh. Trước mắt Nhã Thanh là một căn nhà nhỏ, kiến trúc hết sức quen thuộc với nàng, đó chính là một căn nhà của hiện đại. Có kính, nhìn xuyên vào có cầu thang, có bộ salon, một bên căn nhà còn có tượng đá hình con sư tử đang vòi phun nước. Nhã Thanh rung động, sau lại hoang mang, chẳng lẽ ông nội Dạ Nguyên đã làm ra mấy thứ này sao.

"Ngôi nhà này là sao?"

"A, Ngôi nhà này hã, là của tổ tiên người đấy, ông nội ta bảo là tổ tiên người không biết làm cách nào đã đem mấy thứ kì lạ đó đến, từ một thế giới khác. Sau đó tổ tiên người nhờ ông của ta cất giữ sau này giao lại cho người, khi biết ta có không gian thì bảo ta đem vào không gian." Dạ Nguyên giải thích làm khỏe miệng Nhã Thanh giật giật, đến cả tổ tiên gì đó cũng xuyên qua sao.

Nhã Thanh bước tới trước cửa nhà, nhưng sau đó suy nghĩ cái gì quay lại nhìn Dạ Nguyên. "Nà, tại sao người không ở đây mà lại ở ngoài đó?"

"Làm sao được nha, chỉ có người mới mở cửa được thôi."

Nghe Dạ Nguyên nói, Nhã Thanh cũng không hỏi thêm gì, tay nâng lên chạm vào nắm cửa, dùng lực kéo ra, như những cánh cửa khác cánh cửa được mở ra. Chạm rãi bước vào phòng khách, nhìn thấy phong cách quen thuộc ở hiện đại mà hốc mắt Nhã Thanh đỏ lên. Tuy ở thế giới kia nàng cũng không còn lưu luyến gì, nhưng khi nhìn lại những thứ quen thuộc đó nàng lại không kìm được mà chảy nước mắt. Nhã Thanh đi thăm thú khắp căn nhà, Dạ Nguyên đi theo sau không nén nổi kinh ngạc khi nhìn thấy những thứ đồ kì lạ mà hắn chưa bao giờ được thấy. Căn nhà có một phòng khách, trong đó có một bộ salon màu cà phê và một cái tủ đựng bộ li trà. Cạnh phòng khách có phòng bếp, điều khiến Nhã Thanh hết sức vui vẻ là có một cái bếp ga và ba cái bình ga chưa được sử dụng cùng mấy lọ gia vị cỡ lớn, còn có mấy cái xoong và chảo, bát đĩa đĩa thìa đều đầy đủ. Ở lầu hai là một phòng ngủ và 9 cánh cửa, không biết những cánh cửa này để làm gì, làm sao mà nàng mở mãi không ra. Để Dạ Nguyên ở ngoài thăm thú, nàng ở phòng ngủ, trong phòng chỉ có một cái giường có đệm cao su, ga trải giường, gối, chăn đều có. Bên cạnh giường là một cái gương thủy tinh lớn, nhìn cái gương mà nàng thậm chí vui vẻ, vậy là nàng khỏi cần soi gương đồng nữa rồi, ở góc tường có một cái tủ đựng quần áo nhưng trống trơn, hình như trong đó có cái gì. Nhã Thanh lấy ra một hộp gỗ, không nghĩ nhiều mở hộp ra, bỗng một ánh sáng lóe lên làm nàng phải che mắt lại, sau đó nghe thấy tiếng khăn khăn của một người đàn ông có vẻ lớn tuổi, ngay lập tức nàng mở mắt ra.

"Xin chào, hậu bối của ta."

"Ồ, ông là?" Nhã Thanh ngẩn ra khi thấy một ông già râu tóc bạc phơ.

"Ta tên Tô Thiện, ta là tổ tiên của con." Ông già mỉm cười trả lời.

"Ông...ông là tổ tiên của ta? Không phải ông chết rồi sao???" Nhã Thanh nghi hoặc.

"Đúng nha, nhưng ta để một phần linh hồn của mình vào đây để được gặp con đấy. Sau khi gặp con xong thì ta thật sự chết." Ông già thờ ra một cái, nói

"Được rồi, ông muốn ta làm gì?" Để gặp được nàng chắc chắn ông già ấy có mục đích.

"Ta chỉ muốn truyền thừa lại cho con thôi, ta không muốn công sức tu luyện bấy lâu của mình trở thành mây bay. Còn có cả bí kíp tu luyện và thu hoạch của ta nữa, là ta gắng sức lắm mới có được, ta không muốn để cho người ngoài lấy được nha. Con đừng nghĩ lung tung, không có chuyện báo thù hay gì gì đó cho ta đâu." Như biết được suy nghĩ của Nhã Thanh Tô Thiện ngay tức khắc giải thích.

"Thật?" Nhã Thanh hồ nghi hỏi.

"Thật, ta thề đó." Tô Thiện đau đầu nói, nhìn nàng ta lớn lên cũng không có gì đặc biệt, chỉ mới ở cấp sáu, không có thiên phú gì. Không biết sau này dùng bí kíp có qua nổi cấp một không đây. Là do ông đợi lâu quá mới có người để truyền thừa nên mới gấp gấp vậy chứ, lúc đầu, mũi ông hếch ở trên trời kia, ông cứ nghĩ.... hazz, nhưng thôi, ông muốn mình được siêu sinh thật tốt để đến gặp nàng ấy, ông thật không đợi nổi nữa rồi.

"Ông không hại ta chứ?" Vẫn còn không tin tưởng lắm, nàng hỏi.

"Không có nha, nếu ta hại người thì ta chết không siêu sinh." Tô Thiện meo máo nói, biết thế lúc trước mắt dùng cao quá mà nhận đồ đệ ngoan một chút cho rồi.

Nhìn vẻ mặt của Tô Thiện, Nhã Thanh thấy ông không nói dối liền gật đầu chấp nhận. Đi ra ngoài nói với Dạ Nguyên đừng vào phòng làm phiền, nàng liền bế quan nhận truyền thừa của Tô Thiện.

Bạn đang đọc truyện *Đối Đối, Là Nương Cường Bức Cha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 5

Cứ tưởng như trong các bộ truyện dị giới Nhã Thanh đọc, sẽ mất rất nhiều thời gian, nhưng khi nàng thực hành thì chỉ mất có một canh giờ. Sau khi được truyền thừa, Nhã Thanh từ cấp sáu đã nhảy vọt lên đến tông cấp cấp 9, quá tuyệt vời đi, quá là kinh khủng, thật sự nàng không thể tưởng tượng nổi. Quay qua nhìn Tô Thiện thì thấy ông ấy đang thất thần.

"Tổ tiên, tổ tiên, người làm sao vậy?"

"Hả? Ta, người, người truyền thừa xong rồi?" Quá kinh ngạc Tô Thiện hỏi Nhã Thanh như không tin nổi.

"Vâng, ta truyền thừa xong rồi nha." Kì quái, Nhã Thanh trả lời.

"Người, người thế mà truyền thừa xong rồi, người có biết một người bình thường sẽ mất bao lâu không?" Chuyện gì đang xảy ra vậy, lần đầu tiên ông thấy có người truyền thừa nhanh đến vậy nha. Tuy ông rất không vừa lòng với kết quả, vì cho dù là người không có thiên phú tu luyện như nàng khi nhận truyền thừa thì cũng là thánh cấp trở lên nha. Hiện tại đối với người thánh cấp hay thần cấp đã là một chuyện hiếm hoi không tưởng, nhưng thật ra sau thần cấp còn cả một vùng trời mà khó ai có thể tưởng đến. Một khi đến thần cấp cấp 9, sẽ có một cánh cửa mở ra cho con người đi đến, một nơi thật sự gọi là không gian của cường giả.

"Ta không biết a." Nhã Thanh ngơ ngác trả lời, chẳng lẽ thật sự là nàng quá nhanh sao.

"Một người bình thường, muốn tuyền thừa xong ít nhất thì một tuần, nhiều thì phải mất cả hai, ba tháng. Mà trong khi đó, với thực lực của ta, muốn nhận truyền thừa còn lâu hơn nữa. Tuy vậy tố chất của người lại quá kém, nhận xong truyền thừa của ta mà chỉ mới tôn cấp, đáng ra ít nhất thì cũng phải là thánh cấp." Tô Thiện nghiêm túc trả lời.

"Oa, không khoa trương vậy chứ." Nhã Thanh mếu máo, rốt cuộc thực lực của ông già tổ tiên này là bao nhiêu cấp.

"Không có khoa trương đâu, ta đã truyền thừa xong. Hiện tại trong hộp gỗ có một quyển sách bí kíp tu luyện, bí kíp đó chỉ dành cho những ai đến tông cấp mới học được. Người nếu tấn cấp được cấp một sẽ có một cánh cửa mở ra, tương tự ứng với chín cánh cửa, trong đó có thứ gì thì ta không biết, nhưng chắc chắn đó là những thứ phù hợp với người. Đó là ta nói nếu nha, còn người có tấn cấp được không thì ta không biết, tùy thuộc vào thiên phú và sự nỗ lực của người thôi. Trong hộp gỗ còn có hai túi không gian của ta, một túi đựng toàn tinh hạch và một cây thần kiếm, người thuần hóa được nó thì có thể sử dụng, còn một túi đựng mấy thứ rác rưởi gì đấy, người dùng được cái gì thì dùng. Được rồi, người còn gì thắc mắc không?"

"Không, không có, nhưng mà tổ tiên cho ta nhiều thứ như vậy không tiếc sao, có cần ta làm việc gì cho người không?"

"Tiếc thì tất nhiên là tiếc, nhưng đành chịu thôi. Ta có một việc muốn nhờ người, sau này người hãy giúp ta tìm cho được một người có thiên phú cực kì tốt để truyền lại bí kíp. Còn không thì người tự mình mở được cánh cửa số tám và số chín, ta chính là mới mở được cánh cửa số bảy nên rất muốn có người mở được hai cánh cửa còn lại. Nhưng mà, chuyện này ta không hi vọng được rồi. Aizz."

'Ách, khinh người quá đáng mà' Nghe Tô Thiện nói vậy, Nhã Thanh liền bĩu môi nói thầm. Nhưng nhìn thấy ông ta cả người càng ngày càng mờ nhạt liền kêu to.

"Tổ tiên, ông, ông sắp, sắp đi rồi sao?"

"Ừ, ta phải đi rồi, người ở lại mạnh khỏe, đừng nhớ ta nhé, good bye" Tô Thiện cả người dần dần trong suốt chào tạm biệt Nhã Thanh.

"Vâng, tổ tiên đi mạnh khỏe, ta không nhớ ông đâu, nếu nhớ ta sẽ đốt vàng bạc cho ông. Bye bye, do not see you again." Nhã Thanh vẫy vẫy tay theo cái bóng mờ, nói lời phũ phàng. Chính là, khi cả người Tô Thiện đã mất hết hình dáng, ông lại hô to, 'người, người cũng xuyên không'. Nhưng mà Nhã Thanh chẳng nghe thấy gì hết.

Nhã Thanh nhìn cuốn bí kíp trên tay, mở ra trang đầu tiên, từng chữ từng chữ bay vào đầu nàng, rồi những trang khác cũng tự động lật ra, chữ cái hay kí tự gì tất cả đều nhập vào đầu làm nàng đầu muốn khóc. Xếp chân lại, bình tĩnh tĩnh thần, sự thật là tinh thần lực của nàng quá yếu đi, làm gì cũng dễ mệt, nàng phải cố gắng ổn định tinh thần lực mới được, hình như luyện đan rất dễ nâng cao tinh thần lực, nàng phải thử mới được. Trong đầu nàng hiện lên bước đầu tu luyện, cũng như cách tu luyện hiện tại, trước hết hút linh khí xung quanh vào cơ thể, dùng ý niệm bắt nguyên tố xung quanh, chính là nàng không thấy được nguyên tố nào cả nên cũng không cần phải bắt làm gì. Chuyện này cũng thật kì lạ, lúc đầu mới xuyên không, cơ thể nàng là nguyên tố thủy, nên có thể bắt được nhưng sau một tháng thì nguyên tố thủy trong cơ thể nàng tự nhiên biến mất, không còn bất cứ nguyên tố nào, tuy vậy nàng vẫn có thể sử dụng nguyên tố thủy rất bình thường. Trong nhà nàng, phụ thân và đại ca là kiếm sư nên cũng không bắt được nguyên tố, chỉ cần có kiếm kỹ là được, kiếm kỹ gồm có Thiên, Địa, Huyền, Hoàng, trong đó gồm sơ cấp, trung cấp và cao cấp, phẩm chất của kiếm kỹ Hoàng là nhỏ nhất, còn Thiên là thuộc loại hiếm có khó tìm. Mẫu thân là nguyên tố thổ, tỷ tỷ là song nguyên tố kim và hỏa, còn đệ đệ cũng song nguyên tố kim và lôi.

Nhã Thanh hút linh khí xung quanh vào người được nửa khắc thì trong đầu hiện lên hình người đang múa mấy chân tay, tay chân nàng cũng vừa động làm theo những động tác đó, chỉ là mấy động tác này sao lại quen mắt. Này, này chính là thái cực quyền mà....

Bạn đang đọc truyện *Đối Đối, Là Nương Cường Bức Cha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6

Đùa gì vậy, này bí kíp cũng liên quan đến hiện đại sao, karate, quyền anh, võ cổ truyền..... một đóng võ thuật ở hiện đại đều có trong cuốn bí kíp này. Nhã Thanh đầu đầy hắc tuyến, nhưng cũng không muốn vì vậy mà bỏ lỡ bí kíp. Hoa tay múa chân làm theo những hình ảnh đang hiện ra ở trong đầu, nàng cứ liên tục luyện tập theo bí kíp cho đến rạng sáng hôm sau. Đứng lên, tinh thần khá thoải mái, đúng là không hổ danh bí kíp thượng cổ, mới sau một đêm mà khả năng hấp thụ linh khí của Nhã Thanh đã nhanh hơn rất nhiều, thân thể linh hoạt hơn, lực cánh tay, chân đều mạnh hơn không ít, chỉ cần thường xuyên tập luyện là có thể vật được một lúc hai con trâu rồi.

Người người thấy người đã bốc mùi, đi vào nhà tắm, mở vòi, lại thấy không có nước, Nhã Thanh chạy ra ngoài kiếm Dạ Nguyên nhưng lại thấy hán ta đang ngồi xếp bằng tu luyện, cũng biết hán đang tấn cấp, nàng đành phải tự mình đi kiếm chỗ tắm. Nàng nhớ gần đây hình như có một hồ nước, lần mò theo trí nhớ, rốt cuộc cũng tìm được một cái hồ rất rộng. Nước hồ trong xanh mát mẻ, khiến nàng dễ cả áo quần nhảy xuống. Thật sáng khoái, đó là cảm nghĩ của Nhã Thanh khi cả người đã chìm vào nước, lần lượt cởi hết áo quần trên người rồi bắt đầu tắm...

Sau khi tắm xong, da dẻ hồng hào hẳn lên, máu trong người lưu thông cũng dễ dàng hơn. Nhã Thanh đi hái một ít hoa quả lót bụng rồi sửa soạn lại cho mình, xong ra khỏi không gian, dùng khu rừng này làm nơi này làm nơi luyện tập thể lực và tốc độ, cố gắng trong thời gian ngắn nhất tìm được phụ thân và nương.

Đầu tiên, việc Nhã Thanh làm là chạy, dùng bốn cục đá lớn cột thẳng vào hai chân và hai tay rồi chạy, từ chậm, chậm vừa cho đến nhanh dần, nửa đường thấy ma thú thì xông vào giết, lấy ma hạch. Bốn cục đá lớn làm giảm tốc độ và sự lưu loát, khi chạy, đá ma sát vào chân, tay rí máu làm Nhã Thanh đau đớn, nhưng cũng luyện tập tinh thần của nàng. Khi đánh ma thú, bốn cục đá này rất vướng mắc nên nhiều lúc làm nàng suýt chết, nhưng vì nàng hiện tại đã là tông cấp cấp chín cộng thêm luyện tập theo bí kíp cả một buổi tối nên nàng có thể đã bại rất nhiều ma thú cao cấp trở lên. Chạy và đánh ma thú cả một ngày khiến Nhã Thanh thật mệt và đói, nhưng là tinh thần của nàng lại càng ngày càng tốt. Kiếm chỗ nào kín liền ẩn thân vào không gian, tắm rửa rồi kiếm trái cây ăn làm những mệt mỏi bay biến hết. Cứ đã này nàng nên ở trong này tiếp tục luyện tập quá, nàng biết ở phía nam, sâu trong huyết vụ sâm lâm này có rất nhiều ma thú mạnh mẽ, đặc biệt là bọn chúng hay tụ tập, cả bầy đàn đánh với đối thủ, ít ai có can đảm vào đó, chỉ có một số ít nhưng đều thấy đi không thấy về, và lại trong đó hình như có rất nhiều bảo vật, nên nàng muốn đến đó thử sức, đồng thời luyện tập, kiếm bảo bối. Nhưng nàng không muốn để gia đình lo lắng, nên cần phải đưa tin về, ở trong huyết vụ này hình như có một loại ma thú đưa thư, tốc độ cực kì nhanh, còn có cả thuật ẩn thân rất khó bắt, nhưng có một đặc điểm là nó rất tò mò, chỉ cần một thứ cực kì lạ mắt mà chúng thấy thì chắc chắn chúng nó sẽ sà xuống xem cho bằng được. Haha, thứ gì chứ lạ mắt thì nàng có nhiều lắm, ví dụ như bếp ga....

"Nương bọn nó, nương bọn nó, có thư, có thư của Thanh nhì." Tô phụ thân đang rối rít không biết tìm con gái bảo bối Nhã Thanh ở đâu thì thấy một con ma thú đưa thư tới, trên thư đề người gửi là Nhã Thanh thì không quan tâm vì sao con gái lại có ma thú đưa thư, liền một mạch chạy thẳng vào lều cắm trại của gia đình mình. Mới sáng nay, a Cửu tìm đến nói Nhã Thanh cùng nàng đến tìm cả nhà, trên đường đi vào huyết vụ thì bị lạc làm cả nhà cuống quýt chuẩn bị kiếm Nhã Thanh, mẫu thân Tô thì không chịu nổi sốc liền ngất ngay sau đó, tí ti Tô Nhã Sương sắc mặt cũng tái nhợt. Phụ thân Tô vừa ra khỏi lều vài chục bước thì gặp được ma thú đưa thư cuống quýt vào lều báo tin cho cả nhà.

"Cha, nhanh chút mở thư, xem muội ấy viết gì." Đại ca Tô Hải lên tiếng.

"Ồ, ờ." Thư mở, trong thư Nhã Thanh báo mình không sao, nàng nói mình tìm được một chỗ tốt để tu luyện, muốn ở đó bế quan, ba năm nữa sẽ về tìm cả nhà, mong mọi người đừng lo lắng. Hiện tại nàng trưởng thành rồi, nên có thể tự lo cho bản thân, khi nàng trở về sẽ cho mọi người thấy một Nhã Thanh hoàn toàn lột xác nên cả nhà yên tâm

Đọc xong thư, cả nhà cảm thán, rốt cuộc Nhã Thanh cũng trưởng thành rồi, tuy rất không yên tâm nhưng cần phải để cho nàng một không gian, để nàng biết tự lập, hi vọng một năm sau, nàng có thể hoàn toàn lột xác. Đại ca Tô Hải cùng đại tỉ Nhã Sương sau khi đọc xong thư của Nhã Thanh cũng suy nghĩ một đêm, sau đó quyết định sau khi về đến nhà sẽ chia tay với cha nương và Tô Dật, cũng muốn đi tìm một nơi tốt để tu luyện đồng thời đi chiêu lưu giang hồ, ba năm sau cả gia đình đoàn tụ.

Ở phía nam sâu trong huyết vụ sâm lâm, nếu để ý kỹ sẽ thấy thấp thoáng một bóng dáng nhỏ bé thân hình đầy máu, trên lưng là một tảng đá lớn, tay chân đều buộc theo những tảng đá to nhỏ, đang chạy với tốc độ kinh người, thân thể linh hoạt tránh thoát những chướng ngại vật đang di chuyển xung quanh. Bóng dáng đó chính là Nhã Thanh, nàng ở trong này cũng đã gần được hai năm, ở đây, nàng áp dụng tất cả các cách luyện tập ở hiện đại cho mình, sáng tạo ra những chướng ngại để vượt qua, những ma thú trong này đều bị nàng thu phục bằng những cách diễn không nhất,bi ôi, vô liêm sỉ nhất (cổ gắng tự tưởng tượng), nàng cũng không giết bất kì một con thú nào ở đây, từ khi đặt chân đến. Nàng dùng ma thú ở trong này để luyện tập ví dụ như kêu tắt cả ma thú nhào lên đánh nàng để rèn sức chịu đựng, đến khi hết nổi thì kêu dừng lại, những ma thú không nỡ đánh sẽ bị nàng hăm dọa, hoặc là những ma thú có gai cứng hoặc có độc nàng sắp xếp xung quanh, khi nàng chạy thì bọn chúng ra sức di chuyển dụng nàng cho bằng được. Trong khi luyện tập, nàng biết được hình như mình có cơ thể như trong tiểu thuyết, vạn độc bất xâm, nàng cũng học tập luyện đan, lò đan và sách hướng dẫn luyện đan là nàng ra ngoài thôn gần đó ăn trộm được, nàng ăn trộm với lí do, không cho người ta biết mình, vì mình là người nổi tiếng. Tuy nhiên người ta biết mình bị ăn trộm lại không báo quan vì một bên lò luyện đan bị ăn trộm là một đồng bạc trắng. Nhưng mà bạc trắng đó ở đâu ra, cũng là do nàng ăn trộm được, tất nhiên người bị ăn trộm này cũng không báo quan, vì sao? vì người bị ăn trộm này lại là một tên cướp chuyên nghiệp. Trong thời gian này, việc luyện đan của Nhã Thanh đặc biệt hiệu quả, số được liệu bị hủy trong tay nàng là vô số kể, quả thật luyện đan đối với nàng không có duyên, tuy vậy nhờ vào sự cố gắng nàng cũng thu được đáng kể, hiện tại nàng đã là luyện đan sư cấp hai, không tồi đi, không phải là nàng thiên tài gì đâu, do ngày nào cũng luyện tập cộng thêm tinh thần lực càng ngày càng tăng cao, có dấu hiệu vò hạn nên mới trong vòng một năm rưỡi đã trở thành luyện đan sư cấp hai. Ngoài ra Nhã Thanh có hứng thú đặc biệt với độc dược, số độc dược của nàng hiện tại của nàng rất phong phú, trước khi đến nơi này nàng đã chế được rất nhiều loại độc biến thái, nên những thứ độc này cũng là một trong những lí do biến thái để thu phục được ma thú ở đây. Tốc độ tu luyện của nàng "có chút" gọi nhanh, theo bí kíp, hiện tại nàng đã lên được cấp ba, ba cánh cửa đã được mở ra. Ở cánh cửa đầu tiên, trong đó có một cuốn sách luyện tốc độ có tên là "Faster than wind" (nhanh hơn gió), từ đây Nhã Thanh biết được người sáng tạo ra những cánh cửa và những cuốn bí kíp này là người hiện đại. Theo cuốn tốc độ, hiện tại nàng được xem như là có tốc độ nhanh hơn cả gió, cộng thêm những chướng ngại nàng đặt ra, khó có ai nhanh hơn nàng được, cho dù là những người ngoài thần cấp. Nói đến cấp bậc, hiện tại nàng đã ở ngoài thần cấp, nàng hiện tại là Nguyên Anh kì cấp bốn. Khi nàng mở được cánh cửa thứ hai, ở trong đó có một quyển sách giới thiệu về những cấp bậc ngoài thần cấp, ở trên thần cấp lần lượt có Trúc Cơ kì, Nguyên Anh kì, Khửu Công kì, Tử Sa kì, Tử liệt kì, Địa không kì, Thiên Huyền kì và Vô Tận kì, mỗi kì có chín cấp bậc nhỏ. Nàng còn biết, Trúc Cơ kì tương đương với cấp hai của bí kíp, cho đến Vô Tận kì sẽ ứng với cấp chín của bí kíp. Còn con đường đi đến nơi Thiên Đường tu luyện đó thì phải qua một cái sa mạc, hai cái băng cực, rồi đi thông vào một cái núi lửa nữa sẽ tới, đó là Thế Thiên thế giới, lí do người ta gọi Thế Thiên thế giới là thiên đường tu luyện là vì ở đó linh khí nhiều, ma thú đều rất nguy hiểm,bảo vật nhiều và đặc biệt là có những môn phái rất mạnh đào tạo giúp tu luyện. Việc này trong sách viết hết, thật ra hiện tại các môn phái ở Huyền Thiên đại lục (mình gọi nơi Nha Thanh đang ở là Huyền Thiên đại lục nha) chỉ cần đến Thần cấp sẽ được đưa đi đến đó. Ai muốn ở lại thì họ cũng không bắt buộc đi, nhưng chẳng ai muốn ở lại cả, đối với họ tu luyện là tất cả.Cấp càng cao quả nhiên càng khó, thời gian hấp thụ linh khí cũng càng nhiều. Cũng may trong không gian linh khí lại vô tận, từ bây giờ nàng có thể không chế cấp bậc của bản thân, không cho người ta phát hiện ra mình đang ở cấp mấy, cho dù là người cấp cao hơn đi chăng nữa,nàng cũng có thể ép xuống một cấp bậc nào đó, cái này cũng nhờ cánh cửa thứ hai này. Cánh cửa thứ ba mở ra, trong đó có một bộ áo khí lam bằng trang sức, cái vòng tay tương tự như chiếc đồng hồ của conan, nhưng lại có thể chứa rất nhiều kim châm, chỉ cần tẩm độc lên là quá tuyệt vời, không phải chỉ được một cái, vòng tai có thể nghe tiếng động trong khoảng một km trở lại, vòng cổ trừ vật và một chiếc nhẫn trừ độc, có thể ẩn hiện trên tay. Không kể nữa, Nhã Thanh tiếp tục tu luyện, còn một năm nữa là nàng có thể về nhà rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Đổi, Là Nương Cường Bíc Cha* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 7

"Kẹo hồ lô đây..."

"Xem bói đây, bói tình duyên, bói tài vận"

"Bánh bao nhân thịt thơm ngon, mọi người ghé ăn nào..."

Trên đường phố xầm uất, mọi người buôn bán, người qua kẻ lại tấp nập, Nhã Thanh sau ba năm tu luyện ở huyết vụ sâm lâm cuối cùng cũng đi ra ngoài, nàng đang trên đường về nhà, tay xách theo một đồng hồ ăn vặt, ở trong huyết vụ toàn ăn trái cây, nên nàng đã chán ngấy hết sức, không để ý cái gì gọi là thực nữ, một tay cầm hồ lô, một tay cầm bánh bao, liền tọc bò vào miệng nhai nhai. Trên đường đi có một số người nhận ra nàng thì chỉ chò, nhị tiểu thư Tô gia ba năm trước bế quan tu luyện, bây giờ xuất hiện đúng là càng làm cho người ta khó đỡ, bộ dạng lếch thếch lòi thối, là nữ nhân mà không biết ý tứ,nhưng xem cấp bậc hiện tại của nàng đúng là có tiến bộ, với căn cơ bình thường trong ba năm lên được bốn cấp, hiện tại cũng đã là cấp mười, cũng coi như là rất cố gắng. Tuy vậy, thanh danh của Nhã Thanh hiện tại lại bị hạ xuống một bậc rồi. Trong khi thanh danh của của Nhã Thanh bị hạ xuống thì đại tỉ Nhã Sương lại được người ta hâm mộ, khen, tăng bốc lên tận trời, sau ba năm này, tí ti của Nhã Thanh đã là tổng cấp cấp năm rồi, càng ngày càng có phong thái của tiên nữ, xinh đẹp, tự tin. Hình như đi theo nàng còn có tiểu thư thiên tài của đại gia tộc họ Nguyễn - Nguyễn Thanh Loan, gia tộc này là một trong tứ đại gia tộc của Huyền Thiên đại lục, bốn đại gia tộc này gồm có Nguyễn gia, Hàn gia, Minh gia và Nghiên gia, bốn đại gia tộc đều trú ngư ở kinh thành hình thành thế chân vạc, ngoài ra Tô gia được xem là một gia đình (vì cả Tô gia chỉ có sáu người) riêng biệt, có tài phú kinh người nhưng không lệ thuộc vào bất kì gia tộc nào, thêm cả gia đình đều là thiên tài nổi bật nên cũng được rất nhiều người biết đến.

Theo Nhã Thanh được biết, ở kinh thành hay cả toàn đại lục không ai không biết đến Nguyễn đại tiểu thư của Nguyễn gia, nàng thông minh xinh đẹp, thiên phú tu luyện rất cao, mới mười chín tuổi đã ở tông cấp cấp bốn, tính tình có chút trẻ con, nhưng có lúc cũng rất dịu dàng, nói chuyện rất khéo léo, làm người khác vui, là một trong những nẫu vợ lí tưởng hiện nay của các chàng trai. Nhã Thanh suy nghĩ, thế này mới đúng là một trong những nữ chính của những mẫu truyện, chói lóa chói lóa, khiến người ta phải lu mờ con mắt. Nữ chính yêu dấu, hãy cho ta xem nàng diễn tốt thế nào, fighting fighting...

Trên đường đi về nhà, Nhã Thanh cũng nghe không ít thông tin về đại ca và tiểu đệ. Đại ca hiện tại là cấp bậc mấy thì không ai biết được, tại vì ở nơi này chỉ có một người là kiểm sư tôn cấp nên chỉ biết được cấp bậc những người dưới ông, ông là cha ruột của mẹ Tô, thành chủ cũng là một người rất bà tám, là lão ngoan đồng chính hiệu, chỉ là ông ấy không thích gia đình nàng cho lắm.Điều đó chứng tỏ Tô đại ca đã vượt qua ông rồi, đại ca lợi hại quá đi. Tô đại ca vừa mới đặt chân về nhà ngày hôm qua nhưng chẳng có động tĩnh gì, hẳn cũng không ra ngoài, người hầu tố gia lại rất trung thành, nên không ai biết sau ba năm Tô đại ca đã trở thành cái dạng gì. Còn Tô đệ yêu dấu của nàng hiện tại đã là tông cấp rồi, là thiếu niên anh tuấn khiến các thiếu nữ phải mơ mộng, haha.

"CHA, NƯƠNG, ĐẠI CA, ĐẠI TỬ, ĐỆ ĐỆ YÊU DẤU!!!!!!!!!!!! TA VỀ VỚI MỌI NGƯỜI RỒI!!!!!!!!" Người chưa vào cái miệng đã vào trước, Nhã Thanh hét to khiến tên gác cửa cũng phải khiếp.

"Nhị, nhị tiểu thư, chào mừng người trở về."

"A, chào anh gác cổng, người khỏe chứ, có nhớ ta không?"

"Dạ khỏe, nô tài nhớ ạ." Người gác cổng đỏ mặt cười. Lúc đầu nhìn thấy Nhã Thanh hẳn cũng không nhận ra đâu, nhưng giọng của nàng lớn quá nên hẳn liền nhận ra ngay giọng của nàng.

"Thanh nhị, Thanh nhị, con rốt cuộc cũng về rồi." Mẫu thân Dương Nhã nghe tiếng con gái liền một mạch chạy ra, ôm chầm lấy nàng.

Theo sau là phụ thân Tô Hữu, Tô Hải, Nhã Sương, và Tô Dật. Năm người vây quanh Nhã Thanh, hỏi đông hỏi tây, thấy áo quần trên người nàng thì đau lòng không thôi. Nhã Sương nhìn em gái khó nén nước mắt, từ khi Nhã Thanh được sinh ra nàng đã dùng hết tình yêu thương dành cho muội muội, muội ấy bị người hắt hủi, nói ra nói vào rất nhiều. Bình thường dịu dàng hiền thực, nhưng việc gì liên quan đến Nhã Thanh thì nàng xù hết cả lông lên. Bây giờ bảo bối của nàng hình dạng thế này, không biết đã bị ủy khuất bao nhiêu. Nhã Thanh thấy tí tí ở một bên nhìn mình đau xót thì không chịu được đi qua nắm lấy tay nàng.

"Muội đã về rồi, tí không vui mừng sao?"

"Có, ta rất mừng, bảo bối, chào mừng muội trở về. Nào, nói cho ta biết muội có bị ai bắt nạt không, có bị ủy khuất cái gì không?" Nhã Sương ôm chầm lấy Nhã Thanh sau lại kiểm tra toàn thân nàng, xem nàng có chỗ nào bị gì không.

"Đúng đó, tí tí đi một lần là cả ba năm làm đệ lo muốn chết, từ này không cho tí đi đâu nữa, đệ sẽ bảo vệ tí nha." Tô Dật hiện tại đã mười sáu tuổi nhưng khi đứng trước gia đình mình thì tính tình như con nít.

"Không sao mà, tí tí và cả nhà lo thái quá rồi, muội cũng đã mười tám tuổi rồi, đâu còn nhỏ dại nữa đâu. Cả nhà xem, con hiện tại cao lớn khỏe mạnh, còn xinh gái ra nữa, mọi người không thấy sao. Mà hiện tại con khó chịu quá, đi thẳng về nhà chưa kịp tắm rửa gì cả, mọi người nhẫn tâm để con thế này sao?" Nhã Thanh nhăn nhó làm cả nhà mềm nhũn, Tô Hải nhanh chóng phân phó hạ nhân chuẩn bị nước tắm cho muội muội. Sau đó một nhà theo chân đến phòng Nhã Thanh. Đến trước cửa phòng, Nhã Thanh thấy năm người thân của mình đứng theo đuôi của mình, không chịu được đành nói.

"Mọi người để con đi tắm rửa đi mà, xong ra phòng khách ai muốn hỏi gì con trả lời hết, được không?"

"Ồ,...." Cả nhà đồng thanh đáp, xong không tình nguyện quay lưng đi.

Vào phòng, Nhã Thanh từ nãy giờ cứ thấy thiếu thiếu cái gì mới chợt nhớ ra, à Cờ nha đầu của nàng không thấy đâu, kì quái, nàng nha hoàn này của nàng rất nhí nhảnh, lúc nào cũng ríu rả ríu rít bên cạnh nàng mà bây giờ lại không thấy đâu. Thôi kệ, tí nữa hỏi nương là biết liền.

Sau khi tắm rửa xong xuôi, Nhã Thanh vào đại sảnh thì thấy tất cả mọi người đều đã ngồi đầy đủ.

"Hi! Cả nhà, sao ai mặt mũi cũng nghiêm trọng hết vậy." Nhã Thanh thấy không khí cả nhà hiện tại rất u ám thì cảm thấy trong lòng lộp bộp. Chẳng lẽ đây là thẩm phán tội phạm trong truyền thuyết. Ồi, tiểu nương rồi.

"Ngồi vào." Cha Tô mặt lạnh nhìn Nhã Thanh. Chết rồi, làm sao đây, làm sao đây...A, có cách.

"Huhu, cha, nương, đại ca, tí tí, muội biết sai rồi. Mọi người đừng mắng con mà. Huhuhu, hức, mọi người biết không, trong ba năm này con rất cực khổ, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, sống tận sâu trong rừng. Có lúc bị ma thú tấn công suýt chết, nhưng nhớ tới còn những người yêu thương con vậy là con cố gắng sống đến hôm nay. Lúc đó con nghĩ, chỉ cần cố gắng tu luyện, nâng cao năng lực để sau này không liên lụy đến mọi người, nhưng thời gian chứng minh tất cả, con vẫn là nên núp sau lưng mọi người. Hức, hức. Cả nhà tha thứ cho con nha, từ nay con hứa sẽ ngoan." Nhã Thanh òa khóc, tự nhiên nàng thấy mình thật giỏi, thật là một nhà bác học vĩ đại sau này, tài diễn xuất củ nàng quá giỏi đi. Haha. Nhưng nàng cũng không phải là nói xạo, sự thật, ăn nhiều quả quá nên nàng rất ớn, có khoảng thời gian một hai ngày gì đó nàng ăn không no thật, sau đó mới đi kiếm tiền mua thức ăn. Còn mặc thì, có một lần nàng tu luyện đến cái giai đoạn nào đó, mà thân thể lạnh buốt, chán mòng không đủ để sưởi ấm đấy chứ. Trước đây, khi tuần phục bá chủ của huyết vụ sâm lâm, nàng cũng suýt chết đó chứ, nhưng sau đó đó nàng uy hiếp vợ của hắn nên mới không bị làm sao đấy chứ. Sau này do nàng ăn ở quá thiện lương nên bọn thú ở đó mới quy thuận nàng ấy chứ (Quá bi ối thì có, Nhã Thanh quá ảo tưởng sức mạnh đi)

"Không khóc, ngoan, không ai mắng muội đâu, đúng không cả nhà, tí thương muội còn không hết làm sao mà trách muội được, sau này ta sẽ bảo vệ muội thật tốt, không để muội phải đói và may thật nhiều áo cho muội mang không hết luôn." Nhã Sương thấy em gái khóc kể, không nhịn được chạy lại ôm lấy, dùng khăn tay lau nước mắt cho nàng, dỗ dành như trẻ con. Chính là Nhã Sương không ý thức được Nhã Thanh đã mười tám tuổi rồi.

"Ài, được rồi, nhưng con lần sau nếu muốn đi đâu thì phải thông báo trước một tiếng, biết chưa?" Cha Tô thờ dài nói, nhìn con gái mà xót. Sau đó mẹ Tô, đại ca, đệ đệ mỗi người một câu tranh nhau hỏi han, làm Nhã Thanh choáng váng, may mắn dừng lại khi có giọng nói lạ vang lên.

"Xin chào, muội là Nhã Thanh sao?"

"Ồ, tí là?" Nhã Thanh trưng ra vẻ mặt nhìn người lạ với Nguyễn Thanh Loan.

"A, Nguyễn tiểu thư. Nha đầu, đây là Đại tiểu thư Nguyễn gia - Nguyễn Thanh Loan, con chào hỏi với nàng đi" Phụ thân Tô thấy Nguyễn tiểu thư lên tiếng thì sững sốt, ông suýt nữa thì quên mất sự có mặt của vị khách này.

"Ồ, chào Nguyễn tí tí, muội nghe danh tí đã lâu, mong tí tí chiếu cố nhiều hơn." Nhã Thanh giả vờ giả vịt, từ lúc đầu vào đại sảnh nàng đã để ý đến nàng ta, chỉ là muốn xem nàng sẽ làm gì với cái tình huống này thôi. Hắc hắc.

"Ta cũng nghe Tô tí kể về muội, quả thật không sai, muội rất dễ thương." Nguyễn Thanh Loan cười hiền lành.

"Cám ơn tí tí khen ngợi."

"Haha, được rồi, Nhã Thanh cô nương, muội không thấy đói sao, nhanh chút vào bàn nào." Tô Hải thấy hạ nhân đã dọn xong thức ăn liền hộ tống muội muội vào bàn ăn cơm.

Trong lúc ăn cơm Nhã Thanh dùng miệng hết công suất, vừa ăn vừa hỏi. Biết được Nguyễn Thanh Loan là đến Thành Dương Sơn giữa đường gặp được Tô Nhã Sương đang ra tay cứu người liền lao vào giúp sức. Vì lúc trước cả hai đã có cơ hội gặp mặt nên liền nhận ra nhau. Nguyễn Thanh Loan là đến đưa thiệp mời cho nhà họ Tô nên cả hai cùng đi với nhau. Còn lí do tại sao Thanh Loan lại đích thân đưa thiệp mời thì không ai biết, vì nàng ta chỉ trả lời lấp liếm.

Nàng ta bảo vì gửi giấy mời giữa đường bị trục trặc, lại sắp đến đại thọ của gia chủ Nguyễn gia, nếu chậm chạp giấy mời thì thật thất kính, nên đích thân đại tiểu thư đem thiệp mời đến cho Tô gia. Li do này tuy có nhiều chỗ hở nhưng cả nhà họ Tô mặc kệ, chỉ cần không bất lợi với mình thì tất cả đều được. Còn có a Cửu của Nhã Thanh, thì ra nàng ấy đi lấy chồng rồi, nàng ấy cũng đã hai mươi tư, ở nơi này kết hôn muộn là bình thường, nhưng con gái hai tư, hai lăm đã coi như gần ế rồi.

Quả thật là gửi thiệp muộn, Nhã Thanh mới về nhà được ba ngày thì phải tiếp tục lên đường. Bấy giờ năm người nhà Tô gia và một số tùy tùng, nha hoàn cùng Nguyễn Thanh Loan trên lưng một loại ma thú chuyên chở trên không thẳng tiến đến kinh thành.

Trên đường đi, Nhã Thanh luôn mồm hỏi đông tây làm Nguyễn Thanh Loan đau đầu. 'Lúc trước nghe nói Tô Nhã Thanh rất ít nói cơ mà, sao bây giờ lại nói nhiều thế chứ, còn hơn một khác nữa là đến nhà rồi, cố chịu thôi.' Nguyễn Thanh Loan thầm nhủ.

Hai khác sau...

"Xin chào, Tô gia chủ, Tô phu nhân, vất và các vị rồi, đường xá xa xôi lại còn mệt nhọc gia đình đến đây." Nguyễn gia chủ - Nguyễn Khiêm niềm nở, ra ngoài tiếp đón Tô gia. Ông ta là một nữ nam trung niên da thịt rất tốt, gương mặt nhìn trẻ hơn rất nhiều so với tuổi. Khi cười chỉ lộ một ít nếp nhăn.

"Không có gì a, được đích thân Nguyễn đại tiểu thư đến mời đã là vinh dự của chúng tôi rồi. Vất và cái gì, cũng coi như cả nhà đi du lịch vậy." Tô Hữu có lẽ nói.

"Haha, cũng là do chúng ta chậm trễ giấy mời. Nào, mời Tô gia chủ cùng Tô phu nhân vào trong dùng trà."

Sau khi đến kinh thành, phụ mẫu Tô theo Nguyễn Thanh Loan đến diện kiến Nguyễn gia chủ, dù gì người người ta cũng để con gái bảo bồi đích thân đến gửi thiệp mừng thọ mà. Còn huynh đệ Nhã Thanh thì kéo nhau tới ngôi nhà cũ của cha Tô ở gần đây tiện thể đi dạo chơi, vì lúc trước Tô Hữu sống ở kinh thành nên có nhà ở đây, sau lấy Dương Nhã Sương liền về thành Dương Sơn định cư, lần nào lên kinh thành đều vào đây ở. Ngôi nhà cứ hai, ba ngày sẽ có người đến lau dọn nên vẫn ngăn nắp sạch sẽ, bốn người chỉ cần đến chọn phòng rồi để người hầu thu dọn, sắp xếp. Người hầu mới của Nhã Thanh là một người nhanh nhẹn, ít nói, rất hiểu ý chủ tử, thiên phú lại có chút đặc biệt nên Nhã Thanh rất vừa lòng, người này là tự tay nàng lựa chọn.

Sau khi chọn xong phòng cho mình Nhã Thanh cùng Tô Hải, Nhã Sương, Tô Dật đi dạo kinh thành. Nàng và Tô Dật ít khi được lên kinh thành nên cả hai lôi kéo nhau chạy lung tung, xem vật này, mua vật kia. Đồ chủ yếu là đồ ăn vặt, chất cả đống trên người Tô Hải, có một ít Nhã Sương cầm.

Bốn người đi trên đường thu hút không ít ánh nhìn. Tô Hải lạnh lùng anh tuấn, Nhã Sương thanh cao, thoát tục, dịu dàng như nước. Nhã Thanh khuôn mặt phúng phính, luôn cười, đôi mắt lúng lẫm y như trẻ con, và Tô Dật tuấn lãng, đôi mắt đẹp không biết vô tình hút hồn bao nhiêu cô gái, cùng với vẻ hiếu động của chàng trai mới lớn.

"Tiểu Dật, tiểu Dật, lại đây nhìn, không biết có cái gì nào nhiệt mà người ta tập trung đông như thế." Nhã Thanh hiếu kì khi thấy đám đông vây quanh một cái đài, tới gần thì thấy thấp thoáng có hai người đang đứng thủ thế. Nàng bắt lấy cánh tay của một vị ti ti đang đứng xem hỏi.

"Xin chào vị ti ti, làm phiền ti ạ, ti có thể cho muội biết bọn họ đang làm gì ko?"

"A, muội là mới tới kinh thành sao? Đây là đấu trường nhỏ dành cho dân trong thành ti thí, thường thì chỉ có những người cấp thấp ti thí với nhau, nhưng mấy hôm nay người tài tứ phương tụ tập về mừng thọ Nguyễn lão gia nên rất nhiều người cấp cao ngẫu hứng lên ti thí làm dân trong thành được một phen mở mắt. Hiện tại trên đấu trường là nhị tiểu thư của Hàn gia và tam tiểu thư Nghiên gia, hai người này vừa gặp nhau đã đỏ mắt, xích mích cũng đã lâu. Mới sáng nay trên đường gặp nhau liền gây hấn lôi nhau lên đài ti thí, chỉ là hai người đều là tông cấp cấp nhất nên đánh mãi không phân biệt được thắng thua, bây giờ là hiệp cuối cùng rồi. Không biết có phần nổi thắng bại không đây." Vị ti ti trả lời.

"Đa tạ vị ti ti, muốn biết kết quả thì chúng ta cứ theo dõi hết trận đấu liền biết a. Ta đi cùng huynh đệ nên ta qua kia, cáo từ vị ti ti." Nói rồi, Nhã Thanh chạy lại chỗ ba người kia đứng, bệ nguyên si lời của vị ti ti cho ba người nghe. Sau đó cả bốn người kiếm một chỗ gần đấu trường đứng, theo dõi tiếp trận đấu của hai người trên đài.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Đối, Là Nương Cường Bức Cha* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 8

Trên lôi đài (đấu trường) hai cô gái xinh đẹp đối diện nhau, một quyến rũ, một anh khí. Cả hai đều có chút chật vật, áo quần có nhiều vết rách, ánh mắt nhìn nhau như có ánh lửa. Hàn gia tiểu thư y phục màu xanh dùng ma pháp nguyên tố thủy biến ra thanh kiếm nước đâm thẳng về phía Nghiên gia tam tiểu thư trang phục đỏ. Thân thể linh hoạt Nghiên Tổ Tổ lách mình tránh thoát, không chịu yếu thế biến ra quả cầu lửa đỏ rực phản công. Hàn Y Thi cả kinh dùng thủy nguyên tố ngăn chặn, trời sinh thủy hỏa khắc nhau, khi cả hai chạm nhau liền nổ tung, lực ép bị thoát ra đẩy hai người bay ra xa, sượt chút nữa là rớt xuống lôi đài. Tiếng hét rầm rộ của người xem có vũ tính thần của hai người, một lần nữa đứng dậy ăn chút đan dược hồi sức, lần cuối cùng dùng hết sức để đánh bại đối phương. Lần này khiến mọi người phải kinh ngạc, cả hai dùng hết linh lực còn sót lại trong cơ thể tạo ra hai cơn rồng nước và lửa. Hai cơn rồng lần lượt được đánh ra và chạm vào nhau tạo ra tiếng vang thật lớn, có vẻ rồng lửa của Nghiên Tổ Tổ bị yếu thế hơn, bị rồng nước làm cho tàn tạ. Khi mọi người cứ tưởng Hàn Thi Y sẽ thắng thì Nghiên Tổ Tổ xuất ra một quả cầu khác đánh thẳng vào ngực Hàn Thi Y làm nàng ta bay ra khỏi lôi đài, thương tích có vẻ nặng. Nghiên Tổ Tổ tuy vẫn ở trên đài nhưng tình trạng thương tổn cũng không kém, tuy vậy kết quả cuối cùng nàng ta đã đánh bại được Hàn Thi Y. Cả hai được thân nhân đem đi chữa trị chỉ còn lại người xem đứng lại bình luận trận đấu.

"Thực lực của Hàn Thi Y vẫn nhích hơn Nghiên Tổ Tổ, nhưng nàng ta lại không biết giữ lại, chỉ biết xuất ra hết. Còn Nghiên Tổ Tổ lại thông minh hơn nên nàng ta đã thắng." Tô Hải sau khi xem trận đấu liền nhỏ giọng bình luận. "Trong một trận đấu, không phải ai mạnh hơn người đó thắng, còn cần phải vận dụng trí óc mà thắng mới là người tài. Đừng quá chú quan nghĩ rằng mình mạnh hơn sẽ không thua ai, trước hết phải nghĩ đến tất cả các bất lợi dành cho mình và đối phương rồi tìm ra giải pháp thì chắc chắn rằng cơ hội thắng của chúng ta sẽ cao hơn.Các muội, đệ hiểu chứ?"

"Vâng, muội (đệ) hiểu." Ba người đồng thanh trả lời.

"Bốp, bốp, bốp! Quả không hổ danh đại thiếu gia Tô gia, làm việc luôn chu toàn ti mỉ." Đang nghe lời thuyết giáo của đại ca Tô Hải thì có tiếng vỗ tay vang lên.

"Hàn đại thiếu gia quá khen, lâu nay cũng nghe danh Hàn đại thiếu tài hoa, phong nhã bây giờ mới có dịp gặp mặt." Tô Hải tươi cười chào hỏi với Hàn Quân.

"Haha, huynh đệ cũng quá khen, nhị muội của ta tuy tuổi không còn nhỏ nhưng vẫn còn bốc đồng. Nghe Tô thiếu nói vậy ta cũng muốn về giáo huấn nó một phen. Bây giờ tại hạ có thể mạn phép mời Tô đại thiếu cùng ba vị thiếu gia tiểu thư đến trà quán gần đây tán gẫu chuyện kiếm pháp đấu trường không? Có một vài huynh đệ của ta đang ở đó." Nói chuyện có chừng

mực, Hàn Quân hữu lễ mời trà.

"Nếu Hàn đại thiếu gia đã mời thì chúng ta đâu thể thất lễ mà từ chối được." Tô Hải nhìn đến mấy bảo bối nhà mình không ai từ chối liền đồng ý.

"Nếu vậy thì tốt quá, tại hạ tên gọi Hàn Quân, các vị có thể xưng tên cho thân mật. Nào, mời mọi người đi theo ta." Nói rồi, Hàn Quân dẫn trước đi đến trà quán, đi thẳng lên nhả gian dành cho khách VIP.

Bước vào nhả gian, quả nhiên đã có người, hình như là anh em Minh gia. Hàn Quân bắt đầu giới thiệu.

"Đây là huynh muội Tô gia, chắc mọi người ai cũng biết rồi." Quay qua chỉ vào từng người bên trong nhả gian, Hàn Quân tiếp tục giới thiệu.

Đầu tiên chỉ vào một người có khuôn mặt góc cạnh, anh tuấn, hơi chút nghiêm nghị.

"Đây là Minh đại thiếu gia Minh Tường."

"Xin chào, nghe danh các vị đã lâu." Minh Tường ngắn gọn nói.

"Xin chào."

"Tiếp theo, tam thiếu gia Minh Thiên Tường." Một người có khuôn mặt khá ái, dễ gần.

"Đại tiểu thư Minh Thiên Nguyệt" Hàn Quân chỉ vào một cô nương xinh đẹp yếu đuối, đôi mắt xéch phong tình như có như không lâu lâu lại liếc nhìn Tô Hải một cái, làm hắn nổi hết da gà.

"A, xin chào Minh nhị thiếu cùng Minh đại tiểu thư." Bốn anh em Tô gia như đồng thanh chào hỏi ba người.

"Xin chào, cũng nghe danh các vị đã lâu, giờ mới có dịp gặp mặt. Tô đại tiểu thư quả nhiên xinh đẹp thoát tục, khí chất hơn người, rất hân hạnh được làm quen với người đẹp." Minh Thiên Tường nhìn chăm chăm khiến da mặt mồng Tô Nhã Sương đỏ ửng lên, càng tăng thêm sự xinh đẹp rạng ngời.

"Minh nhị thiếu quá khen, Minh đại tiểu thư cũng là một bông hoa rạng ngời khiến biết bao nhiêu người ngược nhìn"

"Tô tiểu thư quá khiêm nhường rồi, ta thấy huynh đệ Tô gia ai cũng tài sắc vẹn toàn, khiến người ta phải khâm phục nha." Minh Thiên Nguyệt nhẹ nhàng nói, nhưng mà người nói vô ý, người nghe hữu tình, tất cả ánh mắt nhìn vào Nhã Thanh làm nàng đầu đầu cười cười tỏ ý không sao, mọi người cứ tiếp tục, Nhã Thanh nàng chỉ là bình hoa, không cần đề ý.

Trong suốt quá trình uống trà bình phẩm về ma pháp và kiếm khí, Nhã Thanh không lên tiếng, chỉ ngồi ăn bánh uống trà, thực sự làm bình hoa đi động. Còn Tô Dật thì nói rất nhiều, hỏi đông hỏi tây về ma pháp làm cho Hàn Quân và Minh Tường trả lời nguyên buổi vì trong này hai người là ma pháp sư có cấp bậc cao nhất. Hàn Quân Tổng cấp cấp chín còn Minh Tường cũng đã là thiên tài để cấp rồi. Một trong năm người trẻ tuổi thiên tài thực lực bước tới ngưỡng để cấp của đất nước đang trủ ngụ. (không kể Tô Hải, thực lực Tô Hải chưa có người dò ra)

Minh Thiên Nguyệt kiểm sư tổng cấp cấp năm, hơn Nhã Sương một tuổi, nàng ta là kiểm sư nên đeo bám Tô Hải, tỏ ý kiến rất sùng bái Tô đại ca này nên cũng hỏi rất nhiều, lâu lâu cũng chêm vài câu ngoài đề. (tự hiểu ^^)

Còn có Nhã Sương, nàng cũng luận bàn ma pháp với Minh Thiên Tường, hai người tuổi tác ngang nhau, thực lực cũng ngang nhau, nên trao đổi rất nhiều kinh nghiệm chiến đấu.

Chỉ còn lại Nhã Thanh nhàm chán nắm bắt những tin tức, kĩ thuật lọt tai, rồi mơ màng ngủ. Cho đến khi mở mắt đã thấy mình nằm gọn trên lưng Tô đại ca, đi về nhà. Đại tì Nhã Sương cùng Tô Dật có chút áy náy nhìn Nhã Thanh, nói tiệc trà đã xong, vì thấy cô ngủ say nên không đánh thức cô dậy tạm biệt người ta. Nhã Thanh làm một cái mặt quỷ với hai người, vẫn nằm trên lưng Tô Hải không chịu xuống. Bảo với cả ba người kiểu xã giao đó nàng không thích, dù nàng có xen vào cũng chẳng biết nói gì. Chỉ là chưa ngắm mĩ nữ đủ thời, người ta xinh đẹp, thiên phú cao, nhìn có chút ngốc nhưng không làm người ta xa cách. Nói chung lại một nữ chính nữa đã xuất hiện. Nữ chính đầu với nữ chính sẽ thế nào nhỉ, chắc là vui lắm đây.

Hôm sau...

Hôm nay là đại thọ của gia chủ Nguyễn gia, cả nhà dậy thật sớm để chuẩn bị, riêng Nhã Thanh ngủ thẳng cẳng đến lúc sắp lên đường. Vệ sinh cá nhân xong, chọn bộ trang phục màu vàng tươi tắn, đeo một cái vòng cổ lục lạc, tóc búi đơn giản, nhìn rất năng động hoạt bát. Mọi thứ nàng chỉ làm trong vòng nửa khắc. Lại nhìn mọi người trong nhà, ăn mặc cũng rất bình thường, không cầu kì nhưng lịch sự. Đúng là nhà mình, ai cũng rất khiêm tốn, yêu cả nhà nhất. Dùng một tay khoác tiểu Dật, một tay khoác Nhã Sương, kéo hai người lẳng xẳng đi trước leo lên kiệu. Kiệu này do ma thú ngựa tuyết kéo, tốc độ rất nhanh, độ an toàn cao, lại rất đẹp mắt. Cả nhà Nhã Thanh lên kiệu chậm chậm đến phủ Nguyễn gia. Trước cổng có vài khách nhân lục tục đem giấy mời cho người thu rồi sai bước vào phủ. Tô gia cũng giống thế đi vào. Trong phủ, khách nhân rất nhiều, chủ yếu là những người có máu mặt trên giang hồ. Và ba thể lực khác, người của hoàng gia thì chưa thấy ai đến. Tô Hữu đem theo vợ con đến trước mặt các gia chủ của ba thể lực chào hỏi, lễ vật thì đã có người đem tới bàn thủ lễ.

"Xin chào các vị gia chủ, lâu rồi mới gặp mặt."

"A, gia chủ Tô gia, đúng là lâu rồi mới gặp mặt." Minh gia chủ cùng Hàn gia chủ lên tiếng.

"Haha, gia chủ Tô gia cùng phu nhân càng ngày càng tươi trẻ nha, các vị thiếu gia tiểu thư cũng càng xuất chúng, thế hệ trẻ bây giờ quả nhiên càng ngày càng vượt xa chúng ta a." Nghiên gia chủ nhìn đến Tô Hải bốn người rồi nói.

"Haha, Nghiên gia chủ nói rất đúng, hiện tại thực lực đến ngưỡng để cấp của nước ta đã có năm người, trong đó năm người có bốn người là nhi tử của bốn vị rồi, thật sự là chúc mừng, chúc mừng. Đúng là hổ phụ sinh hổ tử a." Tô Hữu dùng cái miệng khéo léo trong thương trường của mình để tăng bốc các vị gia chủ.

"Tô Hải của Tô gia chủ hiện tại cũng là để cấp kiểm sư rồi. Cũng rất lợi hại nha, chúc mừng, chúc mừng." Hàn gia chủ lên tiếng, ông ta là kiểm sư để cấp cấp chín, ba vị còn lại ai cũng đang ở ngưỡng cửa đó, chưa tấn cấp được đã nhiều năm.

"Oa, con trai, thật sao? Sao con không thông báo cho cả nhà biết?" Mẫu thân Dương Nhã vui mừng, lên tiếng quở trách.

Tô Hải gãi đầu cười: "Con định làm cho cả nhà bất ngờ mà, để các gia chủ phát hiện rồi nói cho cả nhà chẳng phải hay hơn sao?"

Nhìn hành động gãi đầu của Tô Hải làm mọi người cười xoà. Đúng lúc đó, trên đài cao, gia chủ Nguyễn gia dùng nội lực phóng to âm lượng nói một bài diễn thuyết cực kì dài, nào là cảm ơn người này người kia, rồi tuyên bố lí do gì đó. Nhã Thanh nhàm chán hết sức, cứ đưa tay đầu điểm ngáp lên ngáp xuống. Đúng là mấy cái tiếng từng kiểu này không thích hợp với nàng. Nói nhỏ với Nhã Sương nàng muốn đi vệ sinh, xong lên lên ra khỏi chỗ náo nhiệt này.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Đối, Là Nương Cường Bức Cha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9

Nhã Thanh sau khi thoát ra được đám náo nhiệt đó liền lạc đường, nơi nàng đang đứng là một rừng trúc xanh tươi, gió hiu hiu rất thích hợp để đánh một giấc. Nghĩ liền nằm, ở gần đó có một cái giường tre, không chút để ý trực tiếp leo lên nằm, nhắm mắt ngủ.

"Xoạt xoạt..." Trong lúc mơ màng ngủ cũng được một khắc, có tiếng người đi chuyển vang lên cách đây không xa, đang tiến về phía này. Không ngủ nữa, đứng dậy, Nhã Thanh đôi mắt hoang mang nhìn khắp nơi, cũng chậm chậm đi chuyển về phía người nọ. Người nọ biết được có người ở gần đây, liền một mạch thẳng tới, khi nhìn thấy Nhã Thanh, người nọ trượng mắt lên, hỏi.

"Người là ai, sao lại xuất hiện ở đây, ngươi có biết ở đây chỉ có gia chủ đến, tất cả mọi người nếu không được sự cho phép của gia chủ là không được đến không?"

"Ta, ta không biết, ta bị lạc đường. Ta là nhị tiểu thư Tô gia, ngươi có thể giúp ta ra ngoài không?" Nhã Thanh rơm rớm nước mắt, tỏ vẻ cầu xin nhìn người trước mắt - tên quét rác vườn trúc. Tên quét rác như suy nghĩ gì đó, nhân nhò nói.

"Thì ra là Tô nhị tiểu thư, lúc này đã mạo phạm. Nhưng mà ta không thể đưa tiểu thư ra ngoài được, chỉ có thể chỉ đường thôi, nhưng tiểu thư ra ngoài nhớ phải cẩn thận, chớ để người phát hiện, nếu không nô tài không còn mạng sống để về nhà đâu. Tiểu thư cũng biết nơi này không được để người lạ vào."

"Được, được, chỉ cần ngươi chỉ đường cho ta ra ngoài là ta đã cảm kích lắm rồi." Nhã Thanh thành khẩn nói. Tên quét rác cũng không dây dưa nhiều, chỉ đường cho nàng xong liền xua đuổi người đi. Nhã Thanh theo chỉ dẫn của hắn ta đi ra ngoài, tìm được đại sảnh, mọi người đang tụ tập tán gẫu với nhau, một bên là người lớn, một bên là thanh niên. Nhã Thanh loáy hoáy tìm ca, ti, đệ của mình, không may đập mặt trứng vào lồng ngực một người. Xoa xoa cánh mũi, nhìn lên người nọ tỏ ý trách móc, nhưng là nhìn thì nhìn luôn không dứt. Người ta đẹp trai quá đi mà, khuôn mặt góc cạnh, mi dài rậm, đôi mắt hẹp dài, chiếc mũi cao thẳng, có cái miệng hình trái tim nữa mới chết chứ. Nhã Thanh thật sự muốn đưa tay dầy vào khuôn mặt đó quá đi mất.

"Tiểu thư, cô không sao chứ?" Tiếng nói của Hàn Mặc làm Nhã Thanh thức tỉnh, rất tự nhiên lấy tay lau miệng như việc đã làm rất nhiều lần. Híp mắt cười một cái thật tươi.

"Haha.Ta không sao, rất xin lỗi vì đã đụng trúng ngươi, người đẹp. Chẳng hay, vị huynh đài đẹp trai này tên gọi là gì?"

"Ta?" Sững sờ với câu trả lời và câu hỏi của Nhã Thanh, Hàn Mặc có chút khó chịu khi bị người gọi là người đẹp. "Tại hạ Hàn Mặc, lúc này vô ý đụng phải tiểu thư, mong thứ lỗi."

"A, không sao. Ta..." Nhã Thanh chưa nói xong thì Hàn Mặc đã cướp lời.

"Nếu không có gì thì tại hạ cáo lui trước, có bằng hữu đang đợi. Cáo từ." Nói rồi, Hàn Mặc một mạch liền đi.

"A, này, này... Xi, trông mình đẹp trai lắm đấy. Phi, người ta chưa nhìn đủ nữa." Nhã Thanh đang lăm bằm thì có một bóng dáng đang chạy tới.

"Ti ti, ti đi đâu mà lâu thế, làm cả nhà lo muốn chết." Là tiểu Dật, vẻ mặt lo lắng.

"A, tiểu Dật, ti là đi vệ sinh, sau đó lại bị lạc, cha nương đâu cả rồi?"

"Mọi người ở đằng kia, nương với đại ti đang lo lắng lắm đấy." Nói rồi Tô Dật kéo Nhã Thanh đến nơi cả nhà đang đứng.

Tới nơi thì thấy xuất hiện một vài người lạ mặt. Mẫu thân Dương Nhã cùng Nhã Sương thấy Nhã Thanh liền đi tới, lời kéo hỏi xem nàng đi đâu, có bị người ức hiếp không. Nhã Thanh đau đầu giải thích, nói mọi người đừng lo, con gái bọn họ cũng mười tám rồi, đã có ba năm phiêu lưu bên ngoài, kinh nghiệm đầy mình, không có ai ức hiếp đâu.

Sau đó cha Tô lo lắng đi lại, hỏi han một chút rồi kéo nàng đến giới thiệu với ba người. Ba người này là người thân quen của Tô gia, là gia đình họ Trịnh, Nhã Thanh được gặp mặt rồi nhưng cách đây cũng bảy, tám năm, không còn nhớ nữa. Trong đó là một cặp vợ chồng trung niên, nhỏ hơn cha nương Tô vài tuổi, và một cô con gái tên là Trịnh Tường Vy, bằng tuổi Nhã Thanh, xinh đẹp, năng động. Nhã Thanh nhìn thấy rất hợp khẩu vị, hai người nhìn nhau như hiểu ý liền xin phép cha nương hai bên được đi chơi với nhau. Máy người nhìn thấy không nhận được lác đầu, hai bảo bối này tuổi cũng đã lớn mà tính cứ như con nít.

Hai người tách khỏi gia đình, sau đó tìm một chỗ trống có thể quan sát khắp nơi ngồi xuống. Nhã Thanh chủ động giới thiệu lại về bản thân.

"Ta là Nhã Thanh,mười một ngày trước đã bước vào tuổi mười tám, thiên phú bình thường, nay đang ở cấp mười, sở thích của ta là ăn, ngủ, ngắm mỹ nam, nhìn mỹ nữ, ta rất thích ăn vặt. Màu sắc yêu thích của ta là màu gì cũng thích.Tôi giờ vẫn chưa có đối tượng mến mộ. Ta thấy ngươi rất hợp nên muốn làm bạn tốt, nếu ngươi không muốn liền từ chối. Tính ta nghĩ gì liền nói, nếu ngươi thấy khó chịu thì nói với ta. Ta không để ý." Nhã Thanh khuôn mặt cứng ngắc, một lẻo nói ra, xong lấy li trà gần đó uống một ngụm.

"Ta là Trịnh Tường Vi, sinh nhật mười tám tuổi của ta diễn ra cách đây cũng không lâu. Thiên phú coi như tạm được, tông cấp cấp nhất. Sở thích của ta cũng giống ngươi, ăn vặt, ngủ, ngắm mỹ nam nữ. Ta thích màu xanh lá cây và màu đỏ, cũng chưa mến mộ người nào. Ngươi nói chuyện rất thẳng thắn, ta rất thích, mong có thể làm bạn tốt với ngươi." Trịnh Tường Vi bắt chước, dùng điệu bộ cứng ngắc để nói chuyện. Nói xong hai người nhìn nhau rồi cười phá lên. Chủ động nắm lấy tay nhau, từ giờ phút này cả hai nguyện làm bạn tốt của nhau. Từ đây đánh dấu, làm sự khởi đầu cho những sự kiện phá đến gà bay chó sủa khiến người khác phải đau đầu ở tương lai của đôi bạn tốt này.

Kết thúc cuộc giới thiệu, hai người như bạn bè lâu năm lôi kéo nhau nhìn người này đánh giá người kia, rồi lại so sánh mỹ nam mỹ nữ này với mỹ nam mỹ nữ kia.

"Này, Nhã Thanh, ngươi thấy ba người Cung Thương Hàn, Nghiên Từ Trạch và Nguyễn Thanh Sơn người nào mỹ nhất?"

"Ách, lúc vào đây ta chưa thấy ba người này lần nào nên chẳng biết ai mỹ hơn ai. Nhưng mà ta nghe nói thái tử Cung gì đó với Nguyễn Thanh Sơn và Nghiên gì đó đều là đệ nhất mỹ nam phái không?"

"Đúng thế, vậy nên ta mới bảo ngươi so sánh. Có cái tên thôi mà cũng không nhớ. Ta nói, ba người này là bằng hữu tốt của nhau, thiên phú cũng tốt như nhau, còn hay đeo bám nhau nữa. Ngươi không biết đâu, tính tình của ba người này đều dễ thương ừ chịu được." Trịnh Tường Vi đôi mắt lấp lánh.

"Thế nào, kể ta nghe xem." Nhã Thanh không nén nổi tò mò hỏi.

"Thái tử Cung Thương Hàn quanh năm lạnh lùng băng giá, vẻ đẹp đó khiến người ta mơ mộng không thôi. Nghiên Từ Trạch lại trái ngược, tính tình như lửa nóng, nhiều lúc đáng yêu cực kì. Còn Nguyễn Thanh Sơn công tử, ôn nhu, dịu dàng, chỉ cần nhìn vào mắt huynh ấy là bị mê hoặc ngay, tìm đập tình thích. Nói chung cả ba người này đều là cực phẩm về mọi mặt." Trịnh Tường Vi ánh mắt mê li.

"Người có tiếp xúc với ba người đó rồi sao?" Nhã Thanh đội nước lạnh.

"Chưa."

"Thế sao người biết."

"Thì ta chỉ nhìn ở xa, cộng thêm lời đồn đại của mọi người thế là ta tưởng tượng ra thôi, người không thấy rất đúng sao?" Trịnh Tường Vi sờ sờ mũi.

"Ừ, thì đúng, nhưng mà ta nghĩ..." Nhã Thanh hí mắt cười một cách gian tà.

"Nghĩ sao?"

"Ba người này..."

"Ba người này thế nào?" Trịnh Tường Vi sốt ruột.

"Người có để cho ta nói hết câu không?" Nhã Thanh nổi nóng.

"A, có. Người tiếp tục."

"Ta nghĩ ba người này có gian tình."

"HẢ?" Trịnh Tường Vi kêu to một tiếng. Đồng thời cũng có một tiếng như đổ vỡ li chén.

"Người bé bé cái miệng thôi."

"Được rồi, người nói tiếp đi."

"Người bảo ba người này lúc nào cũng kè kè bên nhau đúng không?"

"Đúng vậy."

"Nghiên gì đó có nhiều lúc cãi nhau với Nguyễn Thanh Sơn đúng không?"

"Đúng vậy."

"Thái tử Cung nhiều lúc có những hành động mập mờ với hai người này đúng không?"

"Đúng vậy."

"Đấy, người nghĩ mà xem, đây chắc chắn là cuộc tình tay ba. Thái tử Cung chắc chắn là người "công" trong cuộc tình này, còn Nguyễn Thanh Sơn và Nghiên gì đó chắc chắn là hai kẻ "thụ", cái chuyện mà hai nữ nam "thụ" này hay cãi nhau thì chắc chắn là do tranh dành tình nhân, còn thái tử hay mập mờ với hai người chính là âu yếm nhau thôi. Đơn giản, người hiểu ra chưa?"

"A, hiểu, hiểu, không ngờ ba người siêu cấp đẹp trai lại... aiza ~~~, đúng là không nên nhìn người bằng vẻ ngoài."

Trịnh Tường Vi cảm thán. Chính là nàng ta vừa cảm thán xong thì thấy ba khuôn mặt xanh lè xuất hiện. Đưa tay đẩy đẩy Nhã Thanh làm nàng chú ý đến ba người đó, nhưng mà Nhã Thanh thấy ba người đó xong cũng không phản ứng gì, chỉ quay qua đưa mắt hỏi Trịnh Tường Vi có chuyện gì, làm nàng đau đầu cô gắng ra hiệu cho bạn tốt biết ba người đang ở sau lưng này chính là ba người mà cả hai vừa mới bình luận xong. Chỉ là đến khi Nhã Thanh hiểu ra thì cả ba người nọ đã đến trước mặt các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đối Đối, Là Nương Cường Bức Cha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 10

"Xin chào Tô nhị tiểu thư và Trịnh tiểu thư." Nghiên Từ Trạch về mặt xanh mét, từng từ phát ra từ kẽ răng làm hai người có chút run run.

"Dân, dân nữ bái kiến thái tử và hai vị công tử." Trịnh Tường Vy cười gượng hành lễ, thấy vậy Nhã Thanh cũng bắt chước làm theo. Tuy Trịnh Tường Vy có chút run sợ nhưng không quỳ sụp xuống như người khác, tỏ rõ nàng ta đủ kiên cường. Nhã Thanh thâm đánh giá cô bạn.

"Rất xin lỗi vì đã vô ý nghe được câu chuyện của hai vị tiểu thư." Nghiên Từ Trạch bỗng nhiên nhẹ nhàng nói. "Nhưng mà..." Hắn ta ghé sát mặt tới phía hai người, khuôn mặt bỗng chốc âm trầm. Nói một câu khiến mấy người trong cuộc choáng váng.

"TA LÀ CÔNG, KHÔNG PHẢI THỤ..."

"Phốc, hahaha..." Nhã Thanh không chịu được cười phá lên, mọi người ở xung quanh khi thấy ba người về mặt âm u đi tới phía hai người, liền biết có chuyện, tập trung lại xem kịch vui, lại nghe Nghiên Từ Trạch nói vậy, sau thấy nàng cười thì sùng sốt, nàng quá to gan rồi. Chưa ai dám lộ liễu cười trước mặt ba người này như vậy. Nguyễn Thanh Sơn đau đầu cốc bạn tốt.

"Người là đang tự nhận có chuyện này sao?"

"Hahaha..." Nhã Thanh vẫn đang cười, khiến Tường Vi đang có chút run sợ cũng khúc khích bật miệng cười theo.

"Ta, chết tiệt! CÁC NGƯỜI IM MIỆNG CHO TA!..." Nghiên Từ Trạch nổi đóa, còn chưa có ai si nhục hắn như vậy đâu. Chỉ là Nhã Thanh không ngừng cười, lại còn cười to hơn.

Tường Vi thấy vậy liền lắc tay nàng, bảo nàng đừng cười nữa. Nhưng mà Nhã Thanh lại nói một câu làm mọi người khiếp sợ.

"Haha, tên này tức giận đúng là đáng yêu, rất buồn cười.~~"

"Người, người..." Nghiên Từ Trạch nổi giận thật sự, tay muốn sử dụng ma pháp nhưng bị Nguyễn Thanh Sơn cản lại. Ngay lúc này thì một bóng dáng vụt tới, điểm huyết cười của nàng.

"Bái kiến thái tử cùng hai vị công tử. Xin thứ lỗi cho hai tiểu muội của ta tính tình bốc đồng, đã mạo phạm các vị. Nếu ba vị có phiền lòng xin cứ định tội trên người ta, vì đã không dạy dỗ tốt em gái." Ngay lúc này, Nhã Sương hốt hoảng chạy tới.

"Nhã Thanh, muội có chuyện gì?" Nhã Sương sau khi nghe người nói Tô nhị tiểu thư đắc tội thái tử và hai vị công tử liền lo lắng chạy tới. Thấy trên mặt Nhã Thanh là biểu hiện kì quái, tưởng nàng bị ba người này làm gì nên bị sốc, mọi kí ức trước kia hiện về. Nàng mặc kệ mọi danh tiếng tốt đẹp của chính mình, quay qua đối diện với ba người, gương mặt dữ tợn, ma pháp chất chứa trên tay chờ phát động.

"Các người, giám bắt nạt muội muội của ta thì phải hỏi ta đã cho phép không đã." Một chương nhanh chóng bay về phía ba người kia. Mọi người sững sốt, Tô Hải biết trước sự việc nhưng nó lại diễn ra quá nhanh, chạy tới giữ Nhã Sương lại nhưng không kịp. Chương lực kia bay đến phía ba người lại bị thái tử hóa giải, nhưng sau đó, thái tử lại không khách khí đánh một chương về phía Nhã Sương. Vì chương này không quá mạnh, Tô Hải đưa tay ra muốn hóa giải nhưng tất cả lại không ngờ, Nhã Thanh đột nhiên lao đến đỡ lấy một chương kia, sau đó ngã trên tay Nhã Sương, Nhã Sương không chịu nổi liền hét lên tên em gái. Nhã Thanh nắm lấy tay Nhã Sương, ý bảo nàng bình tĩnh, rồi quay qua phía thái tử.

"Tất cả là do ta gây ra, mong thái tử và hai vị công tử định tội lên người ta, còn ti ti không biết chuyện, muốn bảo vệ ta nên mới xảy ra cố sự. Mong ba vị chớ trách phạt ti ấy. Giờ ta không thể tiếp tục bồi ba vị, đợi ta chữa thương xong tình lại, thỉnh các vị trách phạt sau. Cáo từ." Nhã Thanh cầu từ lưu loát giống như người vừa nhận một chương không phải là nàng, nói hết câu, quay qua nhìn có ý tút với Tô Hải và Nhã Sương, sau đó liền bất tỉnh.

Một tháng sau...

Trong đêm tối, khi mọi người đang ở trong giấc ngủ, Nhã Thanh tỉnh lại, nhìn thấy cạnh giường là Nhã Sương đang ngủ gục, chỉ mới một tháng mà nàng đã gầy đi rất nhiều. Nhã Thanh cảm thấy mình thật sự rất sốc, khiến ti ti và cả nhà phải lo lắng, chạy đôn chạy đáo tìm kiếm đại phu tốt chữa bệnh cho nàng. Nhưng mà nàng đâu có bị gì đâu, trước khi ngất nàng đã bẻ hết các kinh mạch cho giống như người sắp chết. Tuy rất ghét mùi vị thuốc và đan dược, nhưng vì không muốn người ta phát hiện ra, nàng đã nuốt xuống sạch sẽ. Lần đó, nàng thật ra cũng không có ngất, chỉ giả vờ. Khi thái tử đánh ra một chương đó, tuy chỉ làm Nhã Sương bị thương không nặng, nhưng nàng lại rất lo lắng, sợ hãi, nếu ngăn cản thì bại lộ, nên đành phải lao vào. Nhưng sau đó nàng lại thấy như thế lại là chuyện tốt, một chương đó đánh vào người ti ti thì không sao, nhưng đánh vào người chỉ mới cấp mười thì là chuyện khác, không chết là còn may. Mà thái tử sau khi đánh con người ta thiếu sống thừa chết, thì không thể nào mà nhỏ mọn, đi tìm Tô gia gây chuyện, trong khi trước khi ngất nàng đã xin lỗi, muốn bồi tội rồi. Vì vậy, chỉ cần nàng có thể rời giường liền cùng Tường Vi vào cung xin lỗi là được. Mà trong thời gian giả bệnh, thái tử và hai người kia có đến thăm nàng một lần, ti ti Nhã Sương cũng đã khẩn thiết xin tha thứ với bọn họ, bọn họ cũng không chấp nhặt gì, nên chuyện xin lỗi này chắc chắn rất dễ dàng.

Trong một tháng này nàng cũng không nhàn nhả lắm, dốc sức bề quan tu luyện theo phương thức này, còn phải cố gắng để mấy cao thủ trong kinh thành không phát hiện ra. Trong quá trình giả bệnh tuy rất cực khổ, nhưng lại thu hoạch rất khá, nàng đã nắm chắc các kinh mạch trong cơ thể, có thể điều chỉnh, lưu thông máu tùy ý. Nàng phát hiện cô nàng Tường Vi rất quan tâm mình, Trịnh gia cũng ở kinh thành, không xa nhà nàng lắm, chỉ cách một con phố nhỏ, nên ngày nào nàng ta cũng đến thăm nàng. Rồi còn lại nhai tùm lùm ta là, nào là Nhã Thanh phải nhanh chóng tỉnh, lần đầu tiên có được người bạn hợp ý như Nhã Thanh. Nào là phát hiện chỗ thú vị, muốn cùng nàng đi chơi. Rồi còn chuẩn bị có cuộc so tài của các nước nên mọi người từ tứ phương tề tựu về đây rất đông...v.v.. Làm nàng có nhiều lúc muốn bật dậy, cùng nàng ta đi chơi, nhưng mà cuối cùng vẫn kiềm chế được.

"Nhã...Nhã Thanh, muội tỉnh, muội tỉnh rồi sao? Ta không mơ chứ?" Nhã Sương như thường lệ tỉnh dậy xem Nhã Thanh, khi thấy Nhã Thanh mở to hai mắt, cười dịu dàng nhìn mình thì sững sốt, dụi dụi mắt.

"Ti ti...muội tỉnh." Nhã Thanh suy yếu nói. Nhã Sương nghe nàng nói, biết mình không mơ, vui mừng quá liền ôm chặt Nhã Thanh thút thít.

"Tốt quá, tốt quá, muội rốt cuộc tỉnh, rốt cuộc cũng tỉnh rồi. Tất cả là do ti không tốt. Huhu..." Nhã Sương lắm bầm, nhưng sau đó sức nhớ đến phải thông báo cho cả nhà liền thả Nhã Thanh ra, chạy vọt ra ngoài.

"Nương, cha, đại ca, tiểu Dật, Nhã Thanh tỉnh rồi, Nhã Thanh tỉnh rồi."

Tô Hải là người chạy ra đầu tiên khi nghe Nhã Sương gọi, sau đó đến Tô Dật, rồi đến phụ mẫu Tô Hữu và Dương Nhã.

"Cha, nương, đại ca, tiểu Dật, con xin lỗi, đã làm mọi người lo lắng." Nhã Thanh nhìn mọi người một lượt rồi chậm chậm nói, ánh mắt đầy áy náy. Nương của Nhã Thanh khi vào phòng thấy nàng tỉnh đã ngồi dậy, liền mang theo nước mắt chạy đến ôm chặt lấy Nhã Thanh.

"Con rốt cuộc cũng tỉnh, rốt cuộc cũng tỉnh rồi. Nương rất sợ, rất sợ con biết không. Huhu..." Dương Nhã không để ý mọi người, ôm Nhã Thanh khóc to một trận. Sau đó được phụ thân Tô Hải ôm lấy, dịu dàng dỗ.

"Con gái chúng ta đã tỉnh rồi, nàng khóc như vậy để làm gì, không tốt cho sức khỏe. Bây giờ để con bé nghỉ ngơi cho tốt, mọi chuyện dù gì cũng đã xảy ra rồi. Lần này không chết cũng coi như là cái phúc, bây giờ con cũng đã lớn, cha nói nhiều cũng không tốt, chỉ mong sau này con rút kinh nghiệm để trưởng thành hơn. Con nhà họ Tô dù thế nào cũng phải kiên cường." Cha Tô nói lời thăm thía, vết nhăn giữa trán một tháng này hằn sâu, bây giờ đã dịu bớt. Ông ôm vợ mình ra cửa, Dương Nhã đôi mắt sưng đỏ xoay lại dặn dò con gái để ý sức khỏe rồi giao lại cho bọn trẻ xử lý, xong theo chồng về phòng. Bây giờ trong phòng chỉ còn lại mấy người trẻ tuổi. Tiểu Dật lo lắng chạy tới xem chị mình, thấy nàng đôi mắt đỏ hoe thì an ủi. Tô Hải, Nhã Sương, hai người cũng xúm xít lại ân cần hỏi han, không ai nhắc tới chuyện một tháng trước. Hỏi han xong xuôi, Nhã Thanh đẩy đẩy Nhã Sương, bảo nàng phải về phòng nghỉ ngơi, nếu không về nàng sẽ tức giận, không nhìn mặt nàng ấy nữa, Nhã Sương rất không tình nguyện liền về phòng. Hai người kia thấy nàng cương quyết vậy, cũng không ai ở lại nữa. Chỉ là Tô Hải nán lại, nói vài câu.

"Muội lần sau đừng làm việc bốc đồng như vậy, ta nghe Tường Vi kể hết rồi, cũng không phải là chuyện gì quá đáng. Cũng may muội không có chuyện gì, nếu không...aìi..." Tô Hải vuốt vuốt tóc Nhã Thanh.

"Muội chỉ là không muốn ti ti bị thương thôi." Nhã Thanh chu miệng.

"Nhưng không phải ta ở sau nàng ngăn cản rồi sao?" Tô Hải có chút tức giận.

"Nhưng như thế không phải tội càng thêm tội sao, muội làm như vậy cũng tránh bị trách phạt nhiều hơn mà." Nhã Thanh phản bác.

"Nhưng như thế cũng không được, ta không muốn muội đánh đổi cả tính mạng."

"Không sao mà, trước đó muội đã ăn đan dược rồi. Sẽ không mất mạng. Huynh không tin thì thử xem mạch đập của muội có tốt không. Đan dược này là muội khó khăn lắm mới đổi được đây." Nhã Thanh nói rồi đưa tay ra. Tô Hải ngờ vực thử bắt mạch, xong lại sững sốt. Muội muội giống như chẳng bị gì cả.

"Đan dược này tên gọi là gì?"

"Hồi sinh đan nha. Nhưng là loại dỏm, nửa tháng mới hiệu quả, nhưng là kéo dài tới tận nửa tháng sau mới hoàn toàn hồi phục." Nhã Thanh vô tư nói, sự thật là nàng có nên mới dám nói nha.

"Ách, không phải đồ dỏm đâu, hồi sinh đan nào mà chẳng vậy" Tô Hải cứ nghĩ Nhã Thanh không hiểu rõ về hồi sinh đan, nên giải thích. Lại muốn hỏi nàng đan dược này ở đâu mà có, nhưng lại thấy nàng như không muốn cho người khác biết nên cũng không hỏi, chỉ là hơi tiếc cho hồi sinh đan, nhưng một hồi lại hết, vì mạng sống của muội muội là quan trọng nhất. Sau đó hẳn cũng không nán lại lâu, dặn dò Nhã Thanh đi ngủ, có còn đau ở đâu liền kêu hạ nhân.

Nha hoàn mới của Nhã Thanh không lên kinh thành được nên không có sự xuất hiện của nàng ta, Nhã Thanh cũng thăm kêu tốt. Sau khi thăm dò, thấy mọi người đã ngủ, Nhã Thanh đứng dậy, nhẹ nhàng vận động gân cốt, muốn ra ngoài. Đến gần cửa, thò chút mê hương, xác định hai tên hộm về gác cửa cũng đã ngủ, liền chuẩn ra ngoài bằng cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Đối Đối, Là Nương Cường Bức Cha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11: Chương 11

Nhã Thanh sau khi chuẩn khỏi nhà, liền ngay lập tức ra khỏi thành, đi đến khu rừng ở phía tây kinh thành. Đây là một khu rừng rất bình thường, người ta đi qua đi lại rất nhiều, nhưng một tháng trước, nàng phát hiện ra nơi này có kết giới, rất khó phát hiện. Khi nàng vào được kết giới, thấy nơi này rất bình thường, cũng không có gì đặc biệt. Nhưng một nơi thế này tại sao người ta lại tốn công gắng kết giới, còn là kết giới thượng cổ, hiếm có, khó gặp, như vậy, chắc chắn trong này phải có thứ gì đó đặc biệt. Thế là nàng tìm kiếm, nhưng tìm mãi chẳng phát hiện ra gì, chỉ có một hồ nước. Lúc chuẩn bị ra về, nàng có thử thăm dò bên trong có gì không, nhưng cũng chẳng phát hiện gì, chỉ là cảm thấy nước trong hồ có chút đặc biệt, chứa nồng đậm linh khí. Khi nàng đưa tay hắt nước để rửa đi vết thương lúc mò kết giới, điều kì diệu lại xảy ra, vết thương nhanh chóng khép lại, phần tay ngâm dưới nước như được tinh lọc, bồi bổ, cảm giác rất sáng khoái. Hồ nước này không giống với hồ nước trong không gian. Trong không gian, hồ nước có linh khí đậm đặc hơn rất rất nhiều lần, có thể nhanh chóng giúp ta tấn cấp. Nhưng khi ngâm người vào trong thì đau đớn tận xương tủy, linh khí tự động sát nhập vào cơ thể, loại bỏ các thứ tạp nhạp trong cơ thể ra bên ngoài, nếu ai không có nghị lực kiên cường sẽ rất dễ mất mạng, còn người cấp quá thấp vào đó cũng sẽ chết ngay tức khắc. Còn hồ nước này lại khác, linh khí nhiều nhưng cũng như bình thường, chỉ là do cơ thể Nhã Thanh tự động hút linh khí, nên nó mới tập tới vây xung quanh Nhã Thanh. Vấn đề tại sao hôm đó tay nàng bị thương, sau khi sử dụng nước hồ thì khép lại, hôm nay nàng chính là tới khám phá. Một tháng nằm trên giường, nàng cũng ngứa ngáy lắm rồi.

Cố Tử Phong đang ngâm mình trong hồ nước, bỗng nhiên có người vào trong kết giới thì sững sốt. Là ai lại có thể vào được kết giới, lại còn vào không đúng lúc nữa. Hôm nay hẳn muốn đến đây ngâm mình để giải tỏa căng thẳng, nhưng nửa chừng không ngờ lại muốn tiến cấp, nên phải ngồi ổn định kinh mạch, dần dần bước sang cấp mới. Cứ tưởng nơi này sẽ không ai đến, nên từ từ ổn định lực lượng, nhưng bây giờ lại có người vào trong này. Thử thăm dò người nọ, thấy chỉ mới cấp nưòi nên yên tâm, chỉ là hơi tức người này có chút quen thuộc, không quan trọng, hẳn cần phải tập trung để tiến cấp. Cũng may hẳn ngồi ở một nơi khá khuất, rất khó phát hiện, trừ phi...

Nhã Thanh một mạch chạy vào kết giới, thẳng đến hồ nước. Đưa tay thử nước trong hồ, vẫn thanh mát như cũ, liền nhanh chóng cời quần áo nhảy xuống hồ. Một tháng

này tuy có người thay phiên vệ sinh cho nàng nhưng vẫn thấy rất khó chịu. Cả tóc nữa, một tháng không gội, rít hết cả rồi. Sáng khoái lau lau chùi chùi cơ thể, nhìn nước trong vắt không thấy đáy, Nhã Thanh không biết dưới đáy hồ này có gì không, tuy đã thăm dò trước, không phát hiện ra cái gì, nhưng lỡ khi có thứ nàng không thể thăm dò, rồi sau đó lại may mắn vớ được bảo bối thì sao. Vừa nghĩ, Nhã Thanh liền lặn xuống.

Hồ này quả nhiên rất sâu, nàng đoán chừng phải gần hai mươi mét chứ chẳng chơi, lại còn rất rộng, nhìn ở phía trên mặt hồ đúng là không phát hiện ra. Nhã Thanh đã lặn xuống chạm đáy, chẳng phát hiện ra gì, lại thấy một vách đá dựng đứng từ dưới đáy sâu này. Không nhìn được tò mò, nàng bơi qua, lần theo vách đá bơi lên. Cách mặt hồ khoảng bảy, tám mét là kết thúc vách đá. Nhã Thanh không chần chừ liền bơi qua.

Bơi một mạch theo vách đá gỗ ghề, sau đó vách đá có chút dốc xuống, càng ngày càng sâu, bỗng nhiên Nhã Thanh thấy một chùm ánh sáng nhỏ ở phía trước, không biết là cái gì, nàng tiếp tục men theo vách đá đi đến. Hiện tại là ban đêm, tuy có ánh trăng sáng, nhưng ở dưới nước thì vẫn tối, chỉ mờ mờ nhạt nhạt. Nhã Thanh vừa bơi tới, vừa tập trung nhìn ánh sáng đó, không để ý liền đụng phải cái gì. Hoảng hồn nhìn vật bị mình đụng, Nhã Thanh sốc, trước mắt nàng tuy mờ mờ, nhưng vẫn rõ ràng, đó là là.....

phần cách nha nha nha

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA... Là thân thể của một người đàn ông, nhưng là không mặc quần áo, còn nhắm mắt nữa. Ôi trời ơi, một đời anh mình trong trắng của nàng thế là hết, bị nhiễm bẩn bởi thân thể trần truồng của một thằng đàn ông. Ách, hình như hần ta đang tiến cấp, nhưng mà có gì đó không đúng, đúng rồi, không dò được hần ta cấp mấy. Bà nội cha, gặp đối thủ rồi, cơ mà hình như hần ta sắp tỉnh, chạy, đúng rồi, chạy, nàng cũng không mặc áo quần nha, hần ta mà tỉnh là nàng tiêu luôn.

Nhã Thanh suy nghĩ một hồi liền chuẩn bị co giò bơi đi, nhưng mà không kịp rồi, một bàn tay mạnh mẽ kéo nàng lại, lồi lên bờ, đối diện là đôi mắt đờ đờ sát khí.

"Người..." Cố Tử Phong mở miệng muốn nói, nhưng Nhã Thanh lại cướp lời.

"AAAA, đại ca, huynh muốn nói cái gì thì nói, nhưng mà, nhưng mà trước hết che...che lại." Nhã Thanh vừa nói, hai tay cũng liền bịt mắt.

Nghe Nhã thanh nói vậy, Cố Tử Phong mới nhớ đến mình không mang quần áo, ngay lập tức quay lưng lại với nàng, nghiêng rằng nghiêng lợi nói. "Người có mang quần áo sao." Sau đó lại thấy mình hết sức áu trĩ, vớ lấy quần áo gần đó chuẩn bị nhanh chóng mặc vào. Chỉ là, khi Nhã Thanh nói xong, hai chân cũng đồng thời lui về sau vì khoảng cách hai người rất gần, nhưng vấp phải cục đá liền ngã dúi về phía Cố Tử Phong. Theo phản xạ, nàng bắt lấy tay của hần để trụ, nhưng hần lại đem tay đi chỗ khác. Nhã Thanh không bắt được tay của Cố Tử Phong, nhưng lại bắt được cái gì đó tròn tròn, mềm mềm lại cứng cứng. Sau đó dùng sức, lấy vật đó làm bàn đạp, nhanh chóng trụ đứng lên. Mọi chuyện xảy ra trong tích tắc, Nhã Thanh cũng hoa hoa lệ lệ nhìn thấy vật cứu mạng mình. Thời gian như ngưng lại, mặt Nhã Thanh giờ đã biến thành quả cà chua, còn Cố Tử Phong thì gân xanh nổi đầy mặt. Đùng vậy, vật cứu người đó chính là đại jì của Cố Tử Phong.

nha nha nha phần cách

Nhã Thanh và Cố Tử Phong thay xong quần áo.

"Người là Tô Nhã Thanh?" Sau vụ việc xấu hổ đó Cố Tử Phong mặt than bất tỉnh linh hồn.

"A, vâng."

Nhã Thanh biết sai khép nép trả lời.

"Được rồi, người tốt nhất là không được bèn mắng tới đây nữa, còn không..." Đôi mắt đầy sát khí phóng tới làm Nhã Thanh không nhịn được run run.

Nhưng sau đó đột nhiên nghĩ tới cái gì. Nàng:

"Híc... huhu..." Nhã Thanh đột nhiên khóc nức nở.

"Người khóc cái gì?" Cố Từ Phong đầy chán ghét nhìn nàng.

"Người, người... hức.. Người chính là nhìn thấy hết thân thể ta rồi, trình tiết của ta mất hết rồi, giờ người tính bỏ mặc ta sao, còn đuổi ta không cho ta đến đây nữa. Huhu... Ta không biết, người phải chịu trách nhiệm cho ta"

"Người nói cái gì. Muốn ta chịu trách nhiệm?" Cố Từ Phong cả người tỏa ra hàn khí. Nhã Thanh có chút yếu thế, nhưng vẫn tiếp tục.

"Thế người nghĩ ta phải làm sao, trong sạch của ta cũng không còn. Ít nhất người cũng phải bồi thường cho ta chứ."

"Bồi thường?" Cố Từ Phong nhàu nhàu mày. Sau đó không nói gì, lấy từ trong người ra một túi trữ vật, ném cho nàng.

"Người, tốt nhất đừng để ta gặp lần nữa." Cố Từ Phong quay lưng bỏ đi, trước khi đi còn ném cho nàng ánh mắt khinh bỉ.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Đổi, Là Nương Cưng Bức Cha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chương 12

Cố Từ Phong thoáng một cái liền biến khỏi tầm mắt của Nhã Thanh. Nhã Thanh rất ưu nhã mà phẩy móng một cái về phía hắn ta biến mất, sau đó nhanh chóng mở túi trữ vật ra, hai mắt nàng liền biến thành \$\$.

Trong túi trữ vật, ngân phiếu, vàng và tinh thạch chất thành từng đống từng đống. Nhã Thanh không kiềm chế được mà nước miếng chảy ròng ròng, tên nhãi lúc nãy vừa ra tay một cái đã thế này, không biết hắn ta giàu đến mức nào a.

Mọi người đang suy nghĩ tại sao lúc nãy Nhã Thanh hành động thế đúng không? Là thế này. Khi Nhã Thanh vấp phải Cố Từ Phong, nàng liền cảnh giác thăm dò hắn ta, không phát hiện được cấp bậc, nhưng nàng lại thấy khí tức này quen quen. Sau một hồi hắn ta kéo lên thì nàng liền nhớ ra hắn ta là ai, chuyện này đồng nghĩa Cố Từ Phong không đơn giản, và cũng là một cao thủ hoá trang. Mà hắn ta lại nhận ra nàng, nên nàng tuyệt đối phải làm như thế. Còn có, Cố Từ Phong đã nhìn thấy hết thân thể nàng, chẳng lẽ cho hắn nhìn miễn phí, như vậy nàng chỉ có thể thu phí thôi. Tuy hắn cũng bị nàng nhìn thấy hết. Aiza, nàng là người hiện đại, không chấp nhặt, không chấp nhặt.

Nhã Thanh miễn man suy nghĩ, sau đó thân hình cũng nhanh chóng ra khỏi khu rừng, về nhà. Dù sao, trời cũng sắp sáng.

Ở một nơi nào đó, Cố Từ Phong, nhăn nhó thành đoàn.

"Chết tiệt, đem nhầm túi trữ vật cho cô ta rồi."

Đã hai tuần sau sự việc với thái tử. Trong thời gian đó Nhã Thanh đã đến bồi tội với thái tử và hai vị công tử, mọi chuyện quả nhiên rất suôn sẻ. Nhã Thanh đã dùng hết tất cả nhiệt huyết của mình để đeo bám xin tha thứ. Trong vòng một tuần đã khiến ba người kia nhìn thấy nàng là phải tránh xa. Cũng chẳng có lý do gì, mỗi lần gặp mặt Nhã Thanh thì y như rằng nàng sẽ nước mắt nước mũi dầm dụa chạy tới tóm một trong ba người để xin lỗi, tiện thể quẹt nước mũi lên người bọn họ. Trong miệng còn lầm bầm một câu "Nếu được, tiểu nữ xin lấy thân chuộc tội." Sau một tuần ba người đó trốn tránh thì sự việc có chút lắng dần. Nói chung mọi chuyện chính là như vậy.

Chỉ còn năm ngày nữa là đến ngày diễn ra cuộc so tài của nhân tài các quốc gia, trên đường cái mọi người tập trung rất đông đúc, người người khí chất bất phàm. Nhã Thanh cùng tí ti Nhã Sương và Tường Vi đi dạo trên đường, muốn mua một số nữ trang nên chậm chậm bước đến cửa hàng trang sức gần đó. Bỗng nhiên, có một đám thanh niên lại gần bắt nhả trêu chọc.

"Các nàng là tiểu thư nhà nào, có thể đi theo bồi mấy đại thiếu gia chúng ta không." Một thanh niên đáng đáp rất tốt cọt nhả nói.

"Không để ý tới bọn họ, chúng ta đi." Nhã Sương nói với hai em rồi lôi kéo bước đi.

"Này, đại thiếu gia ta nói sao các ngươi dám bỏ qua vậy hà." Một tên hạ nhân thấy vậy liền quát với các nàng, đồng thời chạy tới ngăn đường."

Tình tiết này có phải là ức hiếp người vô tội không? Hay là cường bạo người giữa đường? Cướp sắc? Hái hoa tặc?... Ôi ôi, thế này thì chắc chắn sẽ có tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân nha. Nhã Thanh hai mắt loé sáng nhìn chằm chằm đám người, chỉ thiếu nước chảy nước miếng. Mấy người nọ cũng không tự chủ lạnh gáy, lại bắt gặp ánh mắt của Nhã Thanh như muốn vồ người, tay chân nổi da gà, vô ý thức cách xa nàng một chút.

"Xin thứ lỗi, bằng hữu của tại hạ có chút quen miệng tán tỉnh, thuộc hạ của chúng ta lại nói chuyện thất lễ. Mong ba vị tiểu thư bỏ qua cho." Một trong đám người, thân thể lôi kéo bạn tốt, đồng thời trừng mắt nhìn tên hạ nhân lúc nãy. Chắp tay cáo lỗi với ba người Nhã Thanh. Hắn chính là làm việc này quen rồi nên có chút lưu loát. Nhìn ba người trang phục không tầm thường, lại đang ở trên đất khách, nên hắn phải nhanh miệng cáo lỗi nếu không lại dính phải rắc rối.

"Mấy đại ca nha, không sao, không sao, người ta không trách các ngươi đâu nha." Nhã Thanh vì muốn xem tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân, nên cố gắng bắt chước người ta ra vẻ thực nữ, thân hình lung lay, giọng nói yếu ớt để lôi kéo mấy người này ở lại. Nhưng mà hiệu quả hình như không đúng.

"..." Đám người hình như cách xa nàng hơn một chút.

Tường Vi khi nhìn thấy ánh mắt xấu xa của Nhã Thanh, lại thấy bọn người đó như có như không cách xa nàng ấy. Cứ tưởng đây là chiêu bài mà Nhã Thanh đuổi đi bọn họ nên cũng bắt chước nhìn chằm chằm một người khác, ánh mắt thèm thuồng tỏa sáng, miệng cũng thiếu chút nữa tràn ra nước miếng. Bên tai nghe thấy Nhã Thanh giọng nói éo éo buồn nôn vang lên,

nghe cứ như giọng thái giám. Tay cũng giơ lên phát phát. Tường Vi cũng học theo bộ dáng. Giọng nói trời sinh khàn khàn, bây giờ có chút dè nén lại cực kì giống nhân yêu, đưa bàn tay mới bị ong đốt nên phồng to ra, cầm lấy khăn tay phẩy phẩy trước mặt đám người.

"Mấy vị đại ca nha, người ta là lâu lắm mới được các vị xinh đẹp vậy bắt chuyện đó nha. Lúc trước không hiểu sao mấy người đàn ông kia gặp người ta đều muốn chạy. Người ta thật sự rất uy khuất, uy khuất đó nha~~~ Còn nữa người ta còn chưa lấy chồng... Ấy ấy, sao lại bỏ chạy" Tường Vi giả bộ e thẹn, uốn éo thân thể xích gần tới mấy người.Nhã Thanh và Nhã Sương nhìn thấy liền trở mặt. Còn đám thanh niên kia không biết khi nào đều bỏ chạy hết, chỉ để lại một câu.

"Chúng tại hạ xin cáo từ, hẹn không gặp lại."

Bạn đang đọc truyện *Đổi Đổi, Là Nương Cường Bức Cha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 13

Đám người kia dứt khoát chạy xong, Nhã Sương quay lại nhìn Nhã Thanh và Nhã Sương như nhìn quái vật. Thiếu nữ dịu dàng, hiếm thấy khuôn mặt cột nhả cười cười, hai tay chấp lại, nói

"Hai vị đại nhân thật cao tay nha, tại hạ khâm phục, khâm phục."

"Ách, là công của Nhã Thanh nha, muội chỉ là học theo nha." Tường Vi gãi gãi đầu.

Biết được cô bạn là hiểu lầm của mình ý tứ, Nhã Thanh cũng không nói ra ý định của mình. Chuyện xấu hổ thế làm sao nàng nói ra được.

"Vi Vi nha, người chính là trò giỏi hơn thầy đó. Ta chỉ biểu hiện chút xấu, người chính là thiếu chút nữa đem người ta vồ lấy."

"Ách, ta làm gì có. Nhưng chẳng phải thấy ta rất có tố chất sao." Tường Vi có chút xấu hổ, sau đó lại hếch mũi lên nói

"Hắc hắc, đúng vậy, rất có tố chất, rất có tố chất." Nhã Thanh nhấn mạnh. Sau cả ba lại nhìn nhau cười xoà.

Hôm nay là ngày so tài. Quên nói, đất nước Nhã Thanh đang ở tên gọi là Thương Nguyệt quốc, hiện tại có hai mươi người tham gia cuộc so tài. Gồm có Cung Thương Hàn 24 tuổi, Nghiên Từ Trạch 24 tuổi, Nguyễn Thanh Sơn 25 tuổi, Hàn Mặc 23 tuổi, Minh Tường 25 tuổi, đều là đế cấp cấp một; Hàn Quân 25 tuổi, Phó Nhị Hữu 35 tuổi, tông cấp cấp chín; La Từ 30 tuổi tông cấp cấp tám; Tuyền Nhã 32 tuổi, Từ Hội 28 tuổi, Nghiên Tuyết 27 tuổi, tông cấp cấp sáu; Tô Nhã Sương 21 tuổi, Minh Thiên Nguyệt 22 tuổi, Minh thiên Tường 21 tuổi, Nguyễn Thanh Hạo 22 tuổi, tông cấp cấp năm; Nguyễn Thanh Loan 19 tuổi, Hà Dục Nhi 22 tuổi; tông cấp cấp bốn; Ninh Nguyệt, Ninh Thành 22 tuổi tông cấp cấp ba. Còn có Tô Hải 23 tuổi. Vì có tất cả là mười một quốc gia tồn tại trên đại lục này nên có mười một quốc gia tham dự. Mỗi một nước là hai mươi người, tổng là hai trăm hai mươi người tham gia. Có tất cả bốn vòng đấu. Vòng thứ nhất là tập thể đấu trong một ngày. Cách thi đấu, tất cả các thí sinh đều lên lôi đài, sau khi nhận được tín hiệu liền bắt đầu đấu, người thua là người bị hạ gục hoặc rút khỏi lôi đài, người thắng là bốn mươi người còn lại trên lôi đài. Vòng thứ hai là đấu tay đôi, thí sinh có ba lần bốc thăm chọn đối thủ đấu, chỉ cần thắng hai đối thủ sẽ được bước tiếp vào vòng ba. Vòng thứ ba cũng tương tự. Những người thắng ở vòng ba sẽ vào vòng bốn. Vòng này, những thí sinh còn lại sẽ luân phiên nhau đấu, ví dụ còn lại bảy người thì một người phải đấu lần lượt với tất cả bảy người trong bảy ngày. Ai có số lần thắng cao nhất sẽ là người đứng vị trí thứ nhất, sáu người còn lại sẽ theo lần lượt sắp xếp phía sau.

Nhã Thanh đi theo cả nhà đến đấu trường, nơi này rất rộng, có lẽ gần bằng cái sân bóng. Lôi đài cách rất xa chỗ ngồi, khoảng năm mươi mét, ở giữa khoảng cách đó có một tấm chắn bảo vệ vô hình, cái này là do người đứng đầu đất nước, vua Cung Thương Dục vẽ ra, ông ta chính là người có cấp bậc cao nhất Thương Nguyệt quốc tôn cấp. Nhã Thanh cùng gia đình ngồi vào chỗ ngồi, ở đó cả nhà Tường Vi cũng đã đến. Lôi kéo Tường Vi cùng nhau nói chuyện, để lại mọi người cứ việc chào hỏi này nọ.

"Này, người thấy trong mười một nước, nước nào là đối thủ đáng gờm nhất?"

"Ta nghĩ Tập Lan đế quốc và Thiên Huyền quốc."Tường Vi Trầm tư một lúc rồi nói.

"Vi sao? Hòa Ngọc cùng Vãn Thiên quốc thực lực chính là không sai a." Nhã Thanh miệng lơ đãng nói, mắt nhìn xung quanh xem xét.

"Người xem, theo ta biết Tập Lan đế quốc trong đó có một người tên Tần Diệp Chi 25 tuổi, kiếm sư đế cấp cấp ba. Thiên Huyền quốc gia lại có Mộc Cẩn Ngôn 26 tuổi, cách đây vài ngày đã tấn cấp ma pháp sư đế cấp cấp hai. Còn Vãn Thiên và Hoà Ngọc quốc chỉ có ngang sức với chúng ta, cao nhất chỉ là đế cấp nhất."

"Ngu ngốc, người tưởng thực lực mạnh đều thắng? Vậy người không nghĩ bọn họ ngay vòng một, hai nước liền kết tụ làm cho một hoặc hai người rút xuống đài sao? Đây chính là đánh tập thể đó." Nhã Thanh khinh thường liếc mắt Tường Vi.

"Ách, chuyện này ta không nghĩ đến." Tường Vi xấu hổ cười cười.

"Này, muốn chơi không?"Nhã Thanh đột ngột nói làm Tường Vi hết hồn.

"Chơi, chơi gì?"

"Đánh cược a, ta nghĩ muốn kiếm thêm tiền, ta hiện tại nghèo quá." Nhã Thanh than thở.

"Người nghèo sao? Đùa ta à? Tô gia nhà các người chính là giàu nhất nhì nước rồi." Tường Vi liếc liếc, về mặt người lừa con nít.

"Ách, đó là nương cha ta giàu chứ ta đâu có giàu." Nhã Thanh sờ sờ gáy, tự cho là đúng.

"Nhưng mà chơi thế nào?"

"Đi theo ta." Nhã Thanh nói, tay kéo Tường Vi hướng qua phía gia đình mình xin phép ra ngoài một lát rồi vào. Cũng may nơi này dành cho người nhà thí sinh và khách víp nên có lối ra rất dễ dàng. Nhã Thanh lôi kéo Tường Vi đến một nơi rất đông người, ở phía bắc lôi đài, nơi này người ta cá cược rất nhiều. Nàng leo lên một cành cây rất dễ phát hiện, dùng nội lực hô to.

"Mọi người chú ý, mọi người chú ý. Ta là nhị tiểu thư Tô gia muốn cùng mọi người cá cược a. Cá một ăn ba nha." Tiếng hô to, cùng điều kiện hấp dẫn, mọi người liền nhanh chóng quay đầu nhìn nàng. Thấy nàng lại là Tô nhị tiểu thư liền có người lên tiếng.

"Tô tiểu thư ngươi muốn cá cược ai thắng a? Phải chăng là đại ca Tô Hải của ngươi?"

"Đúng a, ta cược Tô đại ca thắng. Các ngươi ai cược Tô đại ca thì theo ta, nếu Tô đại ca thắng ta liền đưa ngươi gấp ba bạc ngươi đã cược. Còn không thì cược người khác. Nếu là không phải Tô đại ca thắng mà người khác thắng ta cũng liền trả các ngươi gấp ba bạc. Nào, ta chính là rất uy tín đó. Ai muốn cược liền xếp hàng cùng ta đánh con đầu và bạc. Các ngươi đừng lo ta quyết nợ,ta cũng đóng dấu, có sổ sách làm chứng, bạc nhà ta cũng không thiếu a." Nhã Thanh nói xong, Tường Vi liền kéo nàng.

"Ngươi điên à, ngươi nghĩ Tô Đại ca sẽ thắng sao?"

"Chắc chắn dành vị thứ nhất, ngươi chỉ cần ngồi đó đếm tiền giữm ta thôi. Haha" Nhã Thanh nói xong không biết lời từ đâu ra một cái bàn, hai cái ghế, quyền sở, bút lông và mực đóng dấu. Ngồi xuống liền có người lục đục đi tới, sau lại càng ngày càng nhiều. Tiền cược cũng cực kì cao, các cậu ấm cô chiêu của các nước cũng tham gia náo nhiệt rất nhiều. Nhưng là không một ai cược cho Tô Hải, họ nghĩ Tô Hải tuy là kiếm sư để cấp nhưng kiếm sư và ma pháp sư lại có khoảng cách nhất định nên không thể thắng.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Đổi, Là Nương Cường Bức Cha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Chương 14

"Này,Nhã Thanh, ngươi làm sao nghĩ Tô đại ca sẽ đứng vị thứ nhất" Tường Vi sau khi cùng Nhã Thanh gom xong tiền cá cược liền theo chân nàng về phía chỗ ngồi, không kiềm chế được hỏi Nhã Thanh.

"Làm sao không được, ngươi là nghĩ đại ca ta không có bản lĩnh?" Nhã Thanh nhin không được liếc nàng ta một cái.

"Ách, ta không có nha, chỉ là cảm thấy kì lạ..." Tường Vi có chút xấu hổ.

"Vi Vi a, ngươi biết đại ca ta hiện tại cấp mấy sao? Ta chắc chắn huynh ấy sẽ đứng nhất, ta không làm việc mà ta không chắc chắn." Nhã Thanh buông một câu xong xải bước nhanh hơn đến hột trường.

"Nhã Thanh, ngươi, ngươi là nói..." Tường Vi lấp bấp không thể tin, chân cũng nhanh chạy đến ngồi vào chỗ, thấy nàng không nói gì cũng im lặng.

Thấy hai người về đến, phụ mẫu cả hai cũng không hỏi gì, chỉ nhắc nhở chú ý trận đấu để thêm kinh nghiệm, đại ca, đại ti đã lên đài đấu vào vị trí. hai nàng cũng thực nghiêm túc để xem trận đấu. Nhã Thanh chăm chú vào ca ti của mình, chỉ hi vọng hai người có thể nhớ kĩ lời dặn của mình. Nàng tin tưởng bọn họ.

Trận đấu bắt đầu, mười một nước lao vào nhau tạo thành một thế thực hỗn loạn, nhìn bọn họ như hổ đói đánh giết lẫn nhau (trong trận đấu không cho có người chết nên đây chỉ là mô tả.) Nhưng trong đó, không ai để ý, cũng rất khó phát hiện có hai người đầu lung vào nhau đang dần tiến vào giữa đài đấu. Họ dường như tránh nhiều hơn đánh, chỉ có những người thực lực thấp nhất mới bị hạ dưới tay bọn họ. Cứ tránh mạnh đánh yếu như vậy, hai người cùng những người còn lại trên đài đấu vừa đứng bốn mươi người, trận đấu kết thúc. Hai người họ là Tô Hải và Tô Nhã Sương.

"Ca ca, ti ti, hai người thật giỏi nha. Các ngươi có chỗ nào bị thương, đem ta xem, liền nhanh chóng vào bôi thuốc." Nhã Thanh thấy ca, ti mình xuống đài vội vàng chạy đến.

"Bọn ta không sao, con quý nhỏ, nhờ kế của ngươi mà chúng ta rất dễ dàng qua vòng một nha." Tô Hải nheo nheo mũi em gái. Nhã Sương không nói gì, chỉ ôm em gái biểu hiện yêu thương. Nghĩ Nhã Thanh vui vẻ thế này thật tốt, chỉ hi vọng không giống trước kia.

Ba người vừa đi vừa nói thẳng đến chỗ cha nương. Tô Dật và Trịnh gia đang đi tới. Gặp nhau, tất cả cười nói vui vẻ, không đứng đây lâu liền đến nhà lâu lớn nhất kinh thành ăn uống. Những người khác muốn chúc mừng liền không có cơ hội. Trong trận đấu này chỉ Tô gia có hai người vào vòng hai, điều đặc biệt là Tô Nhã Sương, một người mới tông cấp cấp năm lọt vào.

Buổi tối, Nhã Thanh cùng ca, ti, đệ và Tường Vi đi dạo phố đêm. Phố đêm hôm nay đông hơn mọi khi rất nhiều, người người qua lại tấp nập, đèn đuốc sáng trưng. Đi dạo gặp thứ này, mua thứ kia, hai người Tô Hải, Tô Dật phụ trách xách đồ đi quanh đường phố kinh thành. Chú ý thấy một nơi diễn xiếc liền chạy lại xem, người tập trung rất đông. Nhã Thanh do hơi thấp nên không nhìn được rõ, chán nản, đôi này nàng chính là ghét nhất cái chiều cao không hơn ai này của mình. Không làm gì được, lại thấy mọi người xem rất hứng thú, không muốn lời kéo đi ra, nàng đành một mình dạo xung quanh. Đang không có việc gì nhìn đông, nhìn tây, bỗng nàng cảm nhận được một khí tức rất quen, quay đầu về phía người độ nàng liền nhận ra. Là cái tên lần trước ở hồ nước, lần trước thấy mờ mờ, bây giờ cũng thấy mờ mờ, rất hứng thú biết mặt mũi hắn ra sao, nàng liền mua một cái mặt nạ rồi chạy lại gần hắn ta.

Oa, không phải dạng vừa đâu, hắn ta thật sự rất đẹp trai nha. Giờ thấy hắn đứng đó mà như hạc giữa bầy gà, mấy cô nương gần đó cứ nhìn hắn chăm chăm, còn nháy nháy mắt nữa chứ. Ôi ôi, nhưng tên này đúng là mặt than nha, chẳng biểu hiện gì hết trơn, cơ mà vẫn là quá đẹp đi, sau này con trai mình cũng được thế thì hết biết. Nhã Thanh nhìn Cố Từ Phong mà nghĩ miên man. Ánh mắt của nàng có lẽ quá nặng khiến Cố Từ Phong quay qua nhìn lại nàng. Nhìn nàng đã đeo mặt nạ, nhưng cái khí tức này hắn không thể quên được nên nhanh chóng nhận ra nàng. Hừ mũi một cái hắn liền quay đi, lần vào đám đông.

Nhã Thanh thấy Cố Từ Phong quay lại nhìn mình kèm ánh mắt khinh bỉ. Nàng tự nhiên rất tức giận, có ý định muốn làm nhục hắn ta. Đúng vậy, là làm nhục, dù gì nàng cũng muốn có đứa con vì vậy cách tốt nhất là lột sạch quần áo và cưỡng hiếp hắn ta. Nghĩ là làm, thay một bộ đồ đen, thậm dò vị trí của hắn sau đó che dấu khí tức, Nhã Thanh thân thủ nhanh nhẹn liền bám theo Cố Từ Phong, chọn đoạn đường đông nhất liền đánh ngất hắn. Sau đó nàng vút hắn ở gần một quán trọ lớn, đi vào thuê một căn phòng hạng sang rồi quay lại bí bí mật mật kéo hắn lên phòng. Mọi việc xảy ra rất nhanh chóng.

Lấy ra từ trong nhẫn không gian một thứ thuốc bột, sau đó đưa tới mũi Cố Từ Phong cho hắn hít vào, không nghĩ ngờ gì, đó chính là xuân dược nàng tự chế, hiệu quả tất nhiên là rất mạnh. Đem tất cả cửa trong phòng đóng chặt, đèn cũng tắt hết, căn phòng hiện tại tối thui. Nhã thanh nhìn người trên giường có chút đỏ mặt, dù gì nàng cũng chưa có kinh nghiệm nha. Nhưng nàng bình sinh làm việc gì cũng đến nơi đến chốn nên không suy nghĩ nhiều liền đem quần áo ca hai cởi sạch. Sau đó nàng leo lên bụng Cố Từ Phong mà ngồi, lại không biết kế tiếp nên làm gì, nhớ đến khuôn mặt tên này rất đẹp trai liền cúi xuống, đem tay sờ sờ, cảm giác rất tốt, lông mi rất dài nha, mũi cũng quá cao đi.

Nhã Thanh chăm chú sờ người ta, không để ý đến Cố Từ Phong đã tỉnh. Hắn cảm giác đầu rất đau, nhớ đến lúc đó bị người ta đánh ngất liền phẫn nộ. Cảm giác trên bụng có người ngồi, mặt cũng bị sờ sờ, tức giận muốn đánh bay người nhưng một cổ khô nóng ở dưới bụng đột ngột xông lên mạnh mẽ, hắn rất khó chịu, biết mình bị hạ được, muốn dùng nội lực ngăn lại nhưng không được, xuân dược loại này hắn chưa từng bị trúng qua. Đúng là trước đây hắn bị người hạ được rất nhiều lần, không phải hắn không biết có người hạ được mà là hắn cố ý bị

hạ, tất nhiên là có nguyên nhân, nhưng hẳn đều ngăn được bằng nội lực. Bây giờ lại khác, loại này hẳn dường như không thể ngăn cản, càng dùng nội lực được lại càng phát huy. Tay định đẩy người, cuối cùng kéo người nằm dưới thân.

Bạn đang đọc truyện *Đối Đối, Là Nương Cường Bức Cha* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Nhã Thanh đang sờ sờ mặt Cổ Tử Phong, tự nhiên bị hấn lật xuống phía dưới khiến nàng kinh hãi. Muốn thoát ra nhưng không được, tên này thực sự rất mạnh, đầu chôn ở cổ rồi chạy xuống ngực liếm liếm làm nàng nổi hết da gà, một cổ khoải cảm đáng xấu hổ dâng lên. Nàng tự nhiên thấy hồi hận, nàng đây là muốn làm nhục hắn hay hắn làm nhục nàng đây. Trong lòng, nàng rống to hai từ hồi hận. Bỗng nhiên có một vật cứng rắn nóng hổi đè lên vùng kín của nàng sau đó đâm thẳng, không biết phải dùng từ gì để diễn tả, nàng thật sự rất đau. Nói thật cái đau này không là gì đối với nàng nhưng bên cạnh là sự xấu hổ tột độ. Nàng thật sự rất tức giận, không biết khí lực đâu ra, đang trong quy luật động động (>_< mọi người tự suy nghĩ) nàng túm tóc người đàn ông đang ở phía trên sau đó lôi kéo, mọi vật vẫn chuyển động nàng rốt cuộc ở phía trên. Bất chước những hành động lúc này Cổ Tử Phong đã làm, Nhã Thanh cúi người xuống, cũng chôn ở cổ người ta, thay vì liếm liếm bây giờ cắn cắn. Từ cổ chạy xuống bụng của hắn toàn vết răng rất sâu đã rí máu, nhưng không có vấn đề gì, người dưới và người trên vẫn cực lực chuyển động.

Nhã Thanh đang mơ màng trong khoái cảm, miệng bất giác rên rỉ, sau đó ngậm miệng lại, thật ghê tởm, đó chính là suy nghĩ của nàng. Nhìn thấy người phía dưới cái miệng cũng phát ra âm thanh rên rỉ, nàng cảm thấy thật khó chịu, thật kinh khủng, thật muốn cắn nát nó, liền đưa hai tay kéo đầu hắn, đồng thời rướn người lên, nhắm trúng liền đưa miệng xuống cắn. Cắn một cái thật mạnh khiến môi Cổ Tử Phong phải chảy máu, hắn ta bị đau liền không khách khí đưa tay kéo đầu nàng, miệng lưỡi hai người cứ thế đẩy dũa. Chết tiệt là nộ hôn đầu của nàng aaaa...

Ngày x tháng x năm x, Nhã Thanh đã xx một người rất đẹp trai và trở thành phụ nữ, giống nòi của anh chàng đẹp trai cuối cùng cũng dành thắng lợi cư trú vào bụng của nàng. Công cuộc cưỡng hiếp và kiểm em bé cũng đã thành công rực rỡ.

~~~~~

Hơn hai canh giờ sau, trong căn phòng trọ, trên một chiếc giường có hai con người đang nằm. Chính là Nhã Thanh và Cổ Tử Phong. Nhã Thanh rất cảm hận nhìn người bên cạnh, hắn ta là trâu chứ không phải là người, xx nàng cả chục lần, bây giờ toàn thân nàng đau nhức không thôi. Ngồi dậy thấp đèn, nhìn lại thân thể Cổ Tử Phong, Nhã Thanh có chút sùng sốt. Bây giờ, khắp người hắn ta là vết răng với máu đang li rí, trên môi cũng có vết cắn to đùng, sưng phù lên. Nàng có chút hả hê, bỗng nhiên nghĩ, lưu lại mấy vết này cũng hay nha, giúp hắn ta nhớ mãi sự kiện này, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi mà tức. Haha... Nhã Thanh nham hiểm cười, sau đó lại lấy ra một bình sứ chứa thuốc bột, rắc rắc lên mấy vết răng, cũng không nhiều lắm, khoảng mười cái thôi. Xong, ánh mắt dời lên môi, tay di chuyển tới muốn đổ thuốc lên nhưng lại thấy không nổi, đẹp trai thế này mà.

Bôi thuốc xong xuôi, nàng lấy ra một túi bạc đặt cạnh giường, thêm một tờ giấy nàng nguyệt ngọc viết vài chữ, cầm theo quần áo Cổ Tử Phong liền theo cửa sổ, nhảy ra ngoài muốn về nhà. Nhưng nửa chừng thấy như thế chưa đủ, nàng đành quay lại, cắn một cái thật to vào má phải của hắn, dùng tay gạt gạt tóc dài xinh đẹp của hắn, sau đó vò vò thành ô, xong rồi mới nhảy ra ngoài đi về nhà. Nàng cũng không lo cá nhà lo lắng, vì trước khi đi nàng có nói trước cho mọi người rồi.

_____ Phân cách xxxxxx _____

Sáng hôm sau...

Vẫn trong căn phòng đó, trên chiếc giường đó, Cổ Tử Phong tỉnh, cảm thấy thân mình có chút kì quái. Lắc lắc đầu cho tỉnh ngủ, phát hiện trên người không một mảnh vải lại đầy dấu răng, trong đầu xuất hiện những hình ảnh tối qua. Tuy hắn bị hạ xuân được, nhưng loại được này lại khiến hắn rất tỉnh táo nên mọi việc tối qua hắn đều nhớ, chỉ duy nhất khuôn mặt cô gái là hắn không nhớ vì trong phòng quá tối. Tức giận, rất rất tức giận, bắt được nàng ta, chắc chắn hắn sẽ không để nàng ta được sống yên ổn. Nhìn thấy một cái túi nhỏ và tờ giấy trên giường, Cổ Tử Phong nhanh chóng mở ra, thấy trong túi toàn là bạc, lại mở ra tờ giấy, hắn thật sự phát hoá, lần đầu tiên trong đời hắn cảm thấy nhục nhã và muốn giết người như thế này. Trong giấy viết: 'Xin chào tiểu đệ đẹp trai, rất cảm ơn hôm qua đệ đệ đã bồi gia ẩm giường, tuy kĩ thuật không tốt lắm nhưng tạm chấp nhận, vì muốn có vật kỉ niệm nên gia lấy y phục của đệ, đệ đừng ngại, y phục của đệ làm từ vải rất tốt nên gia tạm lấy. Túi bạc trên giường là gia thưởng cho đệ, sau này nếu có dịp, gia lại kiểm đệ cho đệ bồi. Thế nhé, đừng nhớ gia quá mà phát bệnh, thân thể sẽ không còn đẹp nữa đâu nha~~~~'. Thực sự tức muốn học máu, bây giờ y phục cũng không có, hắn đành phải kêu gọi thuộc hạ đem quần áo đến cho mình. Hắn thế, sau này mà bắt được nàng, hắn sẽ không để nàng dễ dàng mà chết.

Thuộc hạ đến để áo quần ở cửa sổ, Cổ Tử Phong nhanh chóng ra lấy mặc vào, sau đó cũng ra khỏi phòng từ cửa sổ. Trước khi đi, hắn chú ý thấy vết máu đỏ thắm ở trên giường, trong lòng đột nhiên xẹt qua cái gì đó. Nhưng mặc kệ, việc tiếp theo hắn muốn làm là tìm cho ra nữ nhân khôn khéo này. Nàng ta thành công khiến hắn chú ý rồi đây, cứ câu trời câu phạt dùng để cho hắn bắt được, còn không...

Bạn đang đọc truyện *Đối Đối, Là Nương Cường Bức Cha* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 16

Nhã Thanh sau khi vác cái thân thể đau nhức về nhà liền leo lên giường, nàng có chút suy nghĩ. Tối nay nàng và cái tên thối đó xx rất nhiều lần, thể lực của tên này rất tốt, nàng lại đang trong thời kì thụ thai nên chắc chắn trúng thưởng. Việc nàng cần làm là nói cho cả nhà biết, sau khi đại ca thi đấu xong nàng liền đi du lịch, kiểm chỗ nào phong cảnh tốt liền sinh con, sau đó cùng đứa nhỏ về, rồi hai mẹ con liền hoành hành khắp nơi. Aiza, nàng đúng là quá thông minh đi, ý tưởng thực rất tốt. Nghĩ nghĩ, cười cười, Nhã Thanh bất giác chìm vào giấc ngủ.

Ngủ một cái liền đến trưa hôm sau. Gọi hỏi hạ nhân, biết mọi người không muốn đánh thức nàng, đã cùng nhau đến đầu trường. Rất tốt, nàng cũng muốn nghỉ ngơi chút, dù gì hôm nay đại ca đấu với một người để cấp một ma pháp, nếu không qua thì cho đại ca nghỉ luôn. Còn đại ti thì không may mắn tí nào, ngay ván đầu liền gặp tên Tàn Diệp Chi, để cấp hai kiểm sư, ván thứ hai liền gặp Mã Chương ma pháp sư để cấp một, ván thứ ba lại chính là đại ca Tô Hải, nhưng mà không sao, hôm qua nàng đã nói với ti ti vừa lên đài liền nhận thua tránh gây ra vết thương. Không nhục nhã tí nào, còn có chút vinh quang ấy. Dù sao nàng ấy cũng qua đến vòng hai, còn gặp toàn cao thủ.

Gọi hạ nhân làm cho chính mình một đồng đồ ăn vặt bổ dưỡng, Nhã Thanh lười biếng nằm trên ghế quý phi, hai bên là ti nữ quạt gió. Nhìn hết sức nhàn nhã.

Đến chiều, mọi người về đến nhà, thấy ai cũng tinh thần rất tốt. Tô Hải đúng là đánh thắng tên để cấp một đó. Nhã Sương thì vừa lên đài liền xuống, nghe Tường Vi báo Nhã Sương và Tàn Diệp Chi đứng trên sân đấu nhìn rất đẹp đôi. Sau đó cả nhà liền đi tắm rửa, vệ sinh, xong thức ăn đã lên bàn liền ăn cơm.

Ăn com xong, mọi người đang ngồi nói chuyện, tán gẫu, Nhã Thanh gọi mọi người lại rồi nói ra ý định của mình.

"Cha, nương, mọi người con có chuyện muốn nói."

"Nhã Thanh, con có chuyện gì?" Cha Tô lên tiếng.

"Là... Nhưng mà con nói xong mọi người tuyệt đối không được mắng con ngốc, cũng đừng ngăn cản con làm việc này nha. Dù gì con cũng đã mười tám tuổi, lớn lắm rồi, con có thể chịu trách nhiệm với mọi việc mà con quyết định làm. Vì vậy mọi người hãy giữ im lặng để con nói, con nói xong mọi người đừng nói, đừng hỏi gì cả, cũng đừng suy nghĩ gì hết ả. Nói chung là..."

"Tì tì, tì nói vào vấn đề đi, tì nói xong đảm bảo mọi người sẽ không hỏi, không nói, không suy nghĩ gì đâu ạ. Con nói đúng không?" Tô Dật đau đầu với cái tính nói nhiều của chị gái liền ngắt lời, quay qua mọi người nháy nháy mắt.

"A, đúng đúng, sẽ không đâu." Mọi người cười cười nói.

"Mọi người là nói đấy nhé?"

"Đúng rồi!"

"Chuyện này cũng không có gì, chỉ là ta muốn có một đứa con thôi!"

"H..."

"Suyt! Không được nói!"

"..."

"Con không phải là đi kiếm con nuôi mà là kiếm người ta cho con giống để sinh con!"

"Cái..."

"Suyt! Không được nói!"

"..."

"Mọi người đừng lo, con sẽ không mất mát gì đâu, vì con cưỡng hiếp người ta mà!"

"Co..."

"Suyt suyt, mọi người đừng nói gì hết, con chính là hôm qua đã đánh ngất, cưỡng hiếp người ta xong rồi. Chỉ là con lỡ tay lưu rất nhiều sẹo cho người ta, nhưng mà con rất có trách nhiệm để bạc lại, còn bảo sau này nếu cần sẽ kiếm hẳn bồi tiếp. Còn nữa, cháu của mọi người đã ở trong bụng con, con chắc chắn sẽ rất đẹp, vì tên đó là tên đẹp trai nhất mà con từng gặp. Con định sau khi đại ca, đại tì thi xong sẽ rời đi kiếm nơi nào thật đẹp để sinh con, nó được một tuổi liền trở về. Con có năng lực tự bảo vệ mình và đứa nhỏ nên mọi người yên tâm. Được rồi, mọi người cứ bàn luận nhé, con đi trước. Haha..." Nhã Thanh nói một lèo, sau đó theo đường cửa sổ, chạy... Nàng chỉ sợ mọi người đeo bám hỏi này kia thôi.

Trong nhà, cha nương Tô cùng Tô Hải, Nhã Sương, Tô Dật sau khi Nhã Thanh trốn liền ngồi tiêu hoá cái tin động trời. Thật sự không một ai tin nổi, cứ nghĩ Nhã Thanh chỉ đùa thôi, nhưng nhìn tướng đi và mấy dấu đó bất thường trên cổ của nàng, cả nhà bèn phải tin tưởng. Sau một hồi im lặng, cả nhà bây giờ mới ngồi lại nói chuyện.

"Nhã Nhã, nàng nghĩ sao?" Cha Tô nhìn vợ lên tiếng.

"Thiếp cũng không biết nói sao, con gái chúng ta từ sau khi hết bệnh liền thay đổi hoàn toàn. Nó nghĩ gì liền làm ấy, mọi việc lợi hại đều phân tích rất tốt, mọi chuyện sắp xếp rất ổn thoả. Nếu nó đã muốn sinh đứa bé thì theo thôi, thiếp chỉ sợ ủy khuất con gái thôi." Nương Tô dựa vào người chồng biểu lộ sự lo lắng.

"Nương, người có nhớ, nhị tì có bảo là tì cưỡng hiếp người ta, còn lưu sẹo, đưa bạc, việc này mà nói là một việc hết sức sỉ nhục nam nhân. Theo tính tình của tì ấy, không biết đánh ngất người ta bằng cách nào, nhưng người này chắc chắn rất không tầm thường. Chỉ sợ người ta mang thù, tìm đến tì ấy."

"Sao có thể, như vậy Nhã Thanh sẽ gặp nguy hiểm." Nhã Sương nghe vậy có chút sốt ruột.

"Con nghĩ, muội ấy sẽ không sao đâu, đêm khuya nãy ngày trước con bắt gặp muội muội thân pháp cực nhanh nện đi đâu đấy, con đuổi theo nhưng chỉ mới vài bước liền không thấy đâu. Đồ khi tức của muội ấy liền phát hiện không ra, cứ như cấp bậc của muội muội đã vượt qua con vậy. Trước khi so đấu muội ấy còn đưa cho con và Sương muội rất nhiều trái cây lạ, tiến cấp rất nhanh. Con nghĩ muội muội có rất nhiều bí mật chưa cho chúng ta biết sau ba năm đi tu luyện. Chuyện đó con nói với mọi người, mọi người tuyệt đối không được để người khác biết, sẽ rất nguy hiểm." Tô Hải nói.

"Chúng ta biết!" Cả nhà một lời nói.

"Nhưng mà, chỉ mong sao muội muội sống thật tốt, không gặp rắc rối gì!" Nhã Sương buông một tiếng thở dài rồi cùng mọi người giải tán đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Đối Đối, Là Nương Cường Bức Cha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 17

Sau khi nhận lấy giấy vẽ từ Nhã Thanh, Nhã Sương và Tường Vi không ngừng cảm thán bức tranh thật đẹp, cứ in như thật. Tường Vi hình như có chảy chút nước miếng. Trong tranh là một người đàn ông rất đẹp trai, quả là một nhân vật có vẻ đẹp hiếm có khó tìm. Đôi mắt phượng hẹp dài, sâu thẳm, lông mi rậm, dài như che khuất cái gì đó, à là che khuất mí mắt. Sóng mũi rất cao, rất thẳng cùng cánh môi mỏng bạc tình. Chỉ là trong ánh mắt người đàn ông này chứa một sự lạnh lẽo khó tả, sát ý cứ luôn quanh quẩn làm người ta không tự chủ mà lạnh gáy sợ hãi. Nhìn nhìn nửa ngày, Nhã Sương và Tường Vi mới cảm thấy kì quái, đem cái này cho các nàng làm cái gì? Chẳng lẽ là muốn khen ngợi? Hai người nhìn nhau khó hiểu, sau đó mới quay qua Nhã Thanh.

"Bức tranh rất đẹp nha, người đàn ông này thật sự rất đẹp, rất giống thật. Người tay vẽ quả nhiên rất tốt, chúng ta công nhận"

"Ai nha, đó là chuyện tất nhiên, bây giờ hai người mới phát hiện là hơi muộn đấy." Nhã Thanh hếch hếch cái mũi nở to.

"Uy, nhưng mà người kéo chúng ta vào chỉ là để xem tranh thôi sao?" Tường Vi lên tiếng.

"Ách, không phải. Hai người xem kĩ hình rồi chứ?"

"Kĩ rồi."

Nhã Sương.

"Kĩ lắm rồi, nếu người này có thật người liền giới thiệu cho ta đi, thật soái, thật suất mà." Tường Vi không nhịn được nhìn thêm lần nữa.

"Giới thiệu cái đầu người, nghe cho kĩ đây, người trong hình là tên khốn mà ta đã kéo lên giường cưỡng bức làm chuyện ấy. Trong bụng ta cũng đã có con của hắn, ta chỉ muốn nhắc nhở hai người tránh xa tên đó ra, hắn ta rất nguy hiểm. Còn có, ta không muốn hai người sau này gặp phải hắn liền có tình cảm gì đó, dù sao thì hắn cũng là cha của con ta. Các người hiểu được ý tứ của ta chứ?" Nhã Thanh ngược mắt nhìn hai người rồi nói.

"Gi, gì cơ? Người trong hình là tên đã... không, là cha của con muội sao? Thật không thể tin được." Nhã Sương nhìn nhìn Nhã Thanh rồi nhìn người trong hình.

"Đúng là không thể tin nổi nha! Nhã Thanh, người đúng là vớ bầy vớ bạ, cuối cuối cùng vớ được kim cương. Không tồi." Tường Vi.

"Tất nhiên rồi, cũng không nhìn xem ta là ai. Nhưng mà hai người nhớ là không được dây dưa gì với tên đó đấy. Ta tuyệt đối cũng sẽ không để cho hắn tiếp xúc với bất kì nữ nhân nào." Nhã Thanh tuyên bố. Dù sao, nàng sau này nếu còn thiếu thốn tình cảm liền kiếm hắn. Nàng chính là theo chủ nghĩa một với một, hắn nếu quan hệ với người khác nàng liền thiên hắn. Ai da, tính nàng đúng là không tốt chút nào, dù sao cũng không có tình cảm với người ta nha.

"Ách, chúng ta biết."

"Nhưng mà hai người tuyệt đối không được đem mặt mũi người này cho người khác biết, đặc biệt là nhà chúng ta. Còn nữa, sau này nếu tí ti, Vi Vi muốn lôi kéo, cưỡng bức người nào đó thì cứ nói muội, muội sẽ giúp hai người làm xong chuyện."

"Ách, chúng ta sẽ không nói, còn chuyện..." Nhã Sương xấu hổ, không dám nghĩ đến. Dù sao thời này, nữ nhân không có phóng khoáng mạnh mẽ đến mức đó, ở hiện đại cũng chưa chắc đã có.

"À, ý tí ti là sau này muội đi liền đi hai, ba năm, lúc đó cần thì không giúp được đúng không?"

"Không, không ph..." Thấy Nhã Thanh hiểu nhầm ý mình, Nhã Sương rồi rầm giải thích, nhưng bị ngắt lời.

"Không sao, đừng ngại, ngày mai muội liền viết cho hai người hai cuốn. Thế nhé, bây giờ muội có chút mệt, muốn nghỉ ngơi." Nhã Thanh nói xong đẩy đẩy hai người ra ngoài, chính mình ở trong phòng cười cười gian xảo. Dù sao nàng cũng muốn hai người này mở rộng tâm mắt một tí. Hắc hắc.

Hôm nay là vòng đấu thứ ba của Tô Hải. Đối thủ vòng này của hắn là Tần Diệp Chi, Hàn Mặc và Lan Từ. Theo bản bạc với cả nhà, Hàn Mặc và Lan Từ hắn chắc chắn phải đánh thắng, còn Tần Diệp Chi thì chỉ cần dùng hết một nửa khả năng để thăm dò hắn, sau đó liền nhận thua.

Tô Hải lên đài đấu ngay trận đầu tiên. Theo như đã bàn, sau khi trọng tài dứt tiếng liền nhanh chóng ra một loạt thế tấn công, thăm dò Tần Diệp Chi. Cứ thế được một khác, Tô Hải yếu dần rồi ngã trên sàn đấu, đao nhọn của họ Tần liền tiến tới, trong khoảng thời gian đó, Tô Hải lên tiếng nhận thua. Trận đấu cứ như thế liền kết thúc.

"Đại ca, người thế nào, thương có nặng không? người nghĩ đánh lại hắn chứ." Tô Hải sau khi xuống đài liền một mạch đến chỗ mọi người. Nhã Thanh đứng dậy xem xét khắp người hắn rồi lên tiếng.

"Ta không sao, thương nhẹ thôi. Tên họ Tần đó quả nhiên rất mạnh, ta chỉ có thể đánh không màng sống chết mới có thể thắng nổi hắn." Tô Hải nhú nhú mày có chút uể oải.

"Không sao nha, huynh như thế liền quá giỏi rồi, tiến cấp hai không được bao lâu. Ta có cách để huynh thắng hắn, nhưng chi tiếc, ai..."

"Cách gì?" Tô Hải cùng cả nhà nói.

"Chỉ là đại ca, huynh là quân tử nha, không thể nào mà dùng cách này được." Nhã Thanh như tiếc hận lắm.

"Ai bảo với muội ta là quân tử, cuộc đời này ta chính là ghét nhất mấy tên tự xưng là quân tử, thật buồn nôn chết." Tô Hải tỏ vẻ khinh bỉ, dù sao cha hắn cũng là một thương nhân, đã là thương nhân thì đừng nói gì đến ba từ quân tử này nọ.

"A, đại ca nha, ta là có thai chứ không phải huynh nha, sao huynh lại buồn nôn rồi?" Nhã Thanh dí dõm nói, làm cả nhà không nhịn được cười vui vẻ.

"Người, nha đầu quỷ này. Nhanh nói cách đi." Tô Hải cười cười gõ đầu em gái.

"Cái đó, huynh thắng hai người tiếp theo rồi muội hãy nói." Nhã Thanh ra vẻ thần thần bí bí nói. Sau đó, cả nhà lại vui vui vẻ vẻ xem tiếp trận đấu. Đến trưa liền về nhà ăn cơm, nghỉ ngơi để sáng mai còn tiếp tục.

Hôm sau, Tô Hải cùng cả nhà đến đấu trường, sau đó buổi sáng, buổi chiều lần lượt lên đài. Đánh bại hai người kia có chút dễ dàng, dù sao hắn có thể đánh vượt cấp chẳng lẽ không qua nổi hai người cấp bậc nhỏ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đối Đối, Là Nương Cường Bức Cha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Sau khi cuộc so tài của các nước kết thúc, cái tên Tô Hải được được mọi người vang xa khắp chốn. Nhà họ Tô không ngừng được người lấy lòng, nịnh bợ, việc làm ăn cũng càng ngày càng phát đại đi lên. Lúc này, Nhã Thanh quyết định rời nhà đi trong đêm tối, chỉ để lại một bức thư ngắn gọn và một túi trữ vật.

'Cha, nương, đại ca, ti ti, tiểu Dật, con đi du lịch đây. Mọi người đừng lo lắng cho con nha, hai, ba năm nữa con lại đem cháu ngoại bự bầm về cho mọi người thương. Mọi người đừng nhớ con đấy, có túi đồ con để lại, mọi người mở ra xem, cái nào hợp với mình thì lấy nhé. Con yêu cả nhà lắm lắm, tạm biệt. Nhã Thanh vô cấp đáng yêu tái bút.'

Nhã Thanh giả tran thành nam tử, sau đó đi đi và đi, đi đến đâu nàng gieo tai hoạ đến đó. Ngày đầu tiên ra khỏi thành, nàng đi qua một thôn nọ, đi qua một ngôi nhà nọ, qua một căn phòng nọ, nghe thấy âm thanh rên rĩ cầu xin, tinh thần hiệp nghĩa nổi dậy, lộn ngôi nhà nhảy xuống cứu người. Lại thấy trên giường là một tên già và một cô gái trẻ đang xxoo với nhau, tưởng là cô gái bị tên đầu heo già này làm nhục, không quản hai người đang dính vào nhau liền kéo hai người ra, lỡ tay cắt mất giống tên đầu heo đó. Làm xong việc còn chạy tới an an ủi ủi cô gái, sau đó vơ tay lấy bạc trong phòng đưa cho nàng ta, tiện thể bỏ vài thỏi vào túi. Thật ra cô gái này là vợ kế của ông già này.

Tuần thứ hai, lại đi qua một ngôi làng khác thấy có một chàng trai trẻ mang quần áo phú quý đang chửi bới một người đàn bà lớn tuổi. Nàng nghĩ đây là hai mẹ con, tại sao đứa con lại có thể bất hiếu như vậy, không nói hai lời liền xông vào đánh tên đó thành đầu heo. Nàng cũng chạy lại an ủi người đàn bà, lộn trên người tên bị đánh một đồng bạc rồi đưa cho bà ấy một ít, tiện thể bỏ vào túi một ít. Chuyện này thật ra, bà già ấy là hạ nhân làm sai việc, bị chủ tử mắng thôi.

Lại đi tiếp, đến tuần thứ tư, đang đi trên đường ở một thành nọ, Nhã Thanh thấy một ông già béo đang lôi kéo một thiếu nữ, người thiếu nữ đó lại muốn tránh ra, không đi theo người đàn ông. Lại tiết mục ức hiếp gái nhà lành, Nhã Thanh liền chạy tới kéo hai người ra, sau đó đánh ông già đó toi bời một trận. Lấy tiền trong áo ông ta, đi đến dỗ dành người thiếu nữ, nhưng không hiểu sao nàng ta lại đẩy nàng ra, chạy tới lắc lắc người đàn ông. "Cha, người không sao chứ. Tinh lại đi... huhu...". Nhã Thanh biết mình gây họa, mang theo tiền của người ta rồi chạy trốn.

Đến tuần thứ năm, bây giờ nàng có mang được hơn hai tháng, các dấu hiệu của thai phụ đã bắt đầu ứng dụng trên người Nhã Thanh, ói mửa, ngủ nhiều, ăn lại không được bao nhiêu. Tính tình của nàng càng khó chịu, mỗi lần nôn ọe là nàng lại lôi ba dôi nhà Cổ Từ Phong ra mà chửi. Số lần hình ảnh Cổ Từ Phong xuất hiện trong đầu Nhã Thanh càng lớn thì sự tức giận của nàng lên mức tối đa. Trong một lần đi qua thanh lâu, người thấy mùi son phấn nàng liền muốn nôn, nhìn thấy có ba người muốn vào thanh lâu, nàng không kìm được kéo một người đem ra đánh, ra đòn nhanh, chuẩn, trong miệng lẩm bẩm 'nam nhân đáng chết, nam nhân đáng chết' làm tên đó không biết chuyện gì xảy ra. Hai người đi cùng cũng sưng sốt một hồi, chạy lại ngăn cản, muốn đánh Nhã Thanh. Tất nhiên Nhã Thanh tránh được, sau đó chạy trốn. Hai người kia muốn đuổi theo nhưng tên nam nhân bị đánh ngăn lại. Trên miệng hằn cười đầy thù vị, hấn cả dôi chưa bị nữ nhân đánh qua đâu, tuy nàng già trang nhưng hấn nhận ra. Trên tay hấn đang cầm là ngọc bội của nàng, chỉ cần theo nó liền tìm ra.

Nhã Thanh sau khi chạy trốn liền rất sảng khoái mà cười, sau đó lại mếu máo. Ngọc bội mà nàng lấy của ông già béo nàng đánh nhằm ngày đó bị mất rồi. Huhu...

Nơi dừng chân đầu tiên của Nhã Thanh là thành Xuân Kiều, cây cối xanh tươi xinh đẹp, không khí trong lành, linh khí rất tươi mát. Nàng mua lại một tiệm vải lớn, bắt đầu kinh doanh. Kỳ thực là nàng không phải mua bình thường, mà ép người ta bán, vì lúc vào thành nghe danh của ông chủ này không tốt nên mới làm vậy. Dù sao nàng cũng rất lười đi thuê mướn nhân viên này nọ, cứ để y vậy, chỉ thay chủ thôi, sau này thấy ai làm tốt thì giữ lại, ai làm không tốt thì đuổi, tiền lương nàng phát cũng không phải ít. Nhớ lại những trang phục trên tivi khi còn ở hiện đại, Nhã Thanh liền bắt đầu vẽ vẽ, rất nhiều mẫu, sau đó đưa cho quán sũ đi làm. Tên quán sũ này làm việc rất tốt, mới hơn ba mươi tuổi, tính tình cương trực, lúc trước làm cho ông chủ cũ không được bao nhiêu tiền, cũng thường bị chửi bới, nhưng vì gia đình khó khăn nên không bỏ việc, tiếp tục làm. Mọi việc nàng đều giao hết cho hấn ta, còn nàng cứ việc làm ông chủ giàu mặt, chỉ ở nhà đếm tiền, lâu lâu lại xem sổ sách.

Cứ thế, Nhã Thanh sống ở đây được hai tháng liền chán. Bụng của nàng bây giờ đã nhô lên thấy rõ, nàng nghĩ người có thai cần vận động nhiều, lại không muốn ở chỗ này nữa nên quyết định giao hết mọi chuyện cho quán sũ rồi dôi đi.

Điểm dừng chân tiếp theo của Nhã Thanh là một thành lớn, thuộc Tập Lan đế quốc. Nơi này rất náo nhiệt, lại hay tổ chức lễ hội, trò chơi. Nhã Thanh có kinh nghiệm từ lần đầu tiên, trước hết đi thăm dò có nhả lâu, thanh lâu nào lớn, ông chủ có danh không tốt, mà lại không có người chống lưng liền đi ép người ta bán cho mình. Rốt cuộc nàng tìm được hai cái ưng ý. Cho người tu sửa theo lối hiện đại, người trong nhả lâu làm việc thì để lại, thanh lâu thì đuổi hết. Sau đó tự thân nàng đi cứu mấy người bị bọn buôn người bắt, chọn lựa những người có tố chất nhất để làm chiêu bài cho quán. Nàng mở thanh lâu mục đích là thăm dò tin tức nên những người này phải đủ độ trung thành. Nàng cứu mấy người này về liền nói rõ mục đích của mình. Nàng sẽ cho họ ăn mặc đầy đủ, dạy họ ma pháp, võ công, giúp họ có cuộc sống tốt và đầy đủ. Với điều kiện phải tuyệt đối trung thành và làm việc có ích cho nàng. Ở trong thanh lâu, các nàng được đeo mặt nạ, chỉ bôi uống rượu, không bôi lên giường. Một khi một người trong các nàng bị bắt nạt, liền cho phép tất cả các nàng chạy tới đánh cho te te tên vô lại đó. Sau này cho các nàng tự do kết hôn, sinh con, với điều kiện vẫn phải ở lại quán làm việc. Vì điều kiện quá hấp dẫn nên nàng kiếm được một đồng người trung thành.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Đổi, Là Nương Cường Bức Cha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Chỉ còn một tuần nữa là đến vòng thứ tư, vòng này chỉ còn có bảy người gồm Tần Diệp Chi để cấp ba kiểm sư-Tập Lan đế quốc, Cung Thương Hàn để cấp hai pháp sư-Thương Nguyệt Quốc, Mã Chương để cấp hai pháp sư-Vĩnh Viên quốc, La Hoán Vũ để cấp hai kiểm sư-Hoà Ngọc Quốc, Tô Hải để cấp hai kiểm sư-Thương Nguyệt quốc, Tống Hương Nhi để cấp hai kiểm sư-Vân Thiên quốc, Vương Tô Nữ để cấp hai pháp sư-Thiên Huyền quốc. Ngoại trừ Tần Diệp Chi, tất cả đều tăng cấp sau này. Trong sáu người Tô Hải sẽ đầu, Nhã Thanh chú ý nhất là Vương Tô Nữ, người này là công chúa nước Thiên Huyền. Trong vòng đầu tiên, Hoà Ngọc và Vân Thiên quốc quả nhiên cấu kết đánh rớt đài Mộc Cẩn Ngôn của Thiên Huyền quốc. Nhưng người Thiên Huyền quốc lại không có bất kì động tĩnh nào cho thấy sự lo lắng, giống như cây sào lớn của quốc gia này không phải Mộc Cẩn Ngôn mà người khác. Sau đó Vương Tô Nữ này lại tiến cấp hai, tuy giống với người ta gây ra chấn động lớn, nhưng khi nàng thăm dò khí tức nàng ta liền thấy kì lạ, chấn động của người này cũng rất kì lạ, giống như là thực lực kìm nén, khi lên cấp cũng kìm nén. Sau mấy ngày nàng điều tra và thăm dò liền biết được kết quả, thì ra cô công chúa này ăn một loại đan, đan này là một loại đan có từ thời thượng cổ nên rất ít người biết. Đan này giúp người ta nén thực lực xuống một cấp khiến người cấp cao hơn không một ai phát hiện. Điều đặc biệt là đan này có thể giúp người ta tấn cấp nhanh chóng, trong thời kì đầu ăn đan được, thực lực sẽ tăng lên mạnh mẽ, hết thời kì đó thực lực sẽ bình thường lại và có chút yếu đi. Vừa vậy, Vương Tô Nữ đang ở thời kì đó. Điều nàng cần làm là làm sao để đại ca đánh thắng người này mà không thương tích gì nhiều. Tự nhiên trong đầu nàng xuất hiện hình ảnh của Tống Hương Nhi, nàng ta có thân hình rất quyến rũ, lại là kiểm sư nên chiêu trò của nàng ấy là dính sát người ta sau đó đâm cho một đâm. Nếu vậy chỉ cần quần lấy Vương Tô Nữ, không cho nàng ta có cơ hội sử dụng ma pháp là được, nàng ta là pháp sư, thân thể nhu nhược, không thể cận chiến. Nhưng mà, đại ca cần phải thật nhanh mới được, hiện tại huynh ấy quá chậm, so với nàng thì như rùa bò, một tuần nghỉ ngơi này, đại ca cần phải bận rộn hết sức rồi.

Nhã Thanh suy nghĩ một hồi liền đi tìm Tô Hải, nói ra ý kiến của mình. Tô Hải tất nhiên là rất tin tưởng em gái, liền theo nàng cáo biệt cả nhà đi tập luyện.

Nhã Thanh đưa Tô Hải đến một khu rừng khá vắng vẻ, sau đó dùng những cách ở hiện đại để tập luyện cho hấn. Đầu tiên nàng để Tô Hải chạy quanh núi một lượt, thời gian yêu cầu càng ngày càng ít. Tiếp theo cột bao cát lên hai tay hai chân, bao cát càng ngày càng nặng, thời gian yêu cầu lại ít hơn. Cuối cùng là chọn những cây có gai nhọn xếp chỉ chít làm chướng ngại vật, để cho Tô Hải đi chuyển qua càng lúc càng nhanh, sau đó tự thân Nhã Thanh lôi kéo những cái cây gai nhọn đó chạy xung quanh Tô Hải, khiến hấn bị đâm rất nhiều lần, sau này

dần dần liền tránh được.

Sau một tuần tập luyện, trên người Tô Hải chỉ chút vết thương, về nhà mọi người nhìn thấy liền đau xót không thôi. Nhã Thanh đưa cho hắn một viên hồi đan, hắn ăn xong cũng không hỏi gì, dù sao nàng cũng đã đưa cho hắn rất nhiều thứ kì lạ, hiệu quả lại rất diệu kì.

Tối hôm đó, sau khi Tô Hải ngủ say, Nhã Thanh vào phòng thả thuốc mê, xong vác hắn tới hồ nước, cho hắn ngâm mình một canh giờ. Sau đó dùng hoà nguyên tổ hong khô rồi đem về nhà. Mọi quá trình cứ như đem con gấu bông lớn đi giặt, đem sấy rồi mang về vậy. Tô Hải sau khi tỉnh dậy, thấy cả người vết thương đều không có, cứ tưởng là đan dược của muội muội hiệu quả liền không hỏi gì.

Cả nhà vẫn ngồi ở chỗ cũ xem trận đấu của người ta. Hôm nay Tô Hải đấu với Mã Chương, trận số năm nên phải đợi đến chiều. Cao thủ đấu với nhau đều trong thời gian rất lớn. Nhã Thanh nhàm chán dựa trên người Nhã Sương ngủ gật. Trưa đi ăn cơm, chiều lại phải đến.

Tô Hải sau mấy ngày rèn luyện thực lực tiến bộ rõ rệt, mới vài chiêu liền đánh thắng Mã Chương. Ngày hôm đó liền nhàm chán trôi qua.

Qua ngày thứ hai, Tô Hải gặp Tổng Hương Nhi, chiêu bài của cô nương này tất nhiên không làm gì được Tô Hải, vì hắn là ăn cắp bản quyền của người ta mà.

Ngày thứ ba, Tô Hải gặp Cung Thương Hàn. Rất không muốn nhưng Tô Hải vẫn là đánh thắng hắn ta.

Ngày thứ tư, rốt cuộc gặp được Tần Diệp Chi, Tần Diệp Chi buổi sáng đã bị bại bởi Vương Tổ Nữ, như trong dự đoán. Buổi chiều lại gặp Tô Hải, tất nhiên, trong vòng một canh giờ hắn đã bị Tô Hải đánh bay. Hắn thật sự rất rất không thể nào mà tin được liền mấy người sau đều bị hắn cho bằm dập.

Ngày thứ năm, Tô Hải đấu với La Hoán Vũ, đánh thắng nhanh chóng nhất. Dù sao tên này cũng là yếu nhất trong bảy người.

Ngày thứ sáu, giáp mặt với Vương Tổ Nữ, cả hai nhìn nhau toé lửa. Tiếng trọng tài vừa dứt, Tô Hải nhanh như chớp tiến về phía Vương Tổ Nữ, nàng ta sững sờ muốn dùng ma pháp ngăn cản. Nhưng Tô Hải quá nhanh, ma pháp chọi không trúng, biết có nguy hiểm, Vương Tổ Nữ muốn chạy trốn nhưng Tô Hải đã đến sau lưng. Ra hết sức tổng một chương thật mạnh, Vương Tổ Nữ rút dài. Trận đấu liền kết thúc.

Kết quả cuộc so tài các nước đã có. Vị thứ nhất của Tô Hải nước Thương Nguyệt, vị thứ hai của Vương Tổ Nữ nước Thiên Huyền, vị thứ ba Tần Diệp Chi đế quốc Tạt Lan, vị thứ tư Cung Thương Hàn nước Thương Nguyệt, vị thứ năm Mã Chương của Vĩnh Viên quốc, vị thứ sáu Tổng Hương Nhi của Vân Thiên quốc và vị thứ bảy La Hoán Vũ của Hoà Ngọc quốc. Kết quả này khiến tất cả mọi người không ai tin được, đặc biệt là Thiên Huyền, Tạt Lan và Thương Nguyệt. Người đáng nhẽ đứng thứ nhất liền rút xuống vị thứ ba, người không thể nào xếp trên vị trí lại đứng thứ nhất. Đúng là mọi chuyện không ai đoán được. Chỉ có, bạc của Nhã Thanh thì không rơi chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Đổi, Là Nương Cường Bức Cha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

"Oa, người thật giỏi, hoá trang thật tốt nha, cứ như hai người." Nhã Thanh trầm trồ khen ngợi Cố Từ Phong, hắn ta sau khi biến mất một lúc liền trở thành thế này. Mắt xéch phong tình, mũi vẫn thế nhưng lại có hương vị khác, miệng cười cười hoàn toàn khác với ngày thường. Nàng nhìn mà muốn chảy nước miếng.

"..." Cố Từ Phong không nói gì, trong bụng suy nghĩ, người hoá trang còn thật giống đây.

"Bây giờ chúng ta đi đâu?" Nhã Thanh hiếu kì hỏi, nàng và hắn đi cũng được một lúc rồi.

"Người biết Vân Nhã lâu không?" Hắn không trả lời mà hỏi lại.

"Biết nha, rất nổi tiếng đó." Nhã Thanh mũi phình phình, hếch mặt nói, lại suy nghĩ 'thanh lâu của ta, sao ta lại không biết.'

"Dẫn ta tới đó."

"Người tới đó làm gì?" Chẳng lẽ hắn đi chơi gái. Nhã Thanh sững sờ nghĩ.

"Có việc."

"Việc gì?" Nhã Thanh theo quán tính hỏi, nhưng nhìn thấy vẻ mặt băng sơn của hắn thì không nói gì nữa.

"..."

'Người thật đáng ghét, đứng với ta thì mặt hầm hầm, tí nữa gặp người ta chắc chắn cười tươi cho coi.' Tiếng Nhã Thanh làm bầm lọt vào tai Cố Từ Phong, không ai để ý mipmap của hắn có nhếch lên một tí, sau lại tắt.

"Chào Đào tiểu thư, để người đợi lâu thật ngại quá." Cố Từ Phong cười cười, hướng cô nương ở trong phòng nói. Tai không để thoát tiếng làm bầm của người bên cạnh. 'Đoán không sai mà, nam nhân đều như nhau, thấy gái thì hốt hốt. Xí.'

"Xin chào Chu công tử, ta cũng là mới tới không lâu, mời ngồi." Đào Thi Anh đứng dậy, mắt nhìn chăm chăm Cố Từ Phong, 'Chu công tử quả nhiên giống lời đồn, hào hoa phong nhã, trên miệng luôn có ý cười, thật sự rất anh tuấn. Nhưng mà...' mắt nàng lướt qua một tia ghé tòm khi nhìn thấy Nhã Thanh. 'người như Chu công tử lại có thuộc hạ như vậy.'. Ánh mắt đó tất nhiên không thoát khỏi hai người đối diện.

"Đào tiểu thư đến đây là biết mục đích của tại hạ rồi chứ?" Cố Từ Phong cười cười như hoa nở, làm người đối diện không kim được đỏ mặt.

'Yêu nghiệt, cứ cười cho rụng hết răng đi.' Nhã Thanh hầm hầm.

"Vâng, ta đã biết, đây là sổ sách của Đào Hương các và tiền trang Hương Đào. Người xem qua." Đào Thi Anh đưa sổ sách cho Cố Từ Phong, sau đó hai người bàn chuyện làm ăn. Nhã

Thanh nhâm chán nhìn hai người liếc mắt đưa ghen với nhau, lâu lâu chêm một câu ngoài đề khiến Đào Thi Anh tức giận muốn chết.

"Đào tiểu thư thật xinh đẹp nha, sau này ta cũng muốn có nương tử như nàng." Nhã Thanh cười dâm tà.

"Đào tiểu thư thật thông minh, thật tài giỏi." Nhã Thanh khuôn mặt đáng khinh.

"Đào tiểu thư, người nói nhiều cũng khát rồi, ta rót trà cho người... A, xin lỗi, ta lỡ tay, nàng ngồi yên để ta lau." Nhã Thanh 'vô ý' đổ trà lên người ta. Nhiệt tình lấy khăn đã qua lau mũi chùi khắp áo quần người ta.

"Đạ tạ Chu công tử, quả nhiên danh bất hư truyền, công tử thật biết nhiều, hiểu rộng." Đào Thi Anh sau buổi nói chuyện với Cố Tử Phong, nàng ta càng khâm phục hẳn, tình ý trong chớp mắt đã xảy ra càng sâu.

"Đào tiểu thư quá khen, ta còn có việc, bây giờ xin cáo từ tiểu thư." Cố Tử Phong đứng dậy nói lời cáo từ. Miệng vẫn tươi cười hoa nở.

"Vâng, vậy cáo từ công tử, mong một ngày không xa chúng ta sẽ có thêm một buổi nói chuyện thế này." Đào Thi Anh thẹn thùng nói, trong lòng quyết tâm gặp mặt hẳn nhiều hơn, chạm đến lòng của hẳn.

"Ta cũng cáo từ Đào tiểu thư, nàng đi đường mạnh khỏe, mong gặp lại nàng nha." Nhã Thanh cười hớ hớ nói, mặt Đào Thi Anh đen thui.

"Người thật giỏi đó, người ta đều sợ người rồi." Sau khi ra về, đang đi trên đường, Cố Tử Phong hiếm khi mở miệng nói.

"Ai za, ta đâu có có ý nha, người ta thật xinh đẹp mà, lại dịu dàng, hiểu biết nhiều, gia thế lại tốt. Nếu ta là nam nhân, chắc chắn sẽ rước về làm vợ." Nhã Thanh có chút chột dạ. Dù sao, nam nhân đã qua nàng sử dụng thì là của nàng, người khác đừng mơ tưởng những chàng hẳn.

"..." Cố Tử Phong không nói gì, hai người tiếp tục đi. Bây giờ địa điểm là nhà của Cố Tử Phong.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Đổi, Là Nương Cường Bức Cha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Nhà của tên heo đực này rất rộng, đó là suy nghĩ của Nhã Thanh. Không, phải gọi là trang viên ấy, cổng vào rất lớn, ở trước có hai cái tượng rất đặc biệt... ừ, thật sự rất đặc biệt, đó là hai cái tượng hình hai con heo đứng, một đực một cái, con đực cưỡi toe toét như lấy lòng, con cái mặt mũi vênh lên cười đắc ý. Vào trong, cái đại sảnh rộng thật rộng, có ba viện lớn, một viện của hẳn, một viện cho thể thiếp nhưng chưa có ai, một viện dành cho khách, còn có viện nhỏ dành cho hạ nhân. Ngoài chỗ ở còn có một hồ cá cảnh, xung quanh có rất nhiều hoa, một rừng hoa đào mini, một khu nuôi chim bồ câu, một sân tập võ lớn. Đặc biệt nhất là trong này có một suối nước nóng nhân tạo, bên cạnh là núi giả. Nhã Thanh vác bụng bầu đi tung tăng khắp phủ tham quan, hỏi đông hỏi tây làm hạ nhân muốn bỏ việc chạy trốn. Cố Tử Phong sắp xếp nàng ở viện dành cho khách, nhưng khoảng nửa canh giờ sau hẳn lại bảo nàng qua viện của hẳn.

Căn phòng này của nàng sát thư phòng, cách phòng lớn của hẳn một hành lang. Trong phòng, mọi thứ bày biện rất đơn giản, một giường lớn, một bàn trang điểm, một tủ quần áo và một cái bàn, ba cái ghế nhỏ để uống trà. Thẩm thú phòng mới một hồi, lại sực nhớ hình như nàng chưa biết tên của hẳn ta, nghe Đào tiểu thư đó gọi hẳn là Chu công tử nhưng nàng không tin hẳn họ Chu, dù sao việc dùng tên giả trong lâm án là rất bình thường. Người làm của hẳn người thì gọi hẳn là chủ tử, người lại gọi thiếu gia, nàng thật sự không biết đầu mà lẫn, muốn gọi hạ nhân hỏi, nhưng lại thấy kì kì. Đi đi lại lại xem nhà xem phòng một hồi, bụng rỗng đã réo liên tục, cùng lúc đó có người gõ cửa.

"Hoạn công tử, chủ tử gọi ngài ra dùng cơm tối." Nha hoàn nhỏ nhắn, có chút rụt rè mời nàng ra dùng bữa. Mới vào đây nàng nói Cố Tử Phong yêu cầu hạ nhân phải gọi nàng là Hoạn công tử, bọn hạ nhân rất không tình nguyện nhưng vẫn phải gọi.

"A, tiểu cô nương đáng yêu, chờ ta một chút." Nhã Thanh nói rồi chỉnh chỉnh áo quần, sau đó một đường đi theo hạ nhân đến phòng ăn riêng của Cố Tử Phong.

Vào phòng, Cố Tử Phong đã ngồi vào chỗ, thức ăn đã dọn lên. Hẳn thấy nàng cũng nói gì, ánh mắt như báo nhanh chút ăn cơm. Nhã Thanh cũng không khách khí, ngồi vào bàn gặm gặm thức ăn. Trong lúc đang gặm cục xương ram me, nàng lên tiếng.

"Này này, giờ ta mới nhớ ta chưa biết tên của người, người nói cho ta, người tên gì thế?"

"..." Cố Tử Phong không nói gì, chỉ nhìn nàng ra chiều suy nghĩ. Đến lúc Nhã Thanh kiên nhẫn sắp hết muốn lên tiếng thì hẳn lại mở miệng, thoát ra một chữ duy nhất.

"Phong."

"..." Nhã Thanh thật muốn đánh chết tên đầu heo này, tại sao lúc nói chuyện với Đào gì đấy thì nhiều chuyện thế, lúc nào cũng cười cười. Chỉ có ngồi trước mặt nàng là miệng cảm như hẳn, khuôn mặt thì cứ như nàng thiếu nợ hẳn. Thật đáng ghét mà. Nhã Thanh không thêm nói chuyện với hẳn, nhưng một hồi không chịu được lại mở miệng.

"Bây giờ người định cho ta làm việc gì?"

"... Trước hết đi theo ta làm thuộc hạ, còn lại không cần làm việc gì" Cố Tử Phong nói. "Tốt nhất xử lí đám nữ nhân ngu ngốc giùm ta'.

"..."

Trên bàn thức ăn bị Nhã Thanh càn quấy sạch sẽ, bữa ăn nhâm chán kết thúc. Sau đó nàng về phòng, kêu người chuẩn bị nước tắm, bảo nha hoàn không cần bồi tắm, làm bọn họ mừng hết lớn.

Tắm rửa sạch sẽ, nàng mang đồ ngủ leo lên giường ngồi xếp bằng ổn định chân khí trong cơ thể, làm các lỗ chân lông giãn ra hết sức để linh khí dễ dàng bị hấp thu. Sau đó nằm xuống đi tìm chu công đánh cờ.

Hôm nay, sáng sớm Cố Từ Phong định cho người vào gọi nàng dậy, nhưng cửa phòng bị khóa, không vào được, nhà hoàn chỉ có thể ở ngoài lớn tiếng gọi. Nhưng đứng cả buổi, người trong phòng lại không có động tĩnh gì, đành quay về báo với chủ tử. Cố Từ Phong vì vậy đích thân chạy lại, cho người lui ra, dùng linh lực đánh bay cánh cửa. Sau đó vào phòng, vén màn lên, đưa tay kéo người đang cuộn tròn trong chăn ra. Nhã Thanh suốt chút nữa rớt xuống giường. Nghĩ đến chính mình đang có thai mà hân lại thô bạo lôi kéo, Nhã Thanh bất chấp chính mình đang mang đồ ngủ, cái bụng bầu gần sáu tháng lộ rõ, Nhã Thanh cực kì tức giận, mắt không tự chủ đỏ ngầu, đứng dậy trước mặt Cố Từ Phong tay đẩy đẩy ngực hân.

"Người cái tên chết tiệt, người không thể nào mà dịu dàng hơn sao, nếu ta bị ngã rồi xảy ra chuyện gì thì sao, người có đền nổi không. Cái tên chết tiệt nhà người, đi, đi ra khỏi phòng cho ta." Nhã Thanh đẩy hân ra khỏi cửa, nhưng cửa phòng đã bị hân đập không còn nguyên vẹn. Nhanh chóng lấy áo quần ra thay, nàng ổn định lại tinh thần, nhớ tới lúc này hân đã thấy cái bụng bầu của mình, nàng có chút đau não.

Cố Từ Phong sau khi nhìn thấy cái bụng tròn to sau lớp áo ngủ mỏng, hân liền sùng sốt, lại thấy đôi mắt đỏ ngầu tức giận của Nhã Thanh, đầu hân trống rỗng, vô thức bị đẩy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Đổi, Là Nương Cường Bức Cha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Cố Từ Phong đứng ngây ngốc trước cửa phòng một lúc, sau bình tĩnh lại. Lần này mới nghiêm túc suy nghĩ đến lí do Nhã Thanh đến đây, nàng bảo đi du lịch trong khi đang mang thai, với sự sùng ái của Tô gia đối với nàng sẽ cho phép nàng đi sao? Hay nói, Tô gia bây giờ sao có thể nhẫn tâm để nhi nữ vác bụng lớn đi lang thang khắp nơi. Còn nữa, cha đứa nhỏ cái tên vô trách nhiệm, si nhục đáng nam nhân bọn hân, gieo rắc giống cho con người ta rồi bỏ chạy. Nhưng mà, chuyện này đâu có liên quan đến hân, suy nghĩ làm gì, hân suốt làm nàng ngã coi như xin lỗi vài tiếng là tốt rồi. Cố Từ Phong day day trán, sau đó phát áo rồi đi. Chỉ là hân không biết, lần đầu tiên trong đời nghĩ nhiều như vậy một nữ nhân, ngoại trừ nương hân.

Nhã Thanh sau khi đẩy Cố Từ Phong ra ngoài, cảm thấy mình thật ngớ ngẩn, dù sao tên đó cũng không biết nàng có thai, lại không biết mình mang thai của hân. Có trách thì trách nàng bất cẩn, lại thêm cái tật ham ngủ làm chi. Bây giờ hân biết nàng có thai, chắc cũng chẳng nghĩ gì đâu, có thì cũng là chửi bới chính hân. Nhã Thanh nghĩ đến đó, môi có chút vênh lên. Mân trướng che kín, áo quần nhanh chóng thay xong cùng làm vệ sinh cá nhân. Nhã Thanh hướng bên ngoài chạy ra, thấy xe ngựa vẫn đứng đó như đang chờ nàng. Nhã Thanh leo lên, ngồi đối diện Cố Từ Phong. Hai người không nói gì, xe ngựa lẩn bánh đi đến phía nam thành.

Xe ngựa rộng rãi, to lớn, nệm nhung rất êm, trong bầu không khí tươi mát, có tiếng ngựa nhỏ vang lên, Nhã Thanh ngủ. Nàng lúc này ngủ chưa đủ, xe ngựa rộng rãi, chạy rất êm, gió mát lùa vào khiến Chu Công không nhìn được đến kéo nàng đi chơi cờ, cứ thế, sẵn gối mềm ở đó, không quản ở bên có ai, Nhã Thanh liền nằm xuống ngủ. Cố Từ Phong ngồi ở một bên không có gọi nàng, chỉ có chút nhìn chăm chăm cô nương đang ngủ. Nhìn, nhìn, nhìn, rồi lại nhìn, không hiểu sao hân thấy hình dáng nàng có chút quen quen, không phải mấy lần trước mà là một lần khác, kì quái hân thể mà nghĩ nàng giống với kẻ đáng chết đã hạ được, rồi... hân. Cái kẻ đã thấm trong máu thịt, cho hân cái sự si nhục mà từ trước đến nay chưa từng có. Đáng chết là hân đã mấy tháng rồi chưa điều tra ra dù một xúu manh mối nào, càng nghĩ đến nàng ta hân không tự chủ nổi giận, tốt nhất là tránh xa hân ra, nếu không hân mà tìm được liên đề nàng không dễ dàng mà sống. Nghĩ nghĩ, sau đó điều chỉnh tốt tâm tình, dù sao cũng không nên đánh thức người bên cạnh, hân là suy nghĩ nhiều rồi.

Đi được nửa canh giờ, Nhã Thanh tỉnh, mở mắt nhìn người bên cạnh đang nhắm mắt dưỡng thần, nàng không tìm không phải bây giờ mới nhớ không biết mình đang đi đâu. Lay lay Cố Từ Phong.

"Phong Phong, chúng ta là đang đi đâu?"

"Thành Hải Đô." Cố Từ Phong đáp, có chút khó chịu Nhã Thanh kêu hân tên gọi.

"Thành Hải Đô? Còn bao lâu là tới?"

"Khoảng một khắc là tới."

"Tới đó làm gì? Ta có nhiệm vụ gì không?"

"Bàn chuyện làm ăn, người cứ việc cười đùa như bình thường là được."

"Là nam hay nữ?"

"Nam."

"Vì sao a. Nữ nhân còn dễ hiểu còn nam nhân cần gì chứ?"

"Người nữ nhân nhiều chuyện, đến lúc đó liền biết."

"..." Nhã Thanh không thèm nói thêm gì nữa. Chỉ muốn bỏ đôi đầu hân ra, xem trong đó có gì?

Một khắc sau, dừng chân trước nhà lâu tên gọi Thúy Hương. Chuẩn bị đưa chân bước vào thì có người hướng Cố Từ Phong nói chuyện.

"Chu công tử, chúng ta đến cùng lúc a."

"A, chào Hà công tử, đúng lúc, đúng lúc. Phòng đã đặt, chúng ta vào thôi." Cố Từ Phong tươi cười nói.

Vào phòng đã đặt trước, thủ hạ Hà Thanh Từ ý tứ đứng ở ngoài, chỉ có Nhã Thanh vẫn hiện ngang bước vào. Hà Thanh Từ ý tứ nhìn Nhã Thanh, vẻ mặt kính thường, muốn nói cái gì, Cố Từ Phong đã lên tiếng.

"Đề cho hân vào, hân là quân sư của ta a."

"À, vậy thì nghe theo Chu công tử." Hà Thanh Từ ý tứ thêm một lần nữa nhìn Nhã Thanh, chỉ là lần này hân không nhìn được nổi da gà, nàng phong thái ồ ồ, mắt chớp chớp, râu dê vênh lên, miệng cười tùm tùm, khăn tay phát phát, cái bụng to cùng mong lúc qua lác lác.

"Hà công tử nha, nhìn vậy người ta xấu hổ, ta tên Hoạn Thiết đó."

"A, vâng vâng, chào Hoạn quân sư." Đồ mờ hôi hột.

Cổ Tử Phong ngồi đối diện Hà Thanh Từ, Nhã Thanh ngồi gần hắn. Đang trong lúc hai người kia bàn chuyện, Nhã Thanh từ từ xích gần qua Hà Thanh Từ, lâu lâu rót trà cho hắn, lâu lâu lại mời bánh tới tận miệng hắn. Bàn tay to sần sùi lâu lâu có ý đụng phải người hắn, mắt nháy nháy đưa tình. Có lúc lại gạ gẫm hỏi địa chỉ nhà, đã có thể thiệp gì chưa... Hà Thanh Từ thật sự muốn ới, một kẻ hoa hoa công tử, có tiếng tài giỏi trong giới thương nhân như hắn rốt cuộc cũng có một ngày này. Hắn muốn nhanh chút rời khỏi đây.

"Hà công tử, mọi việc đã bàn xong, bây giờ chúng ta liền tính đến giá cả. Ta nghĩ muốn mua lại tất cả tiền trang và mảnh đất giá tám vạn hai. Người thấy được chứ?"

"Được được, thành giao, ta muốn nhanh chút đóng dấu, trong nhà còn có việc." Hà Thanh Từ nói xong cầm lấy tờ giấy tuyên thành đã viết sẵn, quệt chút mực rồi đóng dấu. Sau đó như nhà cháy một chuyện liền cáo từ cả hai rồi kéo theo thủ hạ chạy trốn.

Thấy Hà Thanh Từ đã đi, Nhã Thanh thu lại bộ mặt, quay qua đưa tay trước mặt Cổ Tử Phong.

"Ta muốn chia phần trăm."

"Là sao?" Cổ Tử Phong khó hiểu.

"Người nha, ta thấy mở tiền trang và đất đó, giá ít nhất cũng là mười hai vạn năm. Bây giờ nhờ ta người liền kiếm được bốn vạn ba. Như thế người phải chia phần cho ta a."

"Thế sao?" Khóe miệng có chút nhếch lên.

"Àn."

"Người theo ta làm gì?"

"Ách, là thuộc hạ, vệ sĩ."

"Người làm việc cho ta lại muốn ta chia phần?"

"Nhưng mà người cũng phải trả tiền lương cho ta." Nhã Thanh sùng mặt lên.

"Tất nhiên, nhưng là cuối tháng mới có."

"Ách, nhưng là ta làm tốt, phải có hoa hồng chứ?"

"Cũng có, nhưng bây giờ chưa đủ."

"Này, người..."

"Không nói nữa, nhanh chút ra về, bằng không người phải đi bộ." Cổ Tử Phong nói rồi, sai bước đi ra ngoài, khoé miệng nụ cười càng sâu. Nhã Thanh còn muốn nói, cuối cùn đành tức tối đi phía sau.

Hà Thanh Từ sau khi về của chính mình chỗ ở, nghĩ đến hôm nay buôn bán thua lỗ đến bốn vạn ba, lòng hắn đau thật đau. Nhưng lại nghĩ đến khuôn mặt của Hoạn Thiển hắn nhìn không được muốn ới. Thôi, coi như bỏ chừng đó bạc để không bị ảnh hưởng tâm thần cũng tốt. Hắn thở dài quay đi.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Đối, Là Nương Cường Bức Cha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24

Nhã Thanh tá túc ở nhà Cổ Tử Phong cũng đã hai tuần. Trong thời gian này, nàng rất nhân nhả, hết ăn lại nằm, rồi đầu khẩu với Cổ Tử Phong, ngoài ra hai ba bữa bí mật về xem thanh, nhà lâu nó ra làm sao rồi. Nàng cũng không suy nghĩ nhiều, đem tất cả mọi thứ giao cho người làm, bọn họ rất được việc và tuyệt đối trung thành, nên nàng yên tâm, chỉ có việc không giải quyết được mới đưa tin hiệu đồ nàng bí mật trở về xử lý.

Hôm nay nàng thức dậy là đã buổi trưa, vệ sinh cá nhân, trang điểm hoàn mỹ xong xuôi, vác cái bụng bầu chạy ra kiểm Cổ Tử Phong ăn cơm. Vào phòng thì thấy hắn đang nửa nằm nửa ngồi trên nhuyễn thấp, ánh mắt hồ ly, vẻ mặt như con cáo, dáng nằm của hắn khiến nàng chỉ hận không thể xông vào mà cắn xé. Ách, nàng không phải sắc nữ đâu, chỉ là nhìn hắn yêu nghiệt quá. Đang suy nghĩ mông lung thì có tiếng quát.

"Hạ nhân to gan, ai cho người vào đây."

"Hả, ơ, người.... oa, công tử đẹp trai, người là ai???" Nhã Thanh bị giật mình, quay về hướng người mới quát, thấy một gã thanh niên trẻ tuổi khuôn mặt giận dữ, ngồi ở một bên Cổ Tử Phong, ách nàng mới nảy không chú ý. Lại nhìn qua Cổ Tử Phong, biết hắn ý tứ muốn đuổi người, dù sao nàng mới ngủ dậy, tâm tình không tốt, lại bị quát, tên này nên cút thôi. Thân hình vừa động, khuôn mặt biến hóa thành hạo sắc nam nhân nhìn thấy con mồi, chân từ từ bước lại gần phía hắn ta.

"Người, người, ta hỏi sao không trả lời?" Cổ Tử Diệp có chút lạnh gáy, hắn là nhận nhiệm vụ của nương hắn, đến khuyên nhủ đại ca về thăm nhà. Nhưng là mỗi lần đến đều bị làm cho tức chết, hắn là một được sự được mọi người tôn quý, mới hai mươi bốn tuổi đã cấp bảy trung giai, nhưng là hắn lại bị bại dưới trướng của ba người, đại ca hắn, nương hắn, và phụ thân hắn. Hắn giống như là món đồ chơi của ba người này vậy, lúc nào cũng bị bắt nạt. Tuy vậy nhưng hắn không oán hận, dù sao mọi thứ tốt nhất họ đều dành cho hắn, hắn chỉ là có chút cảm giác trở trêu thôi.

"Nha, công tử muốn hỏi gì a~~~?" Thân hình uốn éo đi tới.

"Hừ, người tốt nhất là đứng đó, ta hỏi người hạ nhân ai cho phép đến đây?" Thấy nàng cứ đi tới, hắn không tự chủ kêu nàng dừng lại.

"A, ta là quân sư của Phong chủ từ nha, ngài ấy chính là cho phép ta tùy tiện đi lại nha. Phải không chủ tử?" Nhã Thanh nói rồi quay qua Cổ Tử Phong. Nhìn hắn gât đầu mà không nói, nàng tiếp tục lần tới.

"Ách, đại ca, khi nào thì đại ca cần quân sư vậy, còn là người thế này. A, người tránh xa ta chút." Cổ Tử Diệp kì lạ quay qua hỏi Cổ Tử Phong, không để ý Nhã Thanh đã bước tới, quay qua nhìn bộ mặt dè gĩa của nàng thì hần phát khiếp, cái tay của Nhã Thanh cũng đã dính lên người hần. Không chịu nổi hắt tay ra, lực độ quá mạnh làm Nhã Thanh ở phía sau không có điểm tựa muốn ngã xuống. Nhã Thanh hoảng hồn đưa tay ôm bụng, định trấn định thần hình nhưng lại xảy chân, cứ tưởng sẽ ngã nhưng lại rơi vào vòng tay của một người. Cổ Tử Phong thấy Nhã Thanh bị đẩy muốn ngã, nhìn thấy cái bụng nhô cao đó, hần không suy nghĩ nhiều một mạch chạy xuống tiếp nàng. Mọi việc xảy ra trong một nốt nhạc.

Nhã Thanh sau khi được Cổ Tử Phong đỡ, nhớ đến mình suýt ngã trong khi bụng lớn sáu tháng, cứ nghĩ em bé có chuyện gì nàng không kiềm chế được khóc nức lên. Cổ Tử Phong thấy thế thì bối rối, dù sao lỗi cũng là do hần, hần muốn đuổi người nhưng lại khiến nàng suýt nữa ngã, đùa nhỏ mà có chuyện gì thì hần không biết làm gì để đền cho người ta đâu. Quay qua trừng mắt nhìn Cổ Tử Diệp, vẻ mặt giận dữ.

"Người không có việc gì liền rút cho ta."

"Ách, đại ca đừng nóng, ta rút, liền rút, nhưng mà người nhanh chóng về nhà đi, nương và phụ thân tuyển một đồng nữ nhân đợi người về cưới đây, bọn họ muốn có cháu bé lắm rồi. Ta đi trước, tạm biệt." Cổ Tử Diệp tuy có chút khó hiểu vì hành động của đại ca, nhưng hần lại không muốn chọc vào hổ lửa nên nhanh chóng bỏ chạy. Dù sao ở lại cũng chẳng có món tốt để ăn, lại bị ảnh hưởng ánh mắt nữa.

Nhã Thanh khóc một lúc liền dừng, sau có chút trầm mặc, nàng mang thai nhưng chẳng bao giờ cẩn thận, nàng muốn đứa bé an toàn sinh ra, nhưng lại không đầu tư nhiều cho nó. Nhớ đến các kinh nghiệm dưỡng thai ở hiện đại, nàng dường như chưa thực hiện được cái nào, giờ nàng tốt nhất là nên hào hào mà dưỡng thai thôi. Nghĩ xong, Nhã Thanh thần thủ đi kiểm giấy bút, viết một loạt cách dưỡng thai. Nào là ăn uống thế nào, hoạt động hàng ngày ra sao, không nên tức giận nhiều, tránh xa những thứ gì..

Cổ Tử Phong sau ngày đó có chút áy náy đối với Nhã Thanh, hàng ngày quan tâm nàng nhiều hơn, bảo người hàng ngày cẩn thận bồi bổ nàng hàng ngày, lâu lâu lại tới nhìn nàng một tí, khiến cho hạ nhân có chút kì quái. Hôm nay hần cũng tới nhìn, thấy Nhã Thanh đang cúi người nhặt đậu đỏ, mồ hôi đã toát ra hai bên trán, thấy vậy hần không khỏi mở miệng.

"Người đang làm gì?"

"A, Phong, người lại tới a, ta đang thực hiện mấy phương pháp dưỡng thai. Làm như vậy sau này sinh sẽ dễ dàng hơn." Nhã Thanh cười cười trả lời, thấy hần mấy ngày liền hay lui tới chỗ này, nàng tâm trạng có chút vui vẻ.

"Vậy sao? Lần đầu ta nghe nói a."

"Người tất nhiên là không biết rồi, này là cách cổ xưa đây." Nàng dương dương tự đắc nói.

Bạn đang đọc truyện *Đối Đối, Là Nương Cường Bức Cha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

"Hử? Công dụng thế nào? Cứ phải là đậu đỏ sao?" Cổ Tử Phong có chút khó hiểu hỏi.

"Ai da, đậu nào mà chẳng được, chỉ cần là vật nhỏ nằm dưới đất để ta lượm đều được. Khi lượm đồ vật, thân thể sẽ phải cúi xuống, sau đó lại đứng thẳng, này vận động sẽ giúp cơ thể thêm khoẻ khoắn, kháng sinh tốt, bảo vệ em bé an toàn, khoẻ mạnh. Hoạt động này nên dùng lúc sắp sinh, vì nó làm cho em bé xuống nhanh hơn và dễ sinh. Ngoài cái này ra, ta còn có thể đi bộ, làm những công việc nhẹ. Chữ cứ ở miết ở trong phòng, không hoạt động, sẽ không tốt cho sức khoẻ và gây ra khó sinh." Nhã Thanh tận tình giải thích, hiếm khi hần ta quan tâm nàng như vậy.

"Sao người biết?"

"Ai, đọc sách liền biết chứ sao. Người hỏi thật ngốc." Nhã Thanh một bộ nhìn người ngốc rồi bi ối cười. Cổ Tử Phong thấy vậy thì không chấp nhặt con nít bộ dáng, sau đó tự châm cho mình cốc trà làm Nhã Thanh tức muốn xi khói. Nhưng sau đó cố gắng trấn tĩnh, phụ

nữ có thai không nên tức giận, không nên tức giận.

Hôm nay là một ngày đẹp trời tháng tư, Nhã Thanh ngồi trong vườn nhỏ câu cá... cảnh. Tay vẫn vờ cần câu, miệng lầm lì bi đát hát.

"Bống bống bang bang, í a í a, ăn cơm bát vàng, bát bạc nhà ta, í a í a, mau ăn mau cần, ta đem lên tắm, á í a í a, xong thêm muối mắm, a í a í a, ta làm đồ nhắm..."

"..." Nha hoàn đứng một bên không còn gì để nói, người đã thô tục, giọng hát lại như thái giám bị lao. Đã vậy còn càng ngày càng béo, cái bụng phình bự chẳng

"A, tiểu Vũ, người chuẩn bị xong mọi thứ cho gia chưa?" Nhã Thanh nhìn nha hoàn đứng một bên hỏi.

"A, công tử, đã chuẩn bị xong mọi thứ." Nha hoàn tiểu Vũ không tình nguyện trả lời.

"Tốt lắm, bây giờ người đem mớ cá này đi rửa rồi làm sạch sẽ hộ ta, nhưng đừng cạo vẩy, đuôi cũng không được chặt. Nhanh một chút nào."

"Vâng, công tử." Nói xong, nàng nhanh nhẹn chạy đi, y như bị tà rượt.

Đột một lát, nha hoàn đem cá đã làm sạch đến, nàng phân phó nàng ta và một nha hoàn khác ướp cá vào hỗn hợp muối, hành hương băm nhỏ và chút dấm. Lấy một ít cho vào bụng cá, để khoảng một khắc cho nó thấm. Sau đó Nhã Thanh nhìn mớ củi, chạy lại hi hục đốt lửa, công việc này nàng thích nhất đây. Đốt xong, nàng bảo hai nha hoàn cho xuyên que tre đã vót tốt vào. Vì sợ cháy, nên nàng làm que tre rất to, đâm từ trước miệng vào, cũng may cá này rất lớn, còn không sẽ đâm không lọt bụng cá. Tiếp theo, Nhã Thanh và nha hoàn mỗi người cầm hai xiên cá hơ trước lửa, bắt đầu cuộc nướng cá.

Hai nha hoàn tiểu Vũ và tiểu Lục lần đầu tiên nướng cá nên rất hứng thú, việc khinh bỉ vị công tử trước mắt này liền dẹp qua một bên. Một hồi làm theo chỉ dẫn của Nhã Thanh, cá bắt đầu bốc mùi hương và dần dần chín, cho đến khi Nhã Thanh kêu dừng, cá đã chín, nhìn là biết ăn rất ngon, liền hôn hờ bỏ tác phẩm của mình lên đĩa, tiếp tục chiến đấu những con cá khác.

Ba người nướng tổng cộng ba mươi con cá, tương đương với ba mươi con cá trong hồ được thăng thiên. Nhã Thanh đưa cho hai nha hoàn mười lăm con cá, bảo chia cho mấy người làm khác cùng ăn. Dù gì cá cũng rất lớn, con nào con ấy cũng to hơn bàn tay nam nhân, lại nhiều nữa, bọn họ ăn làm sao hết. Xong việc, hai nha hoàn kia quay lại, Nhã Thanh kêu bọn họ ngồi xuống cùng ăn. Còn đến mười lăm con cá nướng, hai nha hoàn kia ăn mỗi người ba con thì no đến hết ăn nói. Nhã Thanh thì ăn rất chậm, mới xử lý xong một con, bước qua con thứ hai. Bữa nay vì muốn bảo vệ đứa nhỏ của mình, nàng làm việc gì cũng rất cẩn thận, ăn cá thì phải lấy hết sạch mỡ xương sau đó mới bỏ vào miệng, nhai kỹ nuốt chậm.

Đang trong lúc hai nha hoàn từ chối ăn con cá thứ tư, Cổ Tử Phong đến. Hắn vừa vào phủ liền nghe mọi người nói tai nhau Hoạn công tử nướng cá ăn rất ngon. Tò mò, hắn liền kêu hạ nhân kể rõ, sau đó lần ra đây, nhìn thấy nàng cùng hai nha hoàn ăn cá nướng rất ngon miệng. Nhìn nàng lúc từng miếng xương, bộ dạng rất nghiêm chỉnh làm hắn không nhận được muốn cười.

"E hèm, các người đang làm gì ở đây?" Hắn ho nhẹ một cái, nói.

"Bái kiến chủ tử." Tiểu Vũ, Tiểu Lục thất kính hành lễ.

"A, Phong, người lại cùng ta ăn cá nướng, hai tiểu cô nương ăn không nổi nữa rồi." Nhã Thanh nhìn thấy Cổ Tử Phong liền lên tiếng.

"Hai người lui ra đi." Nhìn về phía hai nha hoàn.

"Vâng, chủ tử."

"Thanh Thanh, người là vì hai nha hoàn kia không ăn nổi mới gọi ta? Hử?" Cổ Tử Phong giả bộ âm trầm.

"A, đâu có. Ta có đề phần cho người mà. Để người ăn con luôn đấy. Nhanh nào, lại ăn kéo nguội mắt ngon" Nhã Thanh thành thật trả lời, sau đó lại kêu gọi.

"Này, người tại sao không để hạ nhân làm việc này mà tự mình làm, người không thấy mình đang mang thai sao?" Cổ Tử Phong nghĩ tới nàng nướng đồ ăn, khó bội không tốt cho sức khỏe, tự nhiên một cổ tức giận trào lên.

"Ách, có sao đâu, dù sao cũng phải hoạt động này nọ, với lại ta thêm ăn cá nướng, không biết ở đây người ta làm thế nào, sợ không hợp khẩu vị nên mới đích thân làm. Người không nên tức giận, sẽ ảnh hưởng tới ta, mà ảnh hưởng tới ta thì coi như ảnh hưởng tới đứa nhỏ a." Nhã Thanh thấy vẻ mặt tức giận của Cổ Tử Phong, không từ nài muốn vội giải thích.

"Người..." Hắn thấy vẻ mặt của nàng như cún nhỏ, không đành lòng mắng mỏ, tay cầm xiên cá lên, lúc thịt bò xương cẩn thận, sau đó đưa cho nàng. Hai người không nói gì nữa, chỉ người một miếng, ta một miếng ăn hết mỡ cá còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Đối, Là Nương Cường Bức Cha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Nhã Thanh bây giờ bụng lớn đã được chín tháng, cách ngày sinh không xa. Bụng quá lớn khiến nàng đi đứng có chút bất tiện, nhưng thường xuyên đi lại, thể dục nhẹ nên cũng khỏe hơn các bà bầu khác. Hiện tại, trong phủ, người làm đã không còn khinh bỉ bộ dáng nàng như trước, cũng nhờ vụ cá nướng, cộng thêm nàng rất hoà đồng, không làm khó người nào, có khi còn giúp quét tước sơ sơ, nên mọi người dần hoà nhập. Tuy vậy ánh mắt, nụ cười của nàng khiến bọn họ thật kinh hãi, nhìn mãi tuy có chút quen thuộc nhưng vẫn lạnh gáy, chỉ mong nàng đừng cười, đừng nhìn chằm người ta. Có người còn cho rằng đây là do trời sinh ra một Hoạn công tử như vậy chứ không phải là hấn sắc lang bản chất, vì đối nam nhân hay nữ nhân hấn đều như thế, ngay cả chủ tử của bọn họ cũng vậy. Chỉ tội cho Hoạn công tử, trời sinh như vậy rồi, bây giờ còn bệnh tật, cả người đều bị phủ thũng, nhất là cái bụng to tướng.

Hôm nay Cổ Tử Phong ra ngoài đi bàn chuyện làm ăn, Nhã Thanh ỳ ẽo cả buổi, muốn hấn cho đi cùng. Nhưng hấn một lời đã định bắt nàng ở nhà, bảo nàng sắp sinh, không được đi theo, ngộ nhờ có chuyện gì thì sao. Cuối cùng còn bảo hạ nhân không cho nàng ra ngoài. Thật ra thì nàng rất muốn đi theo hấn, lí do không phải ham chơi, chỉ là nàng có cảm giác muốn sinh đến nơi, hấn đi bàn chuyện làm ăn này ít nhất phải hai ba ngày mới về, nhưng nàng lại muốn cho hấn nhìn thấy con ra đời, muốn hấn săn sóc nàng lúc sinh, còn muốn hấn có cảm giác tìm đập bình bịch lúc chờ đứa nhỏ ra đời. Cho dù lúc đi bàn chuyện cũng muốn, nhưng nàng thấy thể này có chút nguy hiểm, đành ở nhà. Nhưng mà Nhã Thanh nàng là muốn con mình sinh ra đều có sự chứng kiến của cha và nương.

Nhã Thanh bứt tốc, bứt tai suy nghĩ, Cổ Tử Phong ra ngoài được nửa khắc rồi, nàng muốn nhanh chóng tìm ra cách giải quyết. Lại ngồi thêm nửa khắc, rốt cuộc nghĩ ra cách, nàng liền nhanh thực hành. Bây giờ bên cạnh nàng có hai cao thủ tôn cấp cấp chín, đúng vậy, là tôn cấp đấy. Xung quanh tên nhãi Tử Phong toàn là cao thủ đội lốt đấy. Bây giờ nàng muốn ra ngoài mà không bị nghi ngờ chỉ còn một cách.

Nhã Thanh cầm giấy tuyên thành và bút mực, tay ngọc thạch viết vài chữ sau đó hét một tiếng to như bị chọc tiết, lác mình nhanh chóng ra ngoài.

Nhã Thanh đứng trên đường cái, cách rất xa phủ Cổ Tử Phong, dự kiến phải đến tối bọn họ mới đến, nhưng hiện tại, nàng không biết làm gì đây, nhìn quanh nhìn quất thì thấy đôi vợ chồng trung niên dung mạo xuất chúng đang... ăn hủ tiếu. Chuyện này không nói làm gì, điều nàng để ý là ông chồng rất cưng chiều bà vợ, dùng muỗng cắt nhỏ sọi bún sau đó nhẹ nhàng thổi, đút cho vợ. Bà vợ hình như có chút buồn bực, miệng vẫn nhai nuốt như thường. Ánh mắt nhìn chồng như sầu khổ lắm. Nhìn bọn họ lớn tuổi vẫn âu yếm như vậy nàng cũng rất mơ ước. Chân không tự nhủ đi đến, ngồi chung bàn với hai người họ, nhìn cấp bậc của hai người này rõ ràng là cao thủ của cao thủ, trên mặt chắc chắn là lớp mặt nạ không sai vào đâu. Khi Nhã Thanh ngồi vào bàn, hai người có chút kì quái, ông chồng thì đã phát động sát khí. Không để họ nói chuyện, nàng thân thể hơi mệt, nằm dài trên bàn, mở miệng.

"Nhìn hai vị tiền bối thật hạnh phúc." Nói đến đây nàng trầm mặc, nhìn hai người một cái, sau đó quay đầu.

"Lão ơi, cho con bát hủ tiếu lớn thật lớn." Sau đó quay đầu lại, tiếp tục nằm dài trên bàn, nàng hiện tại rất mệt.

Hai vợ chồng nhìn nàng một lúc. Ông chồng lúc đầu có sát khí bây giờ thì tắt hấn. Bà vợ thâm thúy nhìn nàng một cái, khuôn mặt lại trở về bộ dạng sầu não, rất tự nhiên mà than thở với nàng.

"Người thấy chúng ta thật hạnh phúc sao? Ủ, nếu chỉ hai vợ chồng hạnh phúc thì thật tốt. Nhưng mà chúng ta còn có con trai..." Nói đến đây bà liền dừng lại.

"Nữ tiền bối xinh đẹp, con trai người làm sao a? Người có sầu não gì, có thể nói với con nha. Tuy không giúp được, nhưng có thể giúp người thoát khí." Nhã Thanh thấy nàng cứ than thở, tính bao đồng nổi giậy.

"Ai, ta là có đứa con trai, việc gì cũng tốt, duy chỉ không muốn lấy vợ. Đã vậy còn không về thăm nhà, bắt hai vợ chồng già chúng ta phải đến đây vì quá nhớ nó. Ai~~" Bà vợ than ngắn

thờ dài, đầu dựa vào vai chồng.

"Oa, con trai của người thật xấu, lớn tuổi thì phải lấy vợ chứ, đã vậy còn tự ái không về nhà. Bấy giờ hai người lớn tuổi, đường xá xa xôi đến tìm con. Thật đáng thương cho tấm lòng phụ nẫu." Nhã Thanh cảm thán, lớn tiếng chê trách người ta, sau đó lại nhìn vào bụng mình, không biết con mình sẽ như thế nào a.

"Tiểu nha đầu, người cũng sắp sinh rồi, sinh con ra liền biết chúng ta mới cực khổ bao nhiêu a." Nhìn nhìn bụng Nhã Thanh, bà vợ nói.

"A, người, người nhìn ra con là nữ nhi sao? Lại biết con có thai nữa. Tiền bối, người thật lợi hại quá. Đây thuốc dịch dung là hàng tốt nhất tổ tiên để lại cho con đó. " Nhã Thanh có chút sững sốt, dù sao người nhìn ra được năng dịch dung là rất hiếm. Lại biết nàng có thai, chắc chắn vị tiền bối này là được sư có y thuật cao minh.

"A, ta chỉ là biết sơ sơ y thuật, biết người có thai nên đoán chắc nha đầu người dịch dung thôi." Bà vợ hồn nhiên gỡ tóc, nói thật.

"A, ra vậy, thế mà con cứ tưởng thuốc dịch dung này là đồ dỏm." Nhã Thanh nhăn răng cười, sau đó nghĩ đến cái gì liền sụ mặt.

"Tiền bối xinh đẹp, con muốn hỏi nhỏ người cái này."

"A, có chuyện sao. Được rồi, lại đây" Bà vợ kéo tay ông chồng đang dần nổi sát khí, trấn an. Sau đó đưa tai lại gần Nhã Thanh.

"Sinh con có đau không ạ?"

"Đau, rất đau, ta nhớ lại cảm giác đó liền muốn đánh ông già đó thành đầu heo." Liếc liếc ông chồng, răng êu ken két. Người một bên lạnh gáy.

"Oa, con rất sợ đau, phải làm sao bây giờ."

"Cái này, chỉ cần con nghiền răng, chửi rủa cái tên đã khiến con lớn bụng, trong đầu nghĩ mọi cách hành hạ hấn liền được.

"A, đơn giản vậy sao?"

"Đúng vậy, nhưng mà sao con sắp sinh lại ở đây một mình, chẳng nhai gây tai hoạ đó đâu?"

"A, chuyện này dài lắm."

"[+@*_+@-#/_+=@{|^|{<>](#)

Nhã Thanh và vị nữ tiền bối trung niên say sưa nói nhỏ, ông chồng bị vút một bên nghe thấy hết, có chút sồn gai ọc. Vợ hấn có đồng minh, tính tình có chút hoi...biến thái rồi.

Nhã Thanh sau khi từ biệt đôi vợ chồng trung niên thì cảm thấy tinh thần có chút phấn chấn. Nàng gặp được vị tiền bối có chung tiếng nói, khi nàng kể mình cường hiếp người ta kiếm đứa nhỏ, vị tiền bối đó ánh mắt sùng bái nhìn nàng. Bảo nàng phải giữ vững lập trường của phái nữ, nữ nhân cần phải đứng lên này nọ. Khiến nàng tám chuyện đến lúc trời ngả tối mới chia tay. Hai người đó đi, nàng vẫn ngồi ở quán hủ tiếu nọ, hôm nay nàng ăn tổng cộng ba bát lớn, người có chút mệt. Thấy trời đã ngả tối, nghe xung quanh có tiếng lũng người, biết bọn họ đã tìm tới, nàng liền muốn đứng lên, nhưng mà...

Bạn đang đọc truyện *Đổi Đối, Là Nương Cường Bức Cha* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Cố Tử Phong đi trên đường, sắp tới cổng thành, bỗng nghe thấy tiếng ngựa thú đang dồn dập phía sau, cảnh giác thăm dò mới biết là thuộc hạ của hấn, người được phái bảo vệ Nhã Thanh. Hấn kì quái, trong lòng bộp một cái, chẳng lẽ xảy ra chuyện? Cho xe dừng lại, một lúc sau người đó liền tới.

"Bái kiến chủ tử. Thuộc hạ không làm tốt nhiệm vụ, mong chủ tử trách phạt."

"Có chuyện gì?" Sắc mặt không tốt.

"Chủ tử, người đi được một khắc, Hoạn công tử liền bị người bắt đi." Tên thuộc hạ nói, tâm có chút run run, lấy trong áo ra một tờ giấy đưa cho Cố Tử Phong.

Là một bức thư ngắn, trong đó là những chữ viết ngoặc ngoạc quen thuộc, Cố Tử Phong chưa bao giờ quên nét chữ của nữ nhân chết tiết ngày đó. 'A, xin chào, lâu quá không gặp. Vô tình biết được chỗ ở của người, muốn đến thăm nhưng không có người ở nhà. Thấy tên béo này được bảo vệ rất tốt nên mượn tạm, có gì lúc người về thì đi tìm hấn cũng được. Ta chỉ ở loanh quanh trong thành, không đi xa đâu, chỉ là tên béo này ta nhìn không vừa mắt lắm, hi vọng hấn không mang thương tích khi người tìm thấy. Thân ái.'

Cố Tử Phong đọc xong, khuôn mặt tức giận đến đỏ rần, hấn trên đời này chưa bao giờ muốn giết người như vậy. Nhanh chóng cho người hủy bỏ lịch hẹn, rồi theo thuộc hạ về nhà, phát động rất nhiều cao thủ đi tìm kiếm nàng.

Hấn muốn lục tung cả thành rồi, nhưng không thấy bất kì manh mối nào cho thấy có sự xuất hiện của nàng. Trời đang dần tối, Cố Tử Phong trong lòng cực kì rối loạn, hấn lần đầu tiên cảm giác lo sợ như thế này, như có cái gì đó mất mát, sắp rời khỏi hấn. Hấn giống như có cảm tình với nữ nhân, ngoài mẹ hấn ra, đây là lần đầu tiên thân cận một người phụ nữ lâu như vậy mà không hề chán ghét, còn có chút thích, xem như là một điều đương nhiên.

Đang miên man suy nghĩ, hấn lướt qua thấy một tia khí tức quen thuộc. Không nghĩ nhiều liền cấp tốc vượt qua đám thuộc hạ chạy về hướng đó. Khi thấy Nhã Thanh, hấn một hơi thở ra, nhưng sau đó ngực liền cứng lại. Như tên rời khỏi cung, Cố Tử Phong chạy lại, đỡ lấy thân hình đang sắp ngã của Nhã Thanh.

Nhã Thanh vẻ mặt nhăn nhó, đau khổ ôm bụng, thân dưới đang chảy xuống thứ nước gì đó. Thấy được Cố Tử Phong gấp gáp chạy lại đỡ, nàng cực kì vui vẻ, muốn cười trấn an lại thành ra mếu. Biết mình đang muốn sinh, vội nặn ra từng chữ khó khăn.

"Phong, ta... sắp sinh a, cần, bà, đỡ, gấp."

"Hả! Người, người... Nhanh chóng tìm bà đỡ, nhanh lên." Cố Tử Phong rối rắm, cuống quýt phân phó tìm bà đỡ.

"Không cần tìm a, ta bà đỡ đây, người nhanh chút cho nàng vào nhà, nàng vỡ nước ối rồi. Các người thật may mắn là gặp được chúng ta đây." Vợ của ông chủ quán hủ tiếu như biết trước, lên tiếng.

"Thật sao..." Cổ Tử Phong hoài nghi, đang nói một nửa thì bà đỡ ngắt lời.

"Nếu không muốn vợ người có chuyện gì thì nhanh chút, nước ối cũng vỡ hết rồi. Lão phu quân, ta cần nước nóng, khăn lau mọi thứ. Có người sắp sinh." Bà đỡ liếc Cổ Tử Phong một cái, sau đó gọi với vào trong nhà. Ông chủ bán hủ tiếu đã dọn xong quán khi hai vợ chồng kia đi. Chỉ có Nhã Thanh một mình ngồi ở ngoài này.

"Chủ tử, thuộc hạ biết bà ấy, là bà đỡ nổi tiếng ở đây ạ." Một thuộc hạ chứng kiến vội nói.p

Cổ Tử Phong nghe vậy vẫn còn chút hoài nghi, nhưng Nhã Thanh lại kéo áo hắn, ngược mắt ý bảo nhanh vào, nàng đau lắm rồi. Hắn không còn biện pháp đành bế cả người nàng vào bên trong nhà. Cổ Tử Phong đề nàng lên giường nhỏ trong một căn phòng nhà bà đỡ, sau đó lại bị bà xua đuổi ra bên ngoài. Bà đỡ cùng hai vị phụ nhân nữa ở trong phòng, bắt đầu công việc đỡ đẻ.

Ở ngoài cửa phòng, Cổ Tử Phong bình tĩnh đứng im, nhưng tim lại loạn nhịp đập bình bịch. Ông chủ bán hủ tiếu chỉ đứng một bên thâm ý nhìn hắn, 'người toát cả mồ hôi rồi mà còn bày đặt'. Hắn mặc kệ ánh mắt của ông ta, mắt vẫn chăm chú nhìn vào cánh cửa, tai thì không bỏ sót bất kì tiếng rên thốt khổ nào của Nhã Thanh. Lúc đầu nhỏ, càng về sau lại càng lớn, tim hắn chính là đu đưa theo từng tiếng la đó. Sau đó, tim hắn thốt lên một cái khi nghe tiếng hét vọng từ bên trong.

"Cha đứa nhỏ, người là đồ đáng ghét, là tên chết tiệt. Người là tên bại hoại, vô nhân cách. Người là tên xấu xa, là đồ cảm thú @#&.'&""?&@+-#/#..." Là tiếng thét chửi người của Nhã Thanh, hắn nghe xong có chút mất mát, ghen tị với người đàn ông trong miệng nàng. Nhưng bây giờ nàng đã ở bên cạnh hắn, hắn tuyệt đối sẽ không nhường người đâu, kể cả đứa nhỏ, cho dù bất chấp thủ đoạn. Hắn sẽ chăm sóc thật tốt cho hai mẹ con nàng, nữ nhân mà hắn đã nhận định, tuyệt đối cả đời phải ở bên cạnh hắn. Đứng vậy, đợi đứa nhỏ được một tuổi, hắn sẽ ngay lập tức hỏi cưới nàng.

Cổ Tử Phong suy nghĩ sau, cánh cửa thần kì rốt cuộc mở, không khóc không nháo là từ để diễn đạt đứa bé nằm trên tay bà đỡ, đưa tay muốn nheo bé một cái, một ánh mắt đầy sát khí bắn tới làm bà giật nảy mình. Không hai lời, đưa đứa bé cho người đàn ông đó, kì lạ là, đứa bé vừa nhìn thấy người đàn ông liền khóc đến kinh thiên động địa.

Cổ Tử Phong tiếp đứa nhỏ, nhưng không hiểu sao vừa nhìn thấy hắn nó liền khóc. Rối rắm nhẹ giọng dỗ dành, mãi một lúc mới hết khóc, mồ hôi trên người hắn cũng đã và ra như tắm. Khuôn mặt đỏ bừng vì khóc của đứa bé rốt cuộc trở về với trạng thái ban đầu, da giẻ trắng nõn nhưng nhăn nhúm. Nhìn nhìn Cổ Tử Phong một hồi, cái miệng nhỏ nhếch qua một bên, hành động cười khẩy vô ý thức của trẻ nhỏ làm Cổ Tử Phong muốn cắn nó một ngụm, làm sao lại đáng yêu như vậy chứ.

Đứa bé đáng yêu này rốt cục cũng ra đời rồi. Một người băng lạnh ngàn năm như hắn, bây giờ cười sáng khoải, sung sướng vuốt ve vật nhỏ trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Đối, Là Nương Cường Bức Cha* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Đã hai tháng kể từ ngày sinh đứa nhỏ, Nhã Thanh thân thể sinh xong có chút đầy đặn, phần eo do mới sinh nên hơi lớn. Ngồi một bên nhìn Cổ Tử Phong đùa giỡn với con, miệng bất giác nở nụ cười. Từ sau khi sinh, Cổ Tử Phong đột ngột thay đổi, miệng cười nhiều hơn với nàng, đặc biệt rất quan tâm nàng và con, cứ như nàng trúng hừng hoa một loại. Còn có, thẳng nhải Phong này rất chi là nhiều chuyện, ở cử, quạt than, không chạm nước... những gì liên quan tới phụ nữ mới sinh con xong hắn đều biết hết, còn bắt nàng phải nghiêm nghiêm cẩn cẩn mà làm. Hai tháng trời ngọt ngào nằm ở trong phòng đến phát ngán, có một đứa con cũng bị cái tên Cổ Tử Phong chết tiệt đó bám lấy. Nhiều khi nàng đang cho con bú, hắn ta đột ngột chạy vào khiến nàng phát khiếp, lúc đó hắn chỉ thờ người một lát, sau đó quay lưng đi ra như không có gì cả, nàng cho bú xong hắn liền đi vào. Nàng đúng là hết nói nổi. Về chuyện nàng bị bắt cóc, hắn cũng hỏi han nhiều lắm, hỏi nàng có bị thương gì không, người đó có nói gì với nàng, cô ta thả nàng ra lúc nào, ở đâu. Nàng răm rắp trả lời hết, không bị thương tích gì cả, cô ta không nói gì cả, chỉ có nàng nói liên miên này nọ. Mới đi được nửa khắc, không hiểu sao cô nương ấy mặt mũi như ăn phải đồ thối, thả nàng xuống, sau đó nhanh chóng chạy đi như trúng tà. Nàng đứng một mình ở trên một con đường nhỏ vắng người, sau đó nhìn quanh, sau đó đi đi và sau đó...nàng bị lạc. Đi được ngày, vừa mệt, vừa đói nên nàng ghé vào quán hủ tiếu ăn, ăn xong lại nằm dài trên bàn, đến gần tối thì nàng đứng dậy, đau bụng sinh, gặp hắn và mọi chuyện cứ tiếp tục. Cổ Tử Phong nghe xong chỉ nhìn nàng như quái vật, không nói gì nữa, quay qua chọc chọc con nàng. Còn có một chuyện, khi nàng về nhà hắn, thay đổi thân phận nữ nhi. Tất cả người làm đều phát rò kinh ngạc, không thể tin cô nương nhìn nhỏ nhắn này lại là Hoạn công tử, một người có... ách, khuôn mặt dê, lại còn có con nữa. Bọn họ muốn phát dận vì bị đùa dẫm một thời gian, nhưng Nhã Thanh lại trưng ra bộ mặt ngày thơ buồn tui. Nàng bảo, mình bị người ta xâm hại nên có thai, vì sợ gia đình xấu hổ trước mặt mọi người nên rời nhà ra đi. Đi một mạch liền tới đây, nơi đất khách quê người không có ai quen biết, nàng gặp được Cổ Tử Phong. Mà nàng với hắn lúc trước có gặp qua cũng coi như quen biết, nên khi gặp nhau hắn chào hỏi nàng, hỏi tại sao nàng lại ở đây, nàng vì không gặp được người quen đã lâu nên giờ khóc lóc kể lể cho hắn mọi chuyện. Xong, hắn thương tình cho nên mới để nàng về nhà ở với điều kiện vác khuôn mặt này đi, để nữ nhân, hoặc nam nhân có ý đồ đến gần hắn phải bỏ chạy hết. Lần bị bắt cóc này, nàng được thả, nghĩ đến mình sắp sinh, nếu ở lại sẽ đem rắc rối đến cho hắn, thế là quyết định rời đi. Giữa đường đói quá nên vào ăn hủ tiếu, ai ngờ ăn xong lại đau bụng sinh, muốn sinh sớm trước một tuần, may là có hắn tới nên nàng thuận lợi sinh đứa nhỏ. Sinh xong, Cổ Tử Phong hắn lại cường ngạnh bắt nàng về nhà. Nàng không thể cãi lại hắn nên theo về nhà. Chỉ mong mọi người thông cảm cho nàng vì thời gian qua. Bọn họ nghe xong thì cảm thấy thương tiếc cho nàng, có vài người tiến đến nói lời an ủi. Sau đồng loạt đều một câu an ủi nàng. Cổ Tử Phong nghe được, thấy được chỉ là không nói gì, lại nhìn nàng hơn cả quái thú.

Lại một tháng trôi qua, hôm nay nàng nhận được thư từ gia đình, một tháng trước nàng có gửi thư về, hỏi thăm sức khỏe cả nhà, nói cho mọi người biết nàng đã sinh, bảo bảo khỏe, ngoan, đặc biệt là rất xinh đẹp. Cuộc sống hiện tại của nàng rất tốt, mong mọi người đừng lo lắng. Bây giờ nhận được thư trả lời, trong thư cha Tô viết, mọi người đều khỏe, mong nàng mau chóng trở về để được ôm cháu. Việc làm ăn của gia đình càng ngày càng tốt, Tô Hải bây giờ tiếp quản hết công việc. Đặc biệt là không biết một cô gái xinh đẹp ở đâu ra, tự nhận là nương tử của hắn, ở trong nhà không chịu đi. Tô Hải hẳn thì chối đồng chối tây kêu không phải, suốt ngày ở ngoài làm việc không dám về nhà. Mẫu thân và Nhã Suong thường nhớ đến nàng, ngồi chảy nước mắt. Nhã Suong và tiều Dật rất cố gắng tu luyện, nên tấn cấp rất nhanh, đồ nàng để lại đều rất tốt cho mọi người. Nhã Dật định qua năm mới liền đi kiếm nơi tốt để tu luyện. Đi một lần không biết khi nào mới về. Cuối cùng là cả nhà đều nhớ con làm.

Nhã Thanh đọc xong thì rom róm nước mắt, lại viết thêm một lá thư nữa an ủi mọi người, chắc chắn nàng sẽ mau chóng về nhà. Cũng mong gặp được chị dâu, xem nàng ấy thế nào, còn kiểm chồng cho ti ti nữa. Nhấn nhủ mọi người tu luyện thật tốt để bảo vệ chính mình. Bảo tiều Dật phải thật nghiêm túc tu luyện, không được xa vào những thứ vui nhất thời, tốt nhất là dùng dây vào nữ nhân, đệ đệ còn nhỏ lắm. Cuối cùng là mong mọi người luôn khỏe mạnh. Tái bút.

Viết xong thư, Nhã Thanh đưa thư cho bồ câu. Sau đó thả nó đi. Xong mọi việc, Nhã Thanh ôm con đi ngủ. Đang trong giấc ngủ, Nhã Thanh bị đánh thức, 'bồ câu đưa thư bị bắt', trên người bồ câu, nàng có gắn bùa chú, chỉ cần bị bắt, nàng liền biết. Dùng linh lực thăm dò, biết được đối phương là Cổ Tử Phong, nàng liền choáng váng. Thấy được khí tức của hắn dao động mạnh mẽ, nàng biết mình tiêu rồi, chữ viết của nàng ngoặc ngoạc không thể sửa, chỉ cần nhìn một lần là biết đó là chữ của nàng. Dù sao bút lông cũng rất rất là khó viết.

Nhã Thanh nhanh chóng thu dọn mọi thứ, hoá trang cho mình thành một thiếu phụ, viết một bức thư, sau đó ôm con, chạy. 'Cổ Tử Phong a, hi vọng sau khi ta bỏ trốn, người có thể nguôi giận rồi đi tìm kiếm ta a. Sau này ta chắc chắn thả tin cho người tìm thấy.'

Cổ Tử Phong sau khi bắt được chim bồ câu của Nhã Thanh, hẳn biết được nàng là nữ nhân đó. Cảm xúc của hắn cứ dâng lên, hạ xuống như thủy triều. Hắn rất rối loạn, rất muốn về hỏi nàng nhưng lại sợ đối mặt với sự thật. Đi bộ một quãng rất xa, cuối cùng không nhìn được, chạy về. Vào phòng, hắn không thấy nàng đâu, tủ mào toang, mọi thứ rối loạn, nhìn thấy bức thư trên bàn, hắn vội mở ra.

"Phong, ta thật sự muốn có em bé với người nên mới cưỡng bức người. Khi đó ta muốn con ta thật xinh đẹp, thật giỏi nên muốn kiếm một người đàn ông thật tốt để thụ tinh. Vừa vặn gặp được người này ở hồ nước, người nhìn thấy hết thân thể ta còn vút tiến vào mặt ta, còn nhìn ta khinh bỉ, lúc đó ta tức lắm. Lần tiếp theo gặp lại người ở giữa đường phố, người lo ta, nhớ lại lần trước làm ta tức quá hoá giận, không nghĩ nhiều liền đi cưỡng bức người. Nhưng cưỡng bức người, ta lại trở thành thương tích đầy mình, còn mang thai chín tháng, vác cái bụng rất nặng. Khi ta sinh, người không biết ta đau cỡ nào đâu. Vậy nên người không được trách ta, và phải tự kiểm điểm lại mình. Ta đi đây, nếu có duyên thì gặp lại. Bye bye". Cổ Tử Phong đọc xong thư mặt đầy hắc tuyến, không biết hắn nghĩ gì chỉ thấy người một lát, sau đó phát động tất cả thuộc hạ đi tìm người.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Đổi, Là Nương Cường Bức Cha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 29

"Nương, nương thật xấu, là nương ăn bánh của con." Một bé con có khuôn mặt bầu bĩnh, đáng yêu, đang méo máo, lên án người phụ nữ có gương mặt trẻ con đang ngồi trên ghế quý phi. Hai chân của nàng bắt nhả đặt trên bàn, một tay cầm gương nhỏ, một tay cầm tăm, xia răng. Không nhìn đến đứa bé, miệng và tay vẫn hoạt động, xia răng, miệng bâng quơ nói.

"Đổi Đổi, con thật keo kiệt, có mấy cái bánh mà gọi mẹ xấu. Mẹ thực thương tâm đó. Nếu muốn ăn thì cứ nói, mẹ làm cho con ăn."

"Nha, con nói mẹ liền làm bánh cho con ăn sao?" Đứa bé tên gọi Đổi Đổi về mặt búng sáng chờ mong nhìn mẹ, chỉ hi vọng mẹ nhanh đi làm bánh cho bé ăn.

"Ách, nhưng bây giờ không được, hiện giờ mẹ thực mệt mỏi. Không có sức để làm bánh, con không thương mẹ sao." Người phụ nữ tránh ánh mắt của đứa nhỏ, sau đó quay lại, khuôn mặt đáng thương nhìn bé.

Nhưng mà, con nít hơn hai tuổi rồi làm gì biết cái gọi là thương hay không thương. Bé chỉ cần biết mẹ đã ăn bánh của bé, và mẹ phải làm bánh khác để trả lại cho bé. Nghe mẹ nói xong, trong hốc, nước mắt từ từ chảy ra. Sau đó...

"Oa oa, huoa... Con không biết, bắt đền mẹ, huhu, trả bánh lại cho con. Mẹ lúc nào cũng nói dối. Huhu..." Tiếng khóc thét từ miệng nhỏ vang ra tứ phía với âm lượng CỰC KỲ LỚN.

"Ách, không khó... Á...(rầm)... Khô...ông khóc. Ngoan, mẹ làm bánh cho con ăn. Nào, không khóc, không khóc." Thấy con mình khóc rống, người phụ nữ luống cuống chạy xuống, nhưng là một chân mắc phải chân bàn nên té lăn xuống đất. Sau đó mặc kệ vết thương, nhanh chóng chạy tới dỗ con nín khóc.

"Hức, hức, thật không?" Đổi Đổi hỏi, đầy nghi ngờ.

"A, thật, thật. Nào, mẹ bế con xuống bếp cùng làm bánh. Được chứ." Nàng hai tay ôm lấy con cùng nhau xuống bếp.

"Hức, dạ..."

Nhã Thanh thở một hơi nhìn con gái đang ngủ. Nàng trốn Cổ Tử Phong cũng gần hai năm, hiện tại nàng đang ở tại một thị trấn lớn của nước Thiên Huyền. Cũng như ở kinh thành trước kia, nàng cũng mở thanh lâu cùng nhà lầu, ngoài ra còn có tiền trang, nhà trọ... Việc làm ăn 'có khứ' tốt, chỉ cần ở nhà đếm tiền thôi. Nàng cùng Đổi Đổi ở trong một khuôn viên lớn, trong đó có nhiều ngôi nhà lớn nhỏ rất chắc chắn thông nhau như một mê cung, còn có đường hầm đủ thứ, trong đó có hầm và đồ ăn ở khắp mọi nơi. Ai có bị lạc mà thông minh sẽ kiếm được đồ ăn, ngu dốt liền được chết đói. Cái khuôn viên này chính tay nàng thiết kế. Mục đích chính của nàng là... ách, để vui chơi thôi, dù sao nàng cũng rảnh rồi. Ngoài ra, nếu mà cực đoan quá thì dùng để chạy trốn, giết kẻ thù. Còn có để mài dũa sự sắc bén và kiên nhẫn của con nàng nữa.

Nói đến Đổi Đổi, nàng nhớ lại chuyện trước đây mà rùng mình. Khi Đổi Đổi được hai tuổi một tháng, là sáu tháng trước đây, nàng lỡ tay làm bị thương con chó nhỏ mà bé vừa nhặt được, lần đầu tiên trong đời, bé khóc đến kinh thiên động địa, bắt nàng phải cứu sống toàn vẹn con chó nhỏ, cứu được bé mới ngừng khóc. Thế là trong vòng một đêm nàng cứu sống toàn vẹn con chó, cũng tương đương với Đổi Đổi khóc rống cả một đêm. Qua một ngày, mọi chuyện đều tốt đẹp, nhưng qua ba ngày sau, con chó nhỏ về với cát bụi. Vì sao? Trong quãng thời gian ba ngày này, Đổi Đổi rất 'dịu dàng' mà chăm sóc chó nhỏ, và tới ngày thứ ba đó, nhờ sự dịu dàng của bé, con chó nhỏ thương tích đầy mình, rốt cục cũng 'sắp' thăng thiên. Khi đó, bé nhìn thấy chó nhỏ thì ra về trầm mặc, nhớ tới việc xảy ra từ nhà bác hàng xóm. Bé liền í ới gọi mẹ.

"Mẹ mẹ..."

"Đổi Đổi đáng yêu, có chuyện gì?" Nhã Thanh béo béo hai má con gái.

"Mẹ nhớ hai hôm trước bác Tư cho con ăn thịt chó ngon ơ là ngon không?"

"Có a, có chuyện sao?"

"Dạ, giờ mẹ làm thịt chó nhỏ này cho con ăn đi." Đổi Đổi hai mắt chớp chớp nhìn mẹ.

Nhã Thanh nghe xong thì cả người lạnh buốt.

"Không được, chó còn quá nhỏ, với lại nó, hình như sắp chết."

"Ừ ư, không muốn, mẹ làm cho con ăn đi. Oa oa. Con không biết, mẹ làm cho con ăn. Hu oa oa..." Đổi Đổi thấy mẹ từ chối, lúc đầu méo máo, sau đó dần dần khóc rống.

"Ách, nhưng mà, nhưng mà..." Nhìn con gái khóc mãi, Nhã Thanh thấy xót, nhìn chó nhỏ thương tích đầy mình, nàng rùng người một cái. Miệng lầm bầm 'a men, nam mô a di đà phật'. Sau đó hùng hăng hô hô đi làm thịt chó. Dù sao, nàng cũng đang thèm. Cứ thế Đổi Đổi khóc suốt buổi, khi nàng làm xong thịt chó bé liền ngừng khóc.

Đó là dấu ấn đầu tiên của Đổi Đổi, sự kiện khóc kinh khủng nhất từ trước đến nay. Và vẫn tiếp tục lưu truyền đến nay.

Lại nói tiếp về cuộc sống của nàng và Đối Đối hơn hai năm qua. Trong cái khuôn viên to lớn này chỉ có một mình nàng và Đối Đối ở, tất cả mọi việc từ nấu ăn, giặt dũ, quét dọn, chăm con nàng đều làm hết. Và tất nhiên những việc này đem lại hiệu quả rất tốt cho nàng, tấn cấp liên tục, lĩnh lực ỏ ạt. Mỗi ngày nàng làm việc, cơ thể hoạt động nhiều khiến mồ hôi ra nhiều, các chất thải trong cơ thể được bài tiết ra hết, lỗ chân lông nở ra thể là lĩnh lực nhanh chóng chui vào. Nàng cũng thường xuyên huấn luyện thân thể cho Đối Đối, rồi cho bé bắt đầu tu luyện lĩnh lực. Hiện giờ cũng được khá khá, Đối Đối thân thể càng ngày càng săn chắc, hiện tại bắt đầu tấn cấp bốn. Hắc Hắc, con nàng là thiên tài đấy. Ngoài ra, từ khi bé được một tuổi, nàng đã cho bé dùng mặt nạ, dù sao khuôn mặt đó quá quá yêu nghiệt rồi. Thế là hai mẹ con dùng hai cái mặt nạ khi ở nhà, còn cả đồng cái mặt nạ khác nhau khi ra đường.

Bạn đang đọc truyện *Đối Đối, Là Nương Cường Bức Cha* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 30

Nhã Thanh cho con ngủ xong, đứng dậy lặc mình một cái nhảy lên mái nhà. Ngẩng mặt nhìn ánh trăng khuyết hình lưỡi liềm, nàng có chút nhớ Cố Tử Phong rồi. Nhiều khi nàng tự nghĩ, mình làm như vậy là đúng hay sai. Dù sao một người đàn ông bằng sơn như hắc, sức chịu đựng cũng rất lớn, từ khi bắt đầu, có lẽ hắc đã chịu đựng rất nhiều. Chịu đựng rồi chịu đựng, nỗi đau càng tích lũy, như thể thì thật khổ sở. Nàng ác độc quá rồi. Chỉ hi vọng hắc mau tìm thấy nàng, cho dù hắc mang nàng, đánh nàng (ách, cái này không cần) nàng cũng muốn nhanh chóng gặp hắc. Hơn hai năm không gặp, nàng rất nhớ hắc, có lẽ nàng đã vương vào lưới tình cảm mắt rồi. Nhưng mà không biết hắc đang làm gì, ở đâu, hắc có nhớ nàng nhiều thật nhiều không, bên hắc có người phụ nữ nào sao. Nàng thật muốn hắc ngay lúc này.

Tuy nàng có cho người điều tra về hành tung của hắc, nhưng chỉ biết hắc điều động rất nhiều người tìm nàng, tìm cho đến nay, và biết được tài sản của hắc càng ngày càng khổng lồ. Còn về hắc ở đâu, như thế nào thì nàng không biết được chút nào, dù sao nếu mà hắc dễ dãi cho người điều tra ra thì đâu còn là hắc nữa. Nhưng mà cách đây hai tuần, nàng lại có nghe đến một ít tin tức về hắc. Cũng là một tháng trước nàng có thả ít dấu vết nhỏ của mình cho thuộc hạ hắc. Nàng nghe được, Chu công tử, thương buôn giàu nhất Thiên Huyền quốc sẽ đến thị trấn Thiên Sơn tham gia hội đấu giá. Hội đấu giá này diễn ra rất lớn, người có tiền, có thế ở khắp mọi nơi sẽ đến tham gia. Vì những món đồ sắp đấu giá toàn là những vật hiếm có khó tìm, nghe nói còn có đồ thượng cổ và mảnh ghép bản đồ thần khí nữa. Mọi người đều muốn tới thử vận may, nhưng nghe đến Chu công tử thì có chút nhụt chí. Chu công tử, mọi người đều gọi hắc như thế, hắc rất tuấn mĩ, miệng luôn mỉm cười, lai lịch lại thần bí, võ công thâm hậu, thiên phú đã đến tôn cấp. Là đối tượng khiến bao thiếu nữ phải mơ ước.

Mà Thiên Sơn thị trấn chính là nơi nàng ở, còn hội đấu giá cũng là nàng tiện tay mò luôn. Nàng gọi hội đấu giá này chính là hội đấu giá... ách, rác rưởi. Dù sao mấy món đồ này cũng không có ích gì cho nàng với con, mà Cố Tử Phong lại càng không cần. Hắc chắc chắn biết hội đấu giá lần này có những gì, nhưng lại vẫn muốn đến, chứng tỏ hắc đã biết nàng ở đây. Hội đấu giá chỉ còn hai ngày nữa là diễn ra rồi.

"Thanh Nhị, con dậy thật sớm, hai lão già chúng ta cũng không dậy sớm bằng đâu." Tiếng nói hào sảng của một người phụ nữ vang lên.

"Mẹ nuôi, không phải hôm qua người năn ni con dậy sớm nấu đồ ăn sáng cho hai người sao?" Nhã Thanh cười, chu chu miệng nhỏ với người phụ nữ. Hai lão già trong miệng bà ấy là cha mẹ nuôi của nàng, cũng chính là cặp vợ chồng ngày ấy nàng gặp. Lúc nàng mới tới đây, khi đó Đối Đối mới sáu tháng tuổi, nàng một tay ôm con, một tay dựng nhà, xây quán. Cuộc sống vì có thêm đứa bé nên rất vất vả, mà con nhóc Đối Đối lại chẳng ngoan tí nào, suốt ngày ớ ỉ e khóc lóc. Bú sữa liên miên, may là nàng ăn nhiều nên đủ sữa cho bé ăn tới tháng mười một, lúc đó nhà đã được cấp tốc xây xong, còn tiền trang, quán xá cũng đã đi vào hoạt động trước đó rồi, vì nàng có gọi sáu trong mười người thuộc hạ trung thành nhất của mình sắp xếp xong tất cả. Sau đó, quá rảnh rồi, nàng dứt khoát cái, không cho bé bú nữa, bắt đầu tập ăn cháo, thịt cá và củ quả được băm nhuyễn. Lúc đầu bé không chịu ăn, nàng dỗ bé đói nửa ngày, sau đó mới đem thức ăn lại, cho ăn thêm lần nữa, lần này thì sạch bát. Dần dần ăn quen, nàng biết được con gái nhà mình có lẽ, ăn nhiều hơn... heo, nhưng được cái là nó chẳng mập tí nào. Ách, lạc đề rồi, lại nói đến cha mẹ nuôi nàng. Khi nàng bắt đầu cho bé ăn, vì muốn tự lựa đồ ăn nên nàng bế con ra khỏi nhà đi chợ (lúc trước là thuộc hạ nấu cho nàng). Vừa bước ra khỏi cổng liền đụng phải cặp vợ chồng ân ái, cũng giống lần trước, vì hâm mộ người ta nên nàng bước lại gần bắt chuyện. Nói chuyện một hồi, hai bên liền nhận ra nhau (vì cả ba người đều đeo mặt nạ khác). Được biết hai vợ chồng họ vì giận đối nên bỏ nhà đến nơi này trốn con, ở đây sát kinh thành, mọi người đồng đức, khó mà tìm ra được nên họ quyết định mua nhà, dừng chân ở đây. Lúc trước vì vòng vèo nhiều nơi nên mới mua nhà không quá một tháng, mà nhà họ lại cách nhà nàng một cái tường lớn. Đối Đối rất được hai người ưa thích, ngày nào cũng chạy qua gõ cửa nhà nàng. Vì dễ tiện qua lại, nàng quyết định làm cánh cửa ở vách tường ngăn giữa hai nhà. Năm tháng sau đó, người vợ vì nhiệt huyết quá lớn, chạy qua nói muốn nàng làm con nuôi của bà. Nàng lúc đó nghe vậy thì nhớ đến cả nhà của mình, mặc kệ đôi vợ chồng, ôm con khóc lớn, Đối Đối thấy mẹ khóc cũng khóc theo (lúc đó bé đã đeo mặt nạ). Hai vợ chồng lúng túng tưởng nàng không đồng ý, dồ dồ nàng hết khóc xong muốn về nhà, nhưng Nhã Thanh lại kéo hai người lại, nước mắt nước mũi lẫn lộn, bảo con đồng ý. Hai người nghe xong thì vui mừng không tả nổi. Dù sao bọn họ cũng biết hết tất cả về Nhã Thanh, vì nàng sau khi say xong, mọi chuyện đều không giấu được. Đối lại, họ cũng có một lần nhớ đời, thế lần sau không chuốc nàng uống rượu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đối Đối, Là Nương Cường Bức Cha* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 31

Nhã Thanh hi hụi nấu đồ ăn sáng, một bát cháo hạt sen lớn, hai đĩa bánh bao nhân thịt và một đĩa bánh sữa rán. Nàng chỉ là nấu ăn cho gia vị theo kiểu hiện đại, không ngờ khác hắc ở đây. Nàng lúc trước toàn ăn vật, ăn cơm thì chẳng khi nào để ý người ta nấu thế nào, mùi vị có gì lạ, chỉ cần ăn được, ngon, no bụng thì chẳng cần quan cái gì. Còn cô, nàng thuận tay nấu mấy món ăn vặt quen thuộc, ai ngờ lạ hoắc lạ hươ với nơi này. Hôm đó nàng dọn cơm lên, hai mẹ con chuẩn bị ăn cơm thì cha mẹ nuôi đến, nàng tất nhiên là mời cùng ăn cơm, cứ thế cả bốn người hi hục ăn. Đến khi ăn xong, hai người kia miệng mồm hoạt động, khen ngợi nàng khôngngớt, làm Đối Đối nhăn nhó khó hiểu, 'chỉ là mấy món ăn bình thường, làm gì khoa trương vậy', nhìn thấy ông bà nói quá nhiều, bé phiền phức vào phòng tự bụng trái cây ăn.

Tiếp đó cứ dăm bữa hai vợ chồng lại đi qua ăn chực, sau lại trở thành ngày nào cũng qua. Rốt cục Nhã Thanh cũng chịu hết nổi, nàng xưa nay lười biếng quen rồi, lười nhất cũng là mang nấu ăn, lúc trước nấu cho hai mẹ con nàng đã nhấc lăm, bây giờ tới bốn người. Sau đó, không thương lượng, nàng dắt Đối Đối đi ăn quán, chính xác là nhà lâu của nàng, muốn ăn gì, bảo họ nấu là được. Còn cha mẹ nuôi, nàng cũng giới thiệu họ đến đây ăn. Dù sao đầu bếp nơi này cũng là nàng đặc biệt chọn kĩ, nên tay nghề tất nhiên là trên nàng cả chục bậc, mùi vị thật là tuyệt vời, nàng muốn lại đây ăn mãi, nhưng không được.

Cứ thế, mọi người ăn quán riết cho tới giờ, Đối Đối, cha Hắc, mẹ Tú Tú rồi cục cũng ngán, chạy qua năn ni Nhã Thanh nấu đồ ăn sáng. Thấy bọn họ mặt đáng thương vậy, nàng thật không đành, nên dậy sớm nấu đồ ăn sáng. Thức ăn đã chín hết, Nhã Thanh nhanh chóng soạn ra rồi bung lên, ba người kia đã ngồi vào chỗ, nhìn thấy nàng mà cứ như hổ thấy mèo, làm nàng có chút run tay.

"Thanh Nhị, nhanh đưa đồ ăn cho mẹ nào!" Mẹ Tú Tú đưa tay đón lấy đồ ăn từ Nhã Thanh đặt lên bàn , sau đó bốn người cầm đũa lên bắt đầu bữa sáng.

"Đôi Đôi mời mẹ ăn sáng, mời ông bà ăn sáng." Đôi Đôi lễ phép.

"Cha mẹ ăn sáng ngon miệng." Nhà Thanh.

"Được rồi, cả nhà ăn sáng nào." Cha Hàn.

"..."

Hôm nay là ngày hội đấu giá diễn ra, mọi chuyện đã sẵn sàng tốt, trong khi tất cả người trước người sau đến đấu giá trường. Ở trong một ngôi nhà rộng thật rộng có hai mẹ con vẫn đang ngủ ngáy, bỗng bé con tỉnh giấc, khuôn mặt nhỏ thiên thần đỏ bừng như chịu đựng cái gì, đưa tay lay lay mẹ của mình dậy.

"Mẹ, dậy dậy, trời sáng quá đít người rồi, nhanh dậy nhanh dậy."

"Ai, nha nha, Đôi Đôi để mẹ ngủ tí đã, còn sớm mà."

"Sớm đâu mà sớm, mẹ nhanh dậy, con muốn tè. Con mà tè trên giường thì mẹ mệt đấy."

"U... Hả, dừng, khoan, stop, mẹ dậy, mẹ đưa con đi tè." Nhà Thanh hoảng hốt ngồi dậy, bế con gái xuống giường rồi đem bé đi làm vệ sinh. Đôi Đôi của nàng cái gì cũng tốt, chỉ có khóc nhè và buổi sáng thức dậy cực kì lười, đến việc đi vệ sinh cũng nhờ người khác là không tốt thôi.

Nhà Thanh và Đôi Đôi làm xong vệ sinh cá nhân, thấy trời đã trưa trật thì khiếp đảm, nhanh chóng hóa trang, không ăn sáng chạy thẳng tới hội trường đấu giá.

Nhà Thanh hóa trang thành một phụ nữ đã có chồng, xinh đẹp quý phái, giờ tay nhắc chân đều toát lên vẻ phong tao, dịu dàng. Đôi Đôi hóa trang thành một cậu công tử phần điều ngọc mài, xinh đẹp lạnh lùng, đi đứng không khác gì con quan lại quyền quý, nhìn người đời bằng nửa con mắt. Hai mẹ con đi vào hội trường, tất cả mọi người không tự chủ quay lại nhìn không chớp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Đôi Đôi, Là Nương Cường Bức Cha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Nhà Thanh và Đôi Đôi sau khi bỏ qua ánh mắt kinh diễm của mọi người, nhanh chóng đi tới chỗ ngồi có sẵn, không phải chỗ vip, nó ở ngay phía sau hàng ghế vip. Ngồi ở đây cũng tiện quan sát mọi thứ, đây mất cũng đã chạm tới gương mặt mà nàng hằng đêm nhớ mong. Bỗng, nàng lia mắt tới người bên cạnh Cố Từ Phong, là một mỹ nữ, ngực không lớn lắm, mông thì nàng không thấy, da trắng nõn, khuôn mặt như được gọt. Đôi mắt yêu mị, nhưng không phải dạng đàn ông nhìn thấy đã muốn xoo, chiếc mũi cao ngất, đôi môi căng mọng hình trái tim, nhìn liền biết nàng ta có bối cảnh thật lớn. Oa, nàng ta nhìn Cố Từ Phong, cười thật rạng rỡ với hắn, thật sự rất là đẹp, đàn ông nhìn thấy chỉ muốn nâng niu trong tay. Ấy ấy, tên nhãi đó cười lại với nàng ta, cái tên chết tiệt này dám cười với nữ nhân khác sao, được lắm, sau này liền biết tay nàng.

Nhà Thanh tuy là đây mất liếc đến hai người họ, nhưng thân thể vẫn cho thấy nàng đang căng thẳng, hai tay nắm chặt. Đôi Đôi thấy mẹ có biểu hiện kì lạ, không nhanh, không chậm theo ánh mắt đó nhìn đến một nam và một nữ. Khi bé nhìn thấy Cố Từ Phong thì sùng sốt, người này sao quen quá, hình như bé gặp ở đâu rồi, có cảm giác thân thiết nữa chứ. Kì lạ thật, bé phải nghĩ cho ra mới được.

Trong khi hai mẹ con Nhà Thanh suy nghĩ thì hội đấu giá cũng đã được một nửa. Nhà Thanh nhìn lên, bây giờ đang đấu giá cao trào một món đồ trang sức, là một vòng tay bạc, loại vòng tay này có thể hấp thu linh lực nhanh hơn bình thường. Có rất nhiều người đấu giá, bây giờ đã lên đến hơn một trăm triệu. Nhà Thanh định cho qua thì lướt mắt thấy cô nương ngồi cạnh Cố Từ Phong hình như muốn mua nó. Nàng cười tủm tỉm, hướng đấu giá dài hô to.

"Hai trăm triệu chẵn." Tiếng nói nhẹ nhàng, tao nhã vang lên khiến cả hội trường im bật, ai nấy đều quay mặt nhìn nàng. Cố Từ Phong và cô nương ngồi bên cạnh cũng không ngoại lệ, nhưng là hắn chỉ nhìn lướt qua, còn cô nương kia nhìn chăm chú nàng một cái, như là xem nàng có nhiều tiền sao.

"Hai trăm hai mươi triệu lượng." Cô nương đó nhìn nàng một hồi, xong quay lại, hướng dài cao hô. Lần này, mọi người ò lên tập hai, nhìn thấy cô nương xinh đẹp lại lắm tài của, đáng nam nhân đang có mặt đều rạo rức, nhưng sau khi thấy người ngồi bên cạnh thì ừ xiu. Người ta là có quan hệ với Chu công tử đấy. Từ khi hai người bước vào hội đấu giá, tất cả mọi đều tự hỏi cô nương xinh đẹp đi bên cạnh Chu công tử là ai, chẳng lẽ là vị hôn thê hay đại loại như thế của hắn. Các cô nương nhìn thấy thế thì rất ghen tị, còn các vị công tử nhìn thấy thì tiếc hận tại sao mình không gặp nàng ấy trước. Nhưng mà bọn họ đi chung với nhau quả thật rất xứng đôi.

"Hai trăm năm mươi triệu."

"Hai trăm bảy mươi triệu."

"Ba trăm triệu."

"Ba trăm hai mươi triệu lượng"

"..."

"Ba trăm hai mươi triệu lượng lần thứ nhất"

"..."

"Ba trăm hai mươi triệu lượng lần thứ hai."

"..."

"Ba trăm hai mươi triệu lượng lần thứ ba."

"..."

"Chúc mừng Dương cô nương đã đầu giá thành công vòng Bảo Thiết với giá ba trăm hai mươi triệu lượng." Tiếng nói của người chủ trì hội đầu giá vang lên làm các chàng trai trong hội dài vỗ tay rầm rộ, như là có việc gì đó xảy ra về vang lăm.

Nhã Thanh không nói gì khi vòng tay bị người lấy được, cúi mặt xuống, nàng nói gì đó với Đồi Đồi rồi quay mặt lên phía hậu đài, ánh mắt vô ý đụng phải Dương cô nương đang nhìn mình. Gật đầu, cười mỉm với nàng ta một cái, Nhã Thanh lại quay mặt lên. Dương cô nương thấy vậy thì sùng sốt.

Buổi đầu giá vẫn tiếp tục, nhìn thấy một số người có ý quyết tâm lấy bảo vật thì nằng thọc gậy bánh xe, làm giá tăng lên không ít. Dù sao cũng là bạc của nàng mà. Dương cô nương có đầu giá thành công một vật nữa, là đan dược tăng cấp cấp 9, đan dược này rất quý hiếm, số viên có trên đời chỉ được vài viên, có khi còn không có, giá nàng ta đầu được là một tỉ một trăm lượng, này không đáng gì tới nàng cả, vì có một người khác của hoàng giúp nàng rồi.

Cổ Tử Phong từ đầu tới cuối không hề hé răng đến chuyện đầu giá, hần dường như đang suy tư cái gì đó, ánh mắt lâu lâu lại liếc quanh hội đài, nhiều lúc lướt qua chỗ nàng rồi lại như lác đầu trầm tư. Tất cả hành động của hắn không có ai phát hiện ra, chỉ có nàng là ghi trong mắt. Đồi Đồi lại lâu lâu nhìn qua hắn, sau một hồi suy nghĩ rất lâu, rốt cục phát hiện ra cái gì, đòi nàng đem gương cho nó mượn. Nhìn chính mình trong gương, lại nhìn Cổ Tử Phong, hình như có chút giống nhau nha. Nhưng không phải, bé là đeo mặt nạ nha, rốt cục thì bé gặp người đó ở đâu ta. Đầu hồi to ùng theo Đồi Đồi suốt buổi đầu giá.

Rốt cục món đầu giá cuối cùng được mang lên, đây là một nửa tấm bản đồ di tích thượng cổ, chỉ cần thêm một nửa tấm nữa là tìm được nơi của di tích. Cái này là nàng vô tình lấy được từ trong bụng một con thú... chuột, đúng vậy, con thú chuột này to bằng một trái dưa hấu lớn. Nó rất nhanh nhẹn nên rất khó bắt, tuổi thọ lại rất lớn, nó đã tu luyện tới mức có thể nói chuyện với loài người, nhưng là nó bị bệnh gì đó rất nghiêm trọng, lông, móng và răng đều rụng hết, nên nhìn rất kì quái, xấu xí. Vì rụng hết răng nên nó chỉ có thể nuốt đồ ăn là những món mềm, và dễ nuốt. Một ngày nọ, nó bị người ta đuổi bắt nguyên một ngày làm kiệt sức, vì quá đói bụng nên nhìn gà hoá cuốc, thấy nửa tấm bản đồ mà cứ tưởng là thức ăn ngon miệng, thế là nó nuốt luôn. Sau này nửa tấm bản đồ này không tiêu hoá được làm cho bụng của nó rất khó chịu. Liền vài chục năm, đến giờ vì vào nhà Nhã Thanh ăn chực, lại ăn đúng đồ của Đồi Đồi, thế là bị bé đâm thủng ruột. Nhã Thanh đi vào thấy thế thì xúc động, con gái nàng thật cực, định xử lí con chuột, thì nó tội nghiệp xin tha, kể rõ nỗi khổ của mình rồi bảo nàng giúp nó lấy thứ từ trong bụng ra. Nhã Thanh thấy thế thì tội nghiệp thật, loáng một cái lấy từ trong bụng nó ra một đồng bản đồ, chỉ có nửa tấm bản đồ vẫn sạch sẽ, phát sáng, biết là đồ quý nên nàng lấy đi rửa sạch rồi đem cất. Còn con chuột thì chết ngay đó, vì Nhã Thanh lỡ tay lấy nguyên bộ lông của nó ra.

Bạn đang đọc truyện *Đồi Đồi, Là Nương Cường Bức Cha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Lúc trước, Nhã Thanh lục lại mấy cái túi không gian của mình, thấy mấy món không dùng nữa thì quyết định đi đầu giá, còn nửa tấm bản đồ tuy biết là đồ quý, nhưng là nửa tấm thì làm được gì, nàng cũng rất là lười đi tìm nửa tấm còn lại. Vậy là quyết đi bán đầu giá, tiện tay ém chút bùa lên, đồng thời cho người đi tuyên truyền về hội đầu giá, tiện thể lộ một ít thông tin về nửa tấm bản đồ, chắc chắn người có nửa tấm bản đồ còn lại sẽ đến tìm, sau đó thì... nàng rất thích cướp đồ của người ta đó.

"Bây giờ là vật đầu giá cuối cùng, nửa tấm bản đồ di tích thượng cổ. Ai muốn có di tích trong tay thì nhanh tay đầu giá đi nào. Giá khởi điểm một trăm triệu" Tiếng nói của người chủ trì hội đầu giá vang lên, làm hội trường sôi sục lửa nóng, Nhã Thanh cũng thoát khỏi suy nghĩ, dời mắt nhìn chăm chú quanh hội đài.

"Một trăm mười triệu."

"Một trăm hai mươi triệu"

"Một trăm năm mươi triệu."

"Hai trăm triệu."

"....."

Tiếng hô giá vang lên liên tục, ai nấy đều mong muốn có được di tích trong tay. Mãi tới một tỉ năm trăm năm mươi triệu thì dừng lại. Người đầu giá thành công là một nam nhân béo, tuổi ngoài bốn mươi, là một người rất có tai tiếng ở kinh thành. Hắn ta sau khi đầu giá thành công thì khuôn mặt mừng rỡ, tay như có như không lâu lâu lại xoa xoa túi. Rõ ràng là hắn cũng có một nửa tấm bản đồ.

Kết thúc buổi đầu giá cũng đã là buổi chiều tà, Nhã Thanh ôm Đồi Đồi đang ngủ gà ngủ gật ra về. Khi đi ra thì có một cô nàng cực kì béo, cô ta vừa đi vừa ngắm nam nhân, chân vấp phải đá, người nghiêng ngã, Nhã Thanh đi phía sau tăng cước bộ, thuận tiện vô ý đụng nàng ta, lực độ vừa phải thôi nhưng đủ làm nàng ta ngã nhào qua một bên. Vừa vịn bên kia là Cổ Tử Phong và cô nương họ Dương, khi nàng béo sắp đụng phải người Cổ Tử Phong thì hắn lách người lui sau, vì thế nàng béo bỏ nhào qua người Dương cô nương, theo quán tính nàng ta đưa tay nắm lấy đồ vật và...roẹt, có tiếng quần áo bị xé rách.

Dương cô nương - Dương Tịnh Hà bị nàng béo lôi kéo ngã xuống sàn, áo quần bị rách một mảng lớn, nhìn vào rất đáng thương, may mà chưa lộ da thịt. Cổ Tử Phong thấy thế vội ôm khoác ngoài của mình trùm lên người nàng ta rồi hỏi han, chăm sóc. Nhã Thanh thấy thế thì tức giận nghiêng răng ken két, trên mặt vẫn cười tao nhã, tay vuốt ve bé con đang nằm ngủ trong ngực. Lên tiếng nhỏ nhẹ xin nhường đường, làm những người đứng lại xem kịch phải tách ra. Nhã Thanh rốt cục ôm Đồi Đồi về nhà.

'A, cái tên Cổ Tử Phong chết tiệt, hắn dám thân cận với nữ nhân khác, còn ga lăng khoác áo cho người ta. Rốt cuộc hắn đến đây để tìm nàng hay tình tứ với nữ nhân khác đây. Tức chết nàng mà...A...' Nhã Thanh sau khi về nhà, đặt Đồi Đồi lên giường cho bé ngủ thì ra sau vườn đi đi lại lại, tức giận lắm lắm. Một hồi tức giận không được gì, Nhã Thanh đi vào bếp làm một đồng thức ăn, làm xong nhìn thấy trời đã tối, nàng ăn uống qua loa vài miếng rồi chạy qua nhà cha mẹ nuôi, nhờ hai người chăm Đồi Đồi, thức ăn đã có sẵn trên bàn. Sau đó không nói gì nữa chạy ra ngoài, hai người ấy lại thắc mắc, hôm nay Nhã Thanh có chuyện gì sao, sao lại động trời nấu cơm cho mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Đồi Đồi, Là Nương Cường Bức Cha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Nhã Thanh sau khi nhờ cha mẹ nuôi trông Đồi Đồi, nàng nhanh chóng hóa trang rồi lần theo dấu vết của nửa tấm bản đồ, chạy một mạch đến nơi của đoàn người ông béo. Ông ta cũng đi nhanh thật, mới mấy canh giờ mà đã đến khu rừng rậm này rồi, thấy đoàn người của ông ta vẫn nguyên vẹn thì biết chưa có chuyện gì xảy ra, đoàn người của nam nhân béo này có hai mươi lăm người, võ công cũng thuộc hàng cao thủ, có một người đề cấp. Vận nội công thăm dò, Nhã Thanh biết được xung quanh có ba tốp người, và một người đi một mình, người đó nàng không dò ra cấp độ thế nào, nhưng nàng biết hẳn là ai, chính là...Cổ Từ Phong, hắn đang núp trên một cành cây phía đối diện nàng. Một tốp mười hai người, cũng đứng đối diện nàng, gần với Cổ Từ Phong, núp phía bên phải đoàn người nam nhân béo, có một cao thủ tôn cấp cấp một, hai cao thủ đề cấp, còn lại là tông cấp, thấp nhất là tông cấp cấp sáu. Tốp thứ hai có đến gần năm mươi người, nhưng toàn là râu tôm, cao nhất chỉ là tông cấp cấp năm, có lẽ mấy người này là muốn đi nạp mạng, đứng gần sát nàng, phía bên trái đoàn người. Tốp thứ ba gồm bảy người, tốp này là đáng gờm nhất, đi phía sau đoàn người, có một cao thủ tôn cấp cấp hai, sáu người còn lại đều là đề cấp, dẫn đầu đám người này là Dương tiểu thư xinh đẹp của chúng ta. Ai da, trong này ai cũng có mục đích hết, chỉ có nàng là đơn thuần cướp đồ thôi.

Đang trong suy nghĩ, bỗng có tiếng động nhẹ phát ra, Nhã Thanh nép mình quan sát, là người của tốp râu tôm, hẳn ta đang...ách, đang đi tè, cơ mà tướng đi tè của hắn thật xấu, mà áo quần của nhóm râu tôm này cũng thật đặc biệt, chơi một màu vàng chói lóa, chắc là sợ bị nhầm lẫn đây. Nhìn tên đó một hồi, trong đầu Nhã Thanh lóe lên một cái, nàng nhẹ nhàng như lông tơ, nhanh chóng đến bên người tên râu tôm đó, mặc kệ hắn ta đang đi tè, nàng chỉ một búng nhẹ, tên đó hồn liền rời khỏi xác. Trước khi hắn ngã xuống, nàng nhanh chóng nắm lấy quần áo, nhẹ nhàng đặt hắn xuống đất, sau đó làm công việc cời đồ, lấy đồ và mang đồ, hóa trang và điều chỉnh khí tức cho giống với tên đó. Lấy một chút axit rắc lên người hắn ta, thân thể người nam nhân dần dần bị ăn mòn, nếu có người ở đó thì chắc chắn người đó sẽ tự hỏi 'người đã chết, sao của quý còn đứng thẳng nhỉ?'.

Nhã Thanh sau khi trà trộn vào đám người râu tôm thì có chút khó chịu, trên người nàng bây giờ mang một lần ba bộ đồ, ba cái mặt nạ nên có chút nóng, may mà đồ mỏng, còn không nàng đã chết ngột rồi. Khó chịu thì khó chịu nhưng nàng vẫn phải đứng nghiêm túc nghe tên dẫn đầu ra hiệu lệnh, hẳn ta nói chúng ta người đồng thể mạnh nên bây giờ chỉ cần một mạch xông thẳng ra là được. Nhã Thanh nàng nghe xong thì kêu trời, tại sao người ngu ngốc thể này lại được bầu làm đội trưởng trời, thể này thì chỉ có chạy ra chịu chết thôi, nhưng mà như thế thì đúng ý nàng rồi.

Đội râu tôm rốt cuộc cũng phát động lao ra, tạo thành một thể hỗn loạn, không ai nhận ra ai, cũng may màu áo có khác biệt lớn, đoàn người ông béo là màu đỏ, còn đoàn râu tôm là màu vàng, nên dễ phân biệt. Nhã Thanh lẩn vào giữa trận hỗn chiến, giết chết người mà nàng đã chăm trước, xoa một ít axit có lợi cho da lên mặt hắn, rồi cố ý để một người râu tôm to lớn bị giết đè lên người, sau đó nhanh chóng cời lớp áo quần thứ nhất, lộ ra một bộ đồ màu đỏ của đoàn người ông béo, khí tức cũng bị điều chỉnh thành người nàng mới giết. Lách mình một cái đứng dậy tiếp tục chiến đấu, nhưng người bị giết đổi lại là bọn râu tôm.

Đội râu tôm chỉ trong một thoáng bị giết sạch không còn một mống. Nhã Thanh nàng thì tiếp tục đi theo đội ông béo. Số người chết của đội ông béo không quá năm người, bị thương cũng chỉ một vài người. Xe ngựa chờ ông béo vẫn nguyên xi, Nhã Thanh trước khi trận hỗn loạn được dẹp bót đã nhanh chóng lên vào, nhẹ nhàng giết chết ba người ngồi trong xe không một tiếng động. Ba người trong đó bao gồm ông béo và hai cô gái ngực lớn quyền rũ..

Bạn đang đọc truyện *Đồi Đồi, Là Nương Cường Bức Cha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35

Nhã Thanh ngồi trong xe ngựa, nhìn đến ba cái xác và một người còn sống nhưng bị điểm huyết cứng đờ, là một nam nhân khoảng hai tám tuổi. Nàng không nhanh không chậm đưa tay móc lấy túi không gian của ông già béo, lục lọi tìm ra hai nửa tấm bản đồ. Nhìn đến nàng liền khiếp, vẫn còn thiếu một mảnh nữa mới ghép thành tấm bản đồ. Đang không biết làm gì thì tốp mười hai người đã xông ra đánh giết đoàn người. Nhã Thanh vội vã loay hoay, rồi sực nhớ đến mình còn có nhẫn không gian, tay nhanh chóng lấy ra viên được rồi nhét vào miệng tên nam nhân còn sống. Cầm một cái lên tay làm máu chảy, rồi giọt lên hai nửa tấm bản đồ, hô một tiếng nhẫn không gian liền xuất hiện, nàng vội vã, nhanh chóng tạo ra liên kết cho hai nửa tấm bản đồ và chiếc nhẫn. Vừa lúc có người đi tới xe ngựa, Nhã Thanh giải huyết cho tên nam nhân rồi nhảy vào nhẫn không gian.

Sau khi vào không gian, Nhã Thanh đi vào nhà, ngồi trên ghế tựa thoải mái, nhắm mắt lại liền hiện ra hình ảnh của đoàn người qua hai nửa tấm bản đồ. Tên nam nhân ở trong xe ngựa tỉnh lại, nhìn thấy ba người trong xe ngựa đã chết thì kinh hãi, sau lại thấy hai nửa tấm bản đồ trên sàn xe ngựa, hắn bật lên, kì quái tại sao nó ở đây, nhưng vui mừng trên mặt lớn hơn đã che đi kì quái trong lòng. Đang vui mừng vì lấy được hai nửa bản đồ thì có người chém xe ngựa làm hai, chân hắn hoạt động muốn chạy thì có cái gì đó xông lên não làm mất hết lí trí. Hắn quay người lại, liều mình đánh nhau, không quản người của mình hay của người ta. Tốp mười hai người xử lí xong xuôi đám người bên ngoài, tên cầm đầu dơ tay lên đồn lĩnh lực chém đôi xe ngựa. Nhìn thấy có ba người chết, còn một người sống đang cầm bản đồ trên tay liền hiểu, thấy hắn ta quay người chạy trốn thì phát lĩnh lực chặn đầu, ai ngờ hắn quay phắt lại xông vào đánh nhau tứ tung. Tên cầm đầu tức giận làm một nện khiến tên đó đầu nở hoa, chết ngắt. Hai nửa tấm bản đồ về tay bọn hắn.

Lấy được bản đồ, tên cầm đầu móc trong túi ra một mảnh bản đồ khác đối chiếu, ghép vào. Bất ngờ là nó nhanh chóng khít lại thành một tấm bản đồ nguyên vẹn, như chưa bị chia năm xẻ bảy. Hắn ta thấy vậy thì mừng rỡ, bỏ bản đồ vào túi, sau đó phát động mọi người mau chóng rút về. Chỉ là vừa mới quay đầu thì gặp một tốp bảy người mang đồ đen, bịt kín mít chặn đường. Một vang lên.

"Các người muốn sống thì giao bản đồ ra, còn không... một mống cũng không còn."

"Các người là người nào, muốn lấy bản đồ liền xông lên đi." Tên cầm đầu sảng giọng nói.

"Các người nghĩ với thực lực của các người sẽ còn mạng ra khỏi đây sao? Nếu không muốn chết liền nhanh giao ra."

"Người..." Tên cầm đầu muốn phản bác thì có một tên khác tới gần ngắt lời.

"Đại ca, thực lực của chúng ta không đấu lại bọn họ đâu. Đại ca muốn bọn đệ chết chỉ vì một tấm bản đồ sao?"

"Nhưng đó là di vật mà cha để lại."

"Huynh quên là cha có dặn, nếu bị người cướp đi thì đó là do số phận, không nên phí mạng sống của mình chỉ vì một vật bên ngoài sao?"

"Nhưng...thôi được rồi, đệ dặn mọi người nhanh chóng rút đi."

"Vâng"

Sau cuộc đối thoại của hai huynh đệ, tên cầm đầu hướng tốp người Dương tiểu thư nói.

"Các hạ, ta đồng ý đưa bản đồ cho các ngươi, nhưng các ngươi phải để huynh đệ ta đi trước đã."

"Đại ca..." Mười một người đồng loạt hô.

"Các ngươi nhanh chóng đi trước, đây là ta ra lệnh." Tên cầm đầu nghiêm túc nói.

"Các ngươi nhanh chút biển, đừng làm chúng ta mất hết kiên nhẫn." Dương Tịnh Hà lên tiếng

"Các ngươi nhanh đi." Tên cầm đầu trầm trọng nói.

"Đại ca... chúng ta đi trước."

"Đây, là tấm bản đồ." Sau khi huynh đệ của hắn đi, tên cầm đầu quay lại lấy tấm bản đồ ra từ trong túi. Nhưng mà... tấm bản đồ đâu mất tiêu, không còn trong túi trừ vật nữa.

"Ngươi đang đùa với chúng ta sao." Dương Tịnh Hà tức tối nói, dơ một chưởng làm tên đó bay ra xa, máu chảy bên khoe miệng.

"Bản đồ biến mất rồi, các ngươi cũng thấy mà." Tên cầm đầu đau khổ nói.

"Ngươi đi chết đi" Dương Tịnh Hà, tức giận ra thêm một chưởng, đánh chết tên đó. Sau đó cho người lục lợi người hắn, rốt cục tìm không ra tấm bản đồ.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Đổi, Là Nương Cường Bức Cha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Dương Tịnh Hà lục tung cả người tên cầm đầu, nhưng không thấy tấm bản đồ đâu. Nàng tức muốn điên rồi, nhiệm vụ lần này của nàng đã thất bại thảm hại, nàng không biết phải quay về nói với cha thế nào đây. Dù sao ai cũng chắc chắn lấy được tấm bản đồ, nhưng cũng thật kì quái, rốt cuộc tấm bản đồ chạy đi đâu, trong khi tất cả mọi người đều ở đó..

Dương Tịnh Hà cho người lục tung cả khu rừng, chỉ hi vọng có thể tìm được tấm bản đồ. Nhưng hi vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều, rốt cục nàng ta cũng bỏ cuộc, ra lệnh cho sáu thủ hạ đi về. Ra khỏi khu rừng, ánh mắt nàng ta còn yếu ớt liếc vào khu rừng, ai nhìn thấy cũng sẽ nghĩ nàng ta lưu luyến khu rừng, không muốn rời đi, trông thật tội nghiệp.

Trong màn đêm, khu rừng bây giờ yên tĩnh lạ thường, chỉ nghe thấy tiếng xì xào của côn trùng, lâu lâu lại vang lên tiếng kêu của ếch núi và tiếng thú sói hoang dã. Nhã Thanh ngồi trong không gian mà bứt tóc, lâm bầm "Cái tên Cố Từ Phong chết tiệt, nhanh đi cho rồi, còn ngồi đó nhòm ngó cái gì, ngươi có biết Đổi Đổi đang ở nhà một mình không hả, không biết con bé có sợ hãi gì không nữa."

Cố Từ Phong như nghe thấy tiếng lòng của Nhã Thanh, cũng không dây dưa nhiều, nhìn quanh thêm một lần, sau đó mang theo một dấu chấm hỏi lớn về nhà.

"Đổi Đổi a, gọi bà nội, gọi bà nội nào." Vương Tú Tú cầm kẹo hồ lô quơ quơ trước mặt Đổi Đổi, muốn bé gọi bà nội.

"Không muốn, ông, con muốn ăn kẹo hồ lô." Đổi Đổi được Cố Từ Hàn bế trên tay, lơ đãng lời nói của Vương Tú Tú, vẻ mặt đáng thương, ngây thơ tội nghiệp nhìn ông.

"Ách, thì con gọi bà nội liền có kẹo ăn mà." Cố Từ Hàn khó xử nói.

"Không muốn a, hai người bắt nạt con, con không biết, mẹ về con liền mách mẹ, mách hai người bắt con phải gọi ông bà nội." Đổi Đổi méo mào nói, cương quyết không gọi, nếu không cho bé ăn kẹo, bé liền mách mẹ.

"Ách, không cần, không cần, bà nội cho con ăn hồ lô, không cần gọi bà nội nữa." Vương Tú Tú rối rắm, nhanh chóng đưa kẹo cho Đổi Đổi, chỉ sợ bé nói cho Nhã Thanh thì chết.

"Cha mẹ nuôi, xin lỗi, con về trễ, Đổi Đổi đâu rồi ạ?" Nhã Thanh cuối cùng cũng về được nhà, nhanh chóng qua nhà cha mẹ nuôi, không thấy Đổi Đổi đâu thì khiếp, dù sao lần đầu hai mẹ con rời nhau lâu như vậy mà.

"Đổi Đổi vừa mới ngủ, nó ở trong phòng đấy, con vào đưa nó về đi." Vương Tú cười hiền từ với Nhã Thanh. Sau khi thấy Nhã Thanh bế Đổi Đổi về thì lệ rơi đầy mặt, 'tại sao con đâu đáng yêu thế này mà cháu nội chẳng đáng yêu tí nào, chắc chắn là di truyền từ thằng con trời đánh của bà rồi.'

Nhã Thanh bế Đổi Đổi vào phòng ngủ, nhìn cái miệng, cái mũi rồi vàng trán in đúc Cố Từ Phong. Nhã Thanh cười cười, cũng may còn đôi mắt với khuôn mặt bầu bình giống nàng, còn không sau này mà gặp phải mấy người đầu óc có vấn đề, bảo không phải con nàng rồi bắt cóc nó thì mệt ngực lắm. Ai, cơ mà hôm nay được gặp hắn rồi, nhưng sao lại đi với nữ nhân khác cơ chứ, ừ thì nàng ta đẹp hơn đó, đáng chuẩn đó, dịu dàng đó, nhưng hắn là người của nàng rồi mà. Hừ hừ, sau này nàng ừ thêm nói chuyện với hắn. Không nghĩ nữa, ngủ, dù sao bản đồ cũng vào tay nàng rồi, không biết cái di tích đó có gì hay không, phải cho Đổi Đổi đi thực hành mới được. Đổi Đổi nhà nàng vẫn còn non lắm, cần bồi bổ hơn, còn phải luyện võ nhiều thật nhiều mới được, sau này mà cái tên Diêm Vương đáng chết đó có bắt nhầm hồn nữa thì mệt ngực lắm. Ôi, nàng suy nghĩ bậy bạ cái gì đây không biết, nhưng mà đề phòng vẫn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Đổi, Là Nương Cường Bức Cha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 37

Buổi sáng, Nhã Thanh bị đánh thức bởi tiếng gọi của Đối Đối. Mắt nhap nhem, theo thói quen đưa hai tay định bế bé đi vệ sinh, nhưng cánh tay lại bị đẩy ra, có tiếng nói nói thanh lãnh của con nít vang lên.

"Mẹ, nhanh khai báo, hôm qua mẹ đi đâu?" Đối Đối hùng hùng hồ hồ, chất vấn mẹ.

"A.. Đối Đối, con không muốn đi vệ sinh sao, vậy khi nào muốn thì nói với mẹ, bây giờ mẹ muốn ngủ." Nhã Thanh, chữ được chữ mất nghe Đối Đối nói chuyện, sau đó nằm xuống tiếp tục ngủ. Hôm qua nàng trần trọc cả đêm mới ngủ được, cũng tại nghĩ đến tên Cố Tử Phong đó nhiều quá.

"Mẹ, tỉnh, trưa lắm rồi còn ngủ gì nữa, nhanh dậy nói cho con biết hôm qua mẹ làm gì, ở đâu, sao không đem con theo." Đối Đối quyết kéo mẹ dậy cho bằng được, miệng lèo nhèo bên tai Nhã Thanh, làm nàng không thể tiếp tục ngủ nữa, bèn ngồi dậy.

"Con mấy tuổi rồi, sao giống bà già thế, hôm qua mẹ đi kiếm đồ để con luyện tập, con đang ngủ, mẹ gọi hoài mà con không tỉnh nên mẹ đi trước." Nhã Thanh nhăn nhó, đưa ngón trỏ chỉ chỉ vào trán con gái.

"Nha, mẹ kiếm được gì?" Đối Đối tò mò.

"Không nói, ba hôm nữa lên đường sẽ biết, dậy nào, mẹ cần đi làm vệ sinh cá nhân, con cùnh nhanh lên." Nhã Thanh ra vẻ thần bí, sau đó xuống giường, đi làm vệ sinh.

"A, mẹ thật xấu..." Đối Đối bất bình, nhưng thấy mẹ đã đi xa nên chạy theo, cùng đi làm vệ sinh.

"Mẹ, chúng ta đi đâu đây?" Đang trên đường phố đông đúc người qua lại, Đối Đối lên tiếng.

"Đối Đối, hôm nay mẹ dẫn con đi mua mấy thứ cần thiết để ba ngày nữa chúng ta còn lên đường." Nhã Thanh nhìn xung quanh như thể kiểm cái gì đó.

"Ồ, mua gì, làm gì? Sao thần bí quá vậy?" Đối Đối thật tò mò quá rồi.

"Đi thì biết thôi, nào chúng ta qua đó."

Nhã Thanh ôm Đối Đối đi tới mùi tiệm may lớn nhỏ, sau đó cho bé đo đạc, may đồ. Nàng may cho Đối Đối một trăm bộ đồ chất liệu đều là vải bố rẻ tiền nhưng lại đủ kích cỡ, vì chỉ có ba ngày để chuẩn bị nên Nhã Thanh thúc giục nhà may nhanh chóng may, đặt cọc là một túi bạc căng tròn làm nàng tiếc đứt ruột.

Đối Đối thấy mẹ may cho mình một núi áo quần thì khiếp đảm.

"Mẹ, có chuyện gì, sao mẹ may nhiều quần áo thế, vải cũng thật xấu xí."

"Ai da, Đối Đối, con không được kén cá chọn canh, sau này con mới biết mấy bộ đồ này công dụng đến thế nào. Được rồi, giờ qua tiệm rèn." Nhã Thanh không nhìn được, nhéo nhéo tai con.

Nhã Thanh tiếp tục ôm Đối qua mấy cái tiệm rèn, đặt mua toàn bộ vũ khí không chất lượng.

"Mẹ, mấy cái đó thật xấu xí." Đối Đối nhăn nhó nói.

"Bà cụ của mẹ, con tốt nhất đừng nói, mẹ mua cái nào cũng có công dụng của nó. Đây là thứ tốt cho con đó."

Đối Đối nghe vậy thì không buồn mở miệng nữa, theo Nhã Thanh đến các hàng bán thức ăn, đến hàng bán được... Đi một hồi, nhìn lại thấy trời đã gần tối, bây giờ hai mẹ con các nàng đang đứng giữa phố đông đúc, vì ôm không nổi Đối Đối nữa nên nàng đặt bé xuống rồi dắt tay đi. Đang bước chậm, bước chậm giữa đường thì có tiếng ngựa hí rầm rập như tên bắn chạy tới, Nhã Thanh hét hoảng bé lấy Đối Đối muốn tránh đi, nhưng lại bị người chen lấn đẩy xuống ngã, thấy ngựa sắp tới gần, Nhã Thanh định dùng khinh công ôm con phóng lên trên, nhưng không biết đôi bàn tay ở đâu ra níu lại, ôm chặt rồi bay ra khỏi đám đông. Cái ôm quen thuộc, mùi hương quen thuộc, Nhã Thanh tìm lỗi mất một nhịp...

Bạn đang đọc truyện *Đối Đối, Là Nương Cường Bức Cha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 38

Cố Tử Phong đang trên đường đến tổ chức tình báo, không ngờ khi lướt qua hai mẹ con thì tình cờ nhìn thấy, tuy mặt mày không giống, nhưng bóng dáng tại sao lại giống như vậy? Có phải là nàng không, hẳn sẽ sờ nhìn hai mẹ con, cho tới khi thấy nàng ấy sắp va vào ngựa thì không cách nào chịu được, nhảy ra ôm cả hai mẹ con thoát khỏi chỗ đó. Khi nhìn vào mắt nàng ấy, hẳn thật sự rất phân vân, là nàng chăng?

Nhã Thanh nhìn thấy người cứu mình là Cố Tử Phong thì tim giật thót, nỗi nhớ bấy lâu nay cứ lũ lượt ùa về, nàng thật sự muốn nhảy vào lòng ngực hắn, cho hắn biết nàng nhớ hắn nhiều đến thế nào. Nhưng mà...

"Cám ơn vị công tử đã cứu giúp hai mẹ con, suýt nữa thì không còn mạng sống, này là vật quý của nhà, mong vị công tử nhận lấy." Nhã Thanh nói rồi lấy từ trong túi ra một vật đưa cho Cố Tử Phong.

"Ồ, cái này..." Cố Tử Phong đang định từ chối thì Nhã Thanh ngắt lời.

"Thế nhé, nhà ta còn chút việc phải đi trước, cảm ơn vị công tử nhiều, hẹn gặp lại." Nhã Thanh nói xong, ôm Đối Đối chạy một mạch, tốc độ càng ngày càng nhanh. Còn Cố Tử Phong thì cầm lấy vật Nhã Thanh đưa, sờ sờ nhìn một chút, là vật gì đó được bọc trong túi thơm, tò mò bên trong là gì, hắn nhanh tay mở ra. Là một viên ngọc màu xanh ngọc bích, hẳn biết thứ này, đây là loại ngọc giữ ấm cơ thể, nhưng không phải loại bình thường, nếu không để ý kỹ sẽ không biết. Đây là một vật cực kỳ quý hiếm, chỉ có ba viên duy nhất trên đời, này ngọc đặc biệt ở chỗ, khi con người ta ở bờ cõi sống chết, nó sẽ là cái cây cứu mạng, mọi chất độc, hay bệnh tật, bị thương đều được giải quyết trong tích tắc nhờ khí tràng thoát ra từ nó. Ngọc

này có màu vàng, nếu nhìn kĩ sẽ thấy các tơ màu đỏ lưu chuyển bên trong, khi tất cả các tơ máu bị lấy hết đi, tương ứng với viên ngọc này đã bị sử dụng hết. Theo hẳn nhìn thấy thì viên ngọc này dường như chưa sử dụng lần nào. Cổ Tử Phong sờ viên ngọc, tự nhiên tay có cảm giác lồi lõm như có chữ, hẳn lật lại viên ngọc, nhìn vào đó hẳn liền sùng sốt. Trên viên ngọc có khắc chữ "PHONG" là nàng sao...

Nhã Thanh đưa Đới Đới về nhà, trong lồng ngực tim vẫn đang đập inh ỏi. Rốt cuộc cũng được kê bên hẳn một xú rồi, sự nhớ nhung lâu nay hình như có chút tràn đê rồi. Nàng thật lưu luyến, thật muốn ở bên hẳn mãi, thật muốn ôm hẳn, cùng hẳn abcd...

"Mẹ, chú hồi nãy là ai, sao Đới Đới thấy quen quá." Đới Đới khi gặp Cổ Tử Phong, tự nhiên bé thấy chú ấy thân quen đến kì lạ, thật muốn nhìn thêm chút nữa, nhưng không ngờ mẹ lại đi nhanh đến vậy. Bây giờ bé thật sự không chịu được nữa, nên quyết định gọi hỏi mẹ.

"Con thật sự thấy quen sao?"

"Vâng, thấy thân thiết lắm luôn." Đới Đới nhìn mẹ trả lời.

"Con muốn gặp cha không?" Nhã Thanh mỉm cười hỏi con.

"Cha? Đới Đới muốn gặp cha." Đới Đới gật đầu như già tòi.

"Được rồi, vậy mẹ sẽ cho con gặp cha."

"Thật không ạ, mẹ cho con gặp cha sao? Khi nào ạ?"

"Vài hôm nữa, mẹ cần phải sắp xếp thời gian."

"Ồ, nhưng phải sớm nha. Con muốn gặp cha lắm, cha là soái ca đó."

"Ách, thế khi gặp cha, con làm gì?"

"Con sẽ hôn má cha ạ."

"Còn gì nữa?"

"Bảo cha dẫn con đi chơi, đi mua kẹo."

"Ăn kẹo nhiều sẽ sâu răng đó."

"&%&+##**+_^}{\WcYCW°:}\#+@/#+&%('..."

Bạn đang đọc truyện *Đới Đới, Là Nương Cường Bức Cha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39

Hôm nay là ngày hai mẹ con Nhã Thanh lên đường tìm khu di tích. Nhìn tấm bản đồ đã khép lại không dấu vết, Nhã Thanh chỉ có thể nhìn trời cảm thán, thế giới này thật lắm điều kì lạ.

Đề Đới Đới chạy bộ, Nhã Thanh bắt đầu huấn luyện tính kiên trì cho bé. Lúc đầu là chạy bộ bình thường, sau đó dần dần tăng thời gian và vật cản. Đới Đới có sức chịu đựng rất tốt, bị thương đang trong lúc chạy cũng không hé răng một lời, hoàn thành xong cái này, Nhã Thanh liền cho con bé tập cái khác, con bé cũng không kêu ca.

Nhìn con bé mồ hôi đầm đìa, mặt mũi thờ hồng hộc, nhưng không than thở một câu khiến nàng trong ngực đau xót. Con của nàng chỉ mới ba tuổi thôi, đáng ra phải được cha mẹ nâng niu trong lòng, không làm bất cứ việc gì nặng nhọc. Nhưng chỉ cần nghĩ sau này những lúc không có nàng ở bên, Đới Đới bị bắt nạt hay uy hiếp đến tính mạng thì nàng không chịu nổi. Ở đây không giống với ở hiện đại, tính mạng con người chỉ như cây cỏ, có thể bị ngắt đi bất cứ lúc nào. Đề bảo vệ được tính mạng, con người ta cần phải thật mạnh mẽ, lấy mục đích sống sót làm hàng đầu. Con nàng cũng vậy, chỉ mong sao bây giờ khổ cực, nhưng sau này mọi thứ tốt đẹp đều sẽ đến với nó.

"Nương, con đói." Đới Đới gương mặt đỏ bừng vì nóng, hai tay xoa bụng nhìn mẹ.

"Ai nha, con đáng yêu vừa vừa thôi. Giờ con muốn ăn gì nào?" Nhã Thanh đưa hai tay bẹo bẹo má Đới Đới, cưng chiều nói.

"Con muốn ăn thịt gà rừng." Đới Đới hai mắt long lanh, trong lúc chạy bộ trên đường bé có thấy mấy con gà rừng nên thèm, muốn được ăn.

"Được, con muốn ăn thì tự mình đi bắt gà, rồi mẹ làm cho con ăn. Đừng nói với mẹ một con gà mà con cũng không bắt được đấy." Nhã Thanh nói, mắt liếc đến con gà rừng gần đấy.

"Dạ, vậy mẹ ngồi đây, con đi bắt gà cho mẹ xem." Đới Đới vui vẻ nói, sau đó hai chân nhanh nhẩu, nhẹ nhàng nhảy vút lên cái cây gần đó. Rất nhanh chóng liền bắt được con gà rừng to lớn.

"Mẹ, mẹ thấy con giỏi chưa, rất nhanh nha." Đới Đới đặt con gà to gần bằng người của mình trước mặt Nhã Thanh, gương mặt sáng bừng chỉ mong được mẹ khen.

"Giỏi, giỏi, Đới Đới của mẹ là giỏi nhất." Nhã Thanh kéo con gái, mặc kệ khuôn mặt nhem nhuốc, thơm một cái thật mạnh vào mặt bé.

"Vậy giờ mẹ làm cho con ăn đi, con đói muốn xiu rồi." Đới Đới đưa tay xoa bụng, méu máo nói.

"A, mẹ làm liền, mẹ thật là không tốt, để Đới Đới của mẹ đói bụng quá rồi." Nhã Thanh cười vuốt tóc con một cái. Sau đó xách con gà rừng đi thẳng đến bờ suối gần đó làm sạch sẽ, cắt

thành nhiều khúc nhỏ. Dùng ý niệm lấy ra hai cái tô lớn, hai cái vỉ nướng và gia vị từ trong không gian.

Uớp gia vị cho thịt gà xong, Nhã Thanh nhìn đến con gái đang nhem nhuốc, toàn thân đều là mồ hôi và bụi đất. Không nhìn được đưa tay ôm con gái đi tới bờ suối.

"Mẹ, mẹ làm gì, sao còn chưa nấu ăn? Con đói lắm rồi." Đồi Đồi kì quái hỏi mẹ, trên khuôn mặt non nớt là vẻ mặt sốt ruột muốn ăn.

"Đồi Đồi ngoan, mẹ bế con đi rửa mặt, rửa tay thật sạch rồi lại đi nướng thịt gà rừng. Con không muốn cùng mẹ nướng thịt sao?"

"A, có, con muốn nướng. Nhanh nhanh đi rửa tay, rửa mặt." Đồi Đồi nghe mẹ bảo thì ánh mắt sáng bừng, hai tay ôm lấy cổ mẹ, hối thúc đi làm vệ sinh.

Nhã Thanh xắn hai ống tay áo và ống quần cho Đồi Đồi thật gọn gàng rồi tỉ mỉ lấy nước suối rửa sạch tay chân mặt mũi cho bé. Sau đó ôm con trở lại, bắt tay vào làm bếp, mồi lửa.

Khi lửa đã cháy, nâng đế thịt gà lên hai cái vỉ nướng, đưa cho Đồi Đồi một cái, rồi bảo con bé làm theo mình. Đồi Đồi tò mò, thích thú làm theo, bình thường nói chuyện không nhiều, bây giờ thì cười lộ hết cả hàm, miệng luôn thuyên hồi đông hồi tây.

"Mẹ, cái này là gì hả mẹ"

"Mẹ, gà nướng thật là thơm."

"Mẹ, tại sao trước giờ mẹ không làm cho con ăn?"

"Mẹ, thịt gà đồi màu rồi..."

"Mẹ...."

Ăn uống no nê, Nhã Thanh bế Đồi Đồi đi lại bờ suối lúc này, giăng kết giới, sau đó cời áo quần, đi xuống tắm rửa. Vì cả ngày mệt mỏi, Đồi Đồi dựa hẳn lên người mẹ, mặc mẹ lau lau chùi chùi, rồi gối đầu này nọ. Hai mắt hiu hiu nhắm lại, cuối cùng chìm hẳn vào giấc ngủ sâu.

Bạn đang đọc truyện *Đồi Đồi, Là Nương Cưng Bác Cha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 40

"Nương a, chúng ta lần này về nhà thật sao? Không biết ông bà còn nhớ Đồi Đồi không? Con thật ra rất nhớ hai người kia." Đồi Đồi cầm tay mẹ ánh mắt chờ mong nói.

"Thật thật, lần này thật một trăm phần trăm." Nhã Thanh có chút xấu hổ nói. Đồi Đồi tập luyện được hai tháng, thân thể chắc chắn, căn cơ trong người lại một ngày một tốt lên, chỉ trong vòng hai tháng đã có thể tấn cấp năm cao nhất, thật khiến nàng cao hứng không thôi, liền quyết định đưa Đồi Đồi trở về. Nhưng trên đường đi lại phát hiện ra một địa phương tập luyện rất tốt, thế là lôi kéo Đồi Đồi vào tiếp tục tập luyện. Hai mẹ con tập luyện ròng rã một tháng, rốt cục thấy Đồi Đồi tập luyện đã đến mức cực hạn mới dừng lại, thương xót mang Đồi Đồi trở về.

"Con có thể tin sao?" Ánh mắt to tròn của Đồi Đồi bỗng hép lại thành một đường, tò vò về nghi ngờ. Trong lòng lại thầm mong đừng có gặp thêm một cái địa phương kì quái nào nữa. Sắp đến sinh nhật ba tuổi, nàng còn không muốn tổ chức sinh nhật trong rừng đâu.

"Có, chẳng lẽ nương con còn không đáng tin đến mức đó sao?" Nhã Thanh ánh mắt bi thương, vẻ mặt đau khổ nhìn Đồi Đồi.

Đồi Đồi quay qua nhìn người mẹ của mình trước mắt, trong lòng gào thét "Tuyệt không đáng tin, tuyệt không đáng tin".

Hai mẹ con cài trang thành một thiếu phụ và một tiểu công tử như lúc đầu rồi đi, cứ như thế thẳng một đường xuống núi đi vào thành. Tiếng người cười nói nhộn nhịp làm Đồi Đồi hớn hờ không thôi, ánh mắt lia đến nơi này lại chạy qua chỗ khác. Nhìn đến bên kia đường có một thúc thúc bán kẹo hồ lô liền giật giật tay mẹ, Nhã Thanh hiểu ý kéo Đồi Đồi đi qua mua bốn cây kẹo. Hai mẹ con mỗi người hai cây đưa lên miệng ăn thích ý. Lâu rồi hai mẹ con nàng mới được ăn vật như thế này, ba tháng ở trên núi toàn ăn rau, quả, thịt rừng, còn chưa đụng được một chút đồ ăn vặt nào, đúng là thêm chết bọn họ.

Trên đường đi, bỗng Đồi Đồi sực nhớ đến chuyện gì đó, đồ ăn vặt trên tay đang đưa lên miệng bỗng hạ xuống, ánh mắt thẳng tắp nhìn qua Nhã Thanh, Nhã Thanh thấy kì quái cũng nhìn lại, trong lòng bỗng nổi lên bất an.

"Nương a, lần này về có thể gặp cha sao?"

"Hả?" Nhã Thanh bỗng giật mình, ánh mắt có chút phức tạp. Nhưng một hồi lại bình thường, nàng nhẹ nhàng cười một cái, tay đưa ra vỗ đầu Đồi Đồi.

"Sẽ gặp. Con cứ chờ thôi."

Hai mẹ con hi hi ha ha rào bước về nhà, trên tay là chất đồ ăn vặt. Không nhìn đến cái gì nết na thực nữ. Người đi đường khó tránh khỏi ánh mắt dè bieu chê bai nhìn hai người.

Hai mẹ con dạ giầy như không có đáy, một hồi ăn hết chỗ này lại chạy đến chỗ kia mua. Lúc Nhã Thanh đang mua một ít bánh mứt, Đồi Đồi đứng một bên nhìn thấy gần đó có khối bánh nhỏ rất đẹp mắt đang lác lư lác lư, Đồi Đồi về mặt mê man nhìn đến, chân không chủ động bước đi theo. Một hồi cảm thấy giống như không đứng Đồi Đồi bỗng dừng lại, mà chiếc bánh thấy nàng dừng lại cũng dừng lại theo, sau đó lại tiếp tục lác lác mê hoặc ánh mắt nàng. Đồi Đồi nhìn bánh nhỏ một chút, bỗng sâu trong đáy mắt hiện lên vẻ tỉnh quái, rất nhanh sau đó lại giống như mê man, chạy theo chiếc bánh nhỏ.

Nhã Thanh đang mua đồ ăn vặt thì phát hiện Đồi Đồi bỗng nhiên bước chân đi chuyển đi về một hướng nào đó. Không có ngăn cản Đồi Đồi, mua xong đồ ăn vặt, Nhã Thanh lôi kéo người bán hàng hỏi han một chút tình hình nơi này mấy tháng qua, không phải nàng không biết, chỉ là nàng cố ý hỏi han kéo dài thời gian một chút. Đồi Đồi đi xa khỏi tầm mắt nàng mới quay lại, về mặt bỗng tái nhợt nhìn khắp nơi, sau đó chạy đông chạy tây, miệng hô lớn gọi Đồi Đồi.

Nhã Thanh về mặt bối rối, hoảng loạn lôi kéo người đi đường hỏi thăm tung tích Đồi Đồi. Bỗng một nam tử chạy lại báo có thấy Đồi Đồi đi theo một người đàn ông về hướng Bắc. Nhã Thanh thấy thì mừng rỡ, vội cảm ơn hẳn ta sau đó chạy đi tìm Đồi Đồi. Nam tử nhìn Nhã Thanh rồi rít chạy đi thì về mặt bỗng nhếch mép cười một cái, sau đó xoay người rồi đi.

Ở hướng ngược lại, Nhã Thanh đang hoảng loạn chạy đi bỗng nhiên dừng lại, hai tay chống nạnh, ngược mặt lên trời cười một cái thật to. Người đi đường tưởng nàng có chút vấn đề về thần kinh thì tránh xa nàng một chút.

Nhã Thanh sau khi cười một cái thật sáng khoái thì quay người, hướng về phía ngược lại chạy đi.

Đôi Đôi ánh mắt mê man đi theo miếng bánh nhỏ vào một nơi vắng vẻ, băng qua một vài ngôi nhà lụp sụp, sau đó theo một cánh cửa nhỏ đi vào. Người ngoài nhìn vào liền biết đây là cánh cửa nhỏ ở phía sau của một túp lều vắng vẻ. Nhưng là chẳng ai có thể nhìn thấy được Đôi Đôi đi vào, vì xung quanh đây hoàn toàn không có một ai.

Vừa vào đến bên trong căn phòng nhỏ, bỗng có tiếng nữ nhân vang lên.

"Ai nha, Tiểu Quy Từ, hôm nay đúng là vận thật tốt, nhìn đến xem, thằng nhóc này quá xinh đẹp đi. Thế nào cũng bán được giá tốt." Một nữ nhân tuổi ngoài ba mươi, vẻ mặt nhìn là biết không phải dạng hiền lành gì, một cái miệng rui to nằm ngay một bên mũi rất mất thẩm mỹ, khi thấy Đôi Đôi đi vào thì nhin không được lên tiếng vui mừng.

"Đúng vậy a, cũng nhờ ta hôm nay gặp được hai cái mẹ con ở trước cổng thành liền đi theo, lại không ngờ đến một mẹ một con này đúng là quá tham ăn, vừa đúng lúc chúng ta cũng là dùng chiều này dụ dỗ đến. Hahaha." Một nam nhân to khỏe, khuôn mặt chữ điền thường gặp ngay sau khi Đôi Đôi vào cũng vào theo. Hắn ở trên tay cầm một tấm bản gỗ hình tròn, ở giữa tấm bản là một miếng bánh nhỏ.

Nhìn đến cái bánh nhỏ làm mời dụ Đôi Đôi bị mất một miếng nhỏ, lại nhìn miếng bánh trên tấm bản, đây rõ ràng là cùng một cái bánh bị lấy ra.

Nam nhân cầm cái bản, tay đưa lên nắm lấy miếng bánh kia quăng đi, lập tức cái bánh đang ở trên không trung trước mặt Đôi Đôi rớt xuống. Đồng thời Đôi Đôi giật mình một cái, đưa mắt lăm nhìn xung quanh.

"A, tiểu hài tử, không cần sợ, chúng ta đều là người tốt a." Nữ nhân vẻ mặt làm ra vẻ hiền từ nhìn Đôi Đôi, miệng nhẹ nhàng tươi cười.

Đôi Đôi nhìn khuôn mặt tươi cười trước mắt, nàng chỉ muốn phi một bãi nước bọt vào bản mặt này, nàng không phải là ghét người trước mắt, chỉ là nhìn nàng ta cười, Đôi Đôi cảm thấy ghê tởm đến cực điểm, không nhìn được muốn phi thôi.

"Ta,..." Đôi Đôi lúc đầu im lặng, sau như nghĩ đến cái gì, gương mặt bỗng hoảng hốt.

"A! Các người là ai? Sao ta lại ở đây? Nương của ta ở đâu?"

"Tiểu hài tử ngoan ngoan, mẹ ngươi là bỏ mặc ngươi, bọn ta có lòng tốt nên đem ngươi về đây a." Nam tử cao to đứng một bên nhìn đứa bé trước mắt hoảng loạn thì nội tâm sung sướng, lên tiếng nói lịch lịch sự thật.

"Sao? Thật là nương bỏ ta sao? Là các người đem ta về sao? Huhu, ta không tin, sao nương lại bỏ ta chứ, huhuhu." Đôi Đôi trước mắt trống rỗng, từng giọt nước mắt rơi xuống, sau đó rống lên tiếng không tin tưởng.

"Đó là sự thật, còn không ngươi nghĩ vì sao ngươi lại nơi này a?" Nữ nhân buồn nôn lên tiếng dỗ dành.

"Là thật sao? Là thật sao? Là nương bỏ ta rồi sao?" Đôi Đôi cúi đầu trầm mặc, hoảng hốt lăm bắm.

"Chúng ta nói đều là sự thật!" Nam nhân cao to nhìn đến đáng vẻ đáng thương của Đôi Đôi, không tìm không phải tiếp tục nói dối.

Đôi Đôi trầm mặc một hồi, cuối cùng đưa tay lên quẹt nước mắt, vẻ mặt giống n như cam chịu.

"Nếu như nương đã không còn thương ta nữa thì đành thôi vậy. A, là các người đem ta lại đây sao?" Đôi Đôi bỗng sực nhớ đến cái gì.

"Đúng, là ta đem ngươi đến, nhìn ngươi thực đáng thương, nên ta không nỡ bỏ ngươi ở lại." Nam nhân cao to ra vẻ đau xót nhìn Đôi Đôi, khiến nàng không nhìn được muốn đánh một cái rắm.

"Các người đem ta lại đây, nghĩa là các người thương ta phải không? Vậy là các người sẽ theo ta phải không? Nương bảo, nếu người thương mình thì cho dù mình ở đâu, đi đâu đều theo mình. Phải không?" Đôi Đôi, lau vệt nước mắt, khuôn mặt bé nhỏ hướng lên nhìn hai người kia.

Hai người vừa nghe Đôi Đôi nói thì sùng sốt một lát, sau đó thì tươi cười kẻ xướng người họa.

"Đúng đúng, là chúng ta thương ngươi nên mới đem ngươi đến đây nha."

"Đúng vậy, tiểu hài tử đáng yêu, xinh đẹp như ngươi ai dám không thương chứ."

"Vậy chúng ta thương nhau, đồ của ngươi cũng là đồ của ta, còn đồ của ta cũng là đồ của ngươi. Đây cho ngươi." Đôi Đôi nói, rồi lấy trong túi ra một vài thanh kẹo đưa cho hai người trước mắt, làm hai người sùng sốt không thôi.

"Dì, cái này của ngươi cũng là của ta đi." Đôi Đôi như phát hiện cái gì mới, đưa tay lấy cái bản nhỏ trên tay nam nhân cao to. Nam nhân cao to giật mình hoảng hốt lại, tính đưa tay giật lại cái bản nhưng lại bị Đôi Đôi né đi. Lúc này Đôi Đôi mới nước mắt lưng tròng nhìn hắn, vẻ mặt hết sức bi thương.

"Này đại thúc, chẳng lẽ ngươi không thương ta sao? Ta cái gì của ta cũng đưa ngươi rồi, đó là toàn bộ kẹo ta thích nhất đó, ngươi này chỉ là tấm gỗ nhỏ, chẳng lẽ không cho ta được sao? Ngươi như này là ghét ta sao? Nếu vậy ta thực thương tâm a"

"A, cho chứ, cho chứ, hần là nghĩ muốn nắm tay ngươi thân thiết một chút thôi, hần là cái người không biết bộc lộ tình cảm, haha. Đây đây, ta cũng có cái này cho ngươi." Nữ nhân buồn nôn liếc mắt nam nhân cao to một cái, sau đó cười đến sáng lạn, từ trong người cũng lấy ra một cái vòng tay đưa cho Đôi Đôi, nhìn vào cũng đủ biết là đồ bỏ đi.

Nam nhân cao to nhìn đến Đôi Đôi ngồi bên bàn nghịch bản gỗ, liền kéo nữ nhân buồn nôn qua một bên. Sót ruột nói.

"Này, ngươi tính làm cái gì hả, kia là đồ vật tổ tiên ta để lại, làm sao có thể nói cho là cho được."

"A, Cái tên Quy Từ ngu ngốc này, ngươi nghĩ nàng có thể đem nó đi rồi dùng nó sao, sau khi mọi việc ổn thỏa, ngươi lấy lại bản gỗ cũng không muộn nha. Trước mắt cứ lấy nó làm mời đã." Ánh mắt nữ nhân buồn nôn bỗng nhiên sáng chói, nam tử cao to nhìn thấy thế thì sùng sốt một chút, sau đó thì cũng hiểu ý cười tà. Nếu xong việc, bọn họ chính là giàu to a.

"Này, ngươi nói ông chủ nhìn thấy tiểu từ kia thì sẽ như thế nào đi?" Nam nhân cao to hướng đến nữ nhân buồn nôn lên tiếng, ánh mắt không dùng khỏi người Đôi Đôi đang ngồi nghịch bản gỗ ở trong phòng nhỏ.

“Sẽ rất là cao hứng a, chúng ta tìm lâu như vậy, bây giờ mới xuất hiện một đứa trẻ hợp ý ông chủ, người nghĩ xem, ông chủ sẽ vui mừng đến nước nào chứ.” Nữ nhân buồn nôn bĩu môi, ánh mắt nhìn đến Đới Đới hình chữ tiền, nàng nghĩ đến phần thưởng mà ông chủ sẽ ban thì muốn chảy cả nước giải.

“Người chắc chắn thẳng nhỏ hợp ý ông chủ chứ?”

“Đương nhiên, người nhìn xem, mắt có mắt, mũi miệng đều đẹp, thân hình không gầy cũng không béo. Mà quan trọng là cái khí chất kia kia, nhìn vào là muốn cắn một ngụm không phải sao?”

“Người nói cũng đúng.” Nam nhân cao to đưa tay lên vuốt vuốt cảm ra về gật gù.

“Vậy khi nào chúng ta đưa tiểu tử này qua?”

“Người yên tâm đi, ta đã cho người đi bẩm báo với ông chủ rồi. Sẽ có người đến gọi chúng ta vào thôi.”

Nữ nhân buồn nôn vừa dứt lời, cánh cửa từ bên trong phòng được mở ra, một nam tử khoảng mười bảy, mười tám tuổi đi vào, gương mặt xinh đẹp mỉm cười nhẹ, hướng đến hai người thông báo ông chủ cho gọi.

Một nam một nữ nhìn nhau cười vui vẻ, sau đó lại phía Đới Đới rừ rừ một hồi mới dắt nàng đi theo nam tử xinh đẹp kia. Ánh mắt Đới Đới chạm phải ánh mắt tò mò đánh giá của nam tử xinh đẹp. Nàng nhoeo miệng mỉm cười với hắn một cái, trong ánh mắt hắn hiện lên một tia điều cợt cùng căm ghét, sau đó quay ngoắt lại, đi vào từ cánh cửa bên trong phòng.

Một bóng dáng từ trên xà nhà nhảy xuống, sau đó cũng theo chân bốn người kia đi vào.

Một căn phòng lớn, một nam nhân da trắng, môi hồng, khuôn mặt còn xinh đẹp hơn nữ nhân khoảng chừng ba mươi tuổi đang nửa nằm nửa ngồi trên chiếc ghế quý phi. Đôi mắt yêu mị của hắn lia đến bốn tiểu hài tử xinh đẹp tuổi xấp xỉ nhau đứng trước mặt, sau đó dừng lại trên người tiểu hài tử mới vào. Gương mặt hắn nở một nụ cười hài lòng thật sâu.

Hôm nay đúng là ngày đại vui mừng của hắn, không thể tin được buổi sáng liền bắt được ba anh em sinh đôi như hoa như nguyệt, xinh đẹp đến quật cường. Khi về đến nhà lại thêm một tiểu tử ngây thơ, đáng yêu động lòng người thế này được đưa tới.

Đới Đới về mặt tò mò nhìn quanh quất trong căn phòng, rồi đưa mắt đánh giá ba tiểu tử đứng bên cạnh mình. Đó là ba tiểu tử rất xinh đẹp, tay chân bọn họ bị khóa chặt bởi những sợi xích lớn, sức nặng khiến cho cả người đều rũ xuống. Thân thể giống như đã chịu đựng một nhọc quá lâu nên có chút run run, trên người toàn là những vết đánh lớn nhỏ còn chưa khô máu. Riêng chỉ có khuôn mặt là không bị gì, chỉ bị nhiễm qua một chút bụi bẩn.

Ba tiểu hài tử cố gắng gồng mình để không ngã xuống, khuôn mặt quật cường nhìn thẳng tên nam nhân đẹp hơn cả nữ nhân kia, ánh mắt hiện lên vẻ chán ghét và phẫn nộ. Một trong ba tiểu hài tử muốn chạy tới xé nát khuôn mặt đang mỉm cười kia lại bị hai tiểu tử còn lại đứng hai bên giữ chặt.

“Lão già chết tiệt kia, người nhanh chóng thả bọn ta ra. Đồ bì ỏi vô liêm sỉ nhà người.”

“A, đúng như thế chứ, ta rất ghét bị người ta gọi là lão già đấy. Nhưng mà tiểu xinh đẹp người là ngoại lệ nha, người càng nói càng khiến ta muốn ôm lấy cắn một ngụm rồi hòa tan trong miệng a.”

“Người cái lão già ghê tởm, ta phi.” Tiểu hài tử giống như muốn bùng phát, nhưng không thể làm gì được, đành phải cố nén lại, phun ra một bãi nước bọt trước mặt nam nhân kia.

“Gia, người tìm được của mới lạ liền quên người ta sao, người ta cả ngày hôm nay rất vất vả nha.” Nam tử xinh đẹp đã đưa Đới Đới vào phòng kia yếu ớt nũng nịu dựa vào người Nam nhân đẹp hơn cả nữ nhân kia.

Thượng Sơn Hồng, nam nhân đẹp hơn nữ nhân đưa tay ra ôm lấy người bên cạnh vào lòng, miệng hôn lên môi hắn một cái, sau đó môi mòng lại đi chuyển xuống cái cổ trắng mịn, tay đưa vào trong áo sờ sờ lên xuống. Cung chiều nói.

“A Mị, người theo ta lâu như vậy, lại còn rất xinh đẹp, làm sao ta quên người được chứ.”

“Ừm, gia, ở đây có nhiều người, người ta ngại a. Á...ừm...” Nam nhân tên A Mị miệng ngậm khế, ánh mắt khiêu khích nhìn đến bốn tiểu tử.

Ba tiểu tử xinh đẹp về mặt kinh dị quay mặt đi chỗ khác, trong mắt toàn là vẻ kinh tởm. Đới Đới thì hoàn toàn ngược lại, ánh mắt sáng lên, nhìn chăm chăm vào hai người.

Tất cả, Thượng Sơn Hồng đều không bỏ sót, tay đã cởi bỏ một vài lớp áo trên người A Mị, lộ ra bờ vai trắng nõn. Hắn miệng lưỡi di chuyển lên xuống trên làn da sáng bóng kia, ánh mắt thú vị lia đến trên người Đới Đới.

“Người thích xem vậy sao?”

“Rất thích, mà các người đang làm gì a? Giống như cái gì đó ta từng xem qua.” Đới Đới chớp chớp mắt, rồi lại chăm chú từng hành động của hai người. Ở một bên, ba anh em quay ngoắt qua nhìn nàng như kẻ quái dị. Một tiểu tử trắng bóc đưa tay ra gạt áp nàng một cái, ý bảo đừng nhìn.

Thượng Sơn Hồng nhìn thấy nhưng không nói gì. Đới Đới lại quay qua khó hiểu nhìn tiểu tử kia. Nhưng trong đầu lại lên tiếng ‘Mẹ, con muốn ba người kia’.

“A, nói xem giống cái gì?”

“Là, giống hai con chó nhà hàng xóm của ta a, bọn nó bắt đầu liếm liếm nhau giống như người vậy, sau đó thì nó làm gì ta không biết, mẹ ta không cho ta xem. Mẹ bảo bọn nó đang sản xuất em bé, không được nhìn, vì bọn nó sẽ xấu hổ mà không sinh em bé nữa. Nhưng hai người đừng lo a, khi các người sinh em bé ta sẽ che mắt lại để khỏi phải xấu hổ a.”

Thượng Sơn Hồng sững sờ nhìn Đới Đới, A Mị ở phía dưới cũng cứng lại. Bỗng Thượng Sơn Hồng lôi kéo A Mị, đưa tay bắt đầu cởi áo quần trên người hắn.

“Người muốn nhìn sao?”

Đới Đới gật đầu rồi lắc đầu, hai tay đưa lên muốn che mắt khi nhìn thấy nửa người trên của hai nam nhân kia sắp lộ ra.

“Bọn ta sẽ không xấu hổ.”

Nghe vậy, ánh mắt Đới Đới sáng lên, đưa hai tay che hờ kia để xuống. Khuôn mặt sáng bừng nhìn không sót một chỗ, lại mong chờ hành động kế tiếp của hai người trước mắt.

Khi chiếc quần độc nhất trên người của A Mị sắp bị kéo xuống. Một bóng đen vọt tới, đồng thời một tấm chăn lớn trùm lên hai thân thể chuẩn bị diễn trò heo quay.

“Ai nha, không được đầu độc tâm hồn trẻ nhỏ chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Đổi Đổi, Là Nương Cường Bức Cha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 41: Chương 40.2

“Này, người nói ông chủ nhìn thấy tiểu tử kia thì sẽ như thế nào đi?” Nam nhân cao to hướng đến nữ nhân buồn nôn lên tiếng, ánh mắt không dừng khỏi người Đổi Đổi đang ngồi nghịch bàn gỗ ở trong phòng nhỏ.

“Sẽ rất là cao hứng a, chúng ta tìm lâu như vậy, bây giờ mới xuất hiện một đứa trẻ hợp ý ông chủ, người nghĩ xem, ông chủ sẽ vui mừng đến nước nào chứ.” Nữ nhân buồn nôn bĩu môi, ánh mắt nhìn đến Đổi Đổi hình chữ tiền, nàng nghĩ đến phần thưởng mà ông chủ sẽ ban thì muốn chảy cả nước giải.

“Người chắc chắn thẳng nhỏ hợp ý ông chủ chứ?”

“Đương nhiên, người nhìn xem, mắt có mắt, mũi miệng đều đẹp, thân hình không gầy cũng không béo. Mà quan trọng là cái khí chất kia kia, nhìn vào là muốn cắn một ngụm không phải sao?”

“Người nói cũng đúng.” Nam nhân cao to đưa tay lên vuốt vuốt cằm ra vẻ gật gù.

“Vậy khi nào chúng ta đưa tiểu tử này qua?”

“Người yên tâm đi, ta đã cho người đi bẩm báo với ông chủ rồi. Sẽ có người đến gọi chúng ta vào thôi.”

Nữ nhân buồn nôn vừa dứt lời, cánh cửa từ bên trong phòng được mở ra, một nam tử khoảng mười bảy, mười tám tuổi đi vào, gương mặt xinh đẹp mỉm cười nhẹ, hướng đến hai người thông báo ông chủ cho gọi.

Một nam một nữ nhìn nhau cười vui vẻ, sau đó lại phía Đổi Đổi rù rề một hồi mới dắt nàng đi theo nam tử xinh đẹp kia. Ánh mắt Đổi Đổi chạm phải ánh mắt tò mò đánh giá của nam tử xinh đẹp. Nàng nhoeo miệng mỉm cười với hắn một cái, trong ánh mắt hắn hiện lên một tia điều cốt cùng căm ghét, sau đó quay ngoắt lại, đi vào từ cánh cửa bên trong phòng.

Một bóng dáng từ trên xà nhà nhảy xuống, sau đó cũng theo chân bốn người kia đi vào.

Một căn phòng lớn, một nam nhân da trắng, môi hồng, khuôn mặt còn xinh đẹp hơn nữ nhân khoảng chừng ba mươi tuổi đang nửa nằm nửa ngồi trên chiếc ghế quý phi. Đôi mắt yêu mị của hắn lia đến bốn tiểu hài tử xinh đẹp tuổi xấp xỉ nhau đứng trước mặt, sau đó dừng lại trên người tiểu hài tử mới vào. Gương mặt hắn nở một nụ cười hài lòng thật sâu.

Hôm nay đúng là ngày đại vui mừng của hắn, không thể tin được buổi sáng liền bắt được ba anh em sinh đôi như hoa như nguyệt, xinh đẹp đến quật cường. Khi về đến nhà lại thêm một tiểu tử ngày thơ, đáng yêu động lòng người thế này được đưa tới.

Đổi Đổi về mặt tò mò nhìn quanh quất trong căn phòng, rồi đưa mắt đánh giá ba tiểu tử đứng bên cạnh mình. Đó là ba tiểu tử rất xinh đẹp, tay chân bọn họ bị khóa chặt bởi những sợi xích lớn, sức nặng khiến cho cả người đều rũ xuống. Thân thể giống như đã chịu đựng một nhọc quá lâu nên có chút run run, trên người toàn là những vết đánh lớn nhỏ còn chưa khô máu. Riêng chỉ có khuôn mặt là không bị gì, chỉ bị nhiễm qua một chút bụi bẩn.

Ba tiểu hài tử cố gắng gồng mình để không ngã xuống, khuôn mặt quật cường nhìn thẳng tên nam nhân đẹp hơn cả nữ nhân kia, ánh mắt hiện lên vẻ chán ghét và phẫn nộ. Một trong ba tiểu hài tử muốn chạy tới xé nát khuôn mặt đang mỉm cười kia lại bị hai tiểu tử còn lại đứng hai bên giữ chặt.

“Lão già chết tiệt kia, người nhanh chóng thả bọn ta ra. Đồ bì ỏi vô liêm sỉ nhà người.”

“A, đúng như thế chứ, ta rất ghét bị người ta gọi là lão già đấy. Nhưng mà tiểu xinh đẹp người là ngoại lệ nha, người càng nói càng khiến ta muốn ôm lấy cắn một ngụm rồi hòa tan trong miệng a.”

“Người cái lão già ghê tởm, ta phi.” Tiểu hài tử giống như muốn bùng phát, nhưng không thể làm gì được, đành phải cố nén lại, phun ra một bãi nước bọt trước mặt nam nhân kia.

“Gia, người tìm được của mới lại liền quên người ta sao, người ta cả ngày hôm nay rất vất vả nha.” Nam tử xinh đẹp đã đưa Đổi Đổi vào phòng kia yếu ớt nũng nịu dựa vào người Nam nhân đẹp hơn cả nữ nhân kia.

Thượng Sơn Hồng, nam nhân đẹp hơn nữ nhân đưa tay ra ôm lấy người bên cạnh vào lòng, miệng hôn lên môi hắn một cái, sau đó môi mòng lại đi chuyển xuống cái cổ trắng mịn, tay đưa vào trong áo sờ sờ lên xuống. Cung chiều nói.

“A Mị, người theo ta lâu như vậy, lại còn rất xinh đẹp, làm sao ta quên người được chứ.”

“Ừm, gia, ở đây có nhiều người, người ta ngại a. Á...um...” Nam nhân tên A Mị miệng ngậm khế, ánh mắt khiêu khích nhìn đến bốn hài tử.

Ba hài tử xinh đẹp về mặt kinh dị quay mặt đi chỗ khác, trong mắt toàn là vẻ kinh tởm. Đổi Đổi thì hoàn toàn ngược lại, ánh mắt sáng lên, nhìn chăm chăm vào hai người.

Tất cả, Thượng Sơn Hồng đều không bỏ sót, tay đã cởi bỏ một vài lớp áo trên người A Mị, lộ ra bờ vai trắng nõn. Hắn miệng lưỡi di chuyển lên xuống trên làn da sáng bóng kia, ánh mắt thú vị lại lia đến trên người Đổi Đổi.

“Người thích xem vậy sao?”

“Rất thích, mà các người đang làm gì a? Giống như cái gì đó ta từng xem qua.” Đổi Đổi chớp chớp mắt, rồi lại chăm chú từng hành động của hai người. Ở một bên, ba anh em quay ngoắt qua nhìn nàng như kẻ quái dị. Một tiểu tử trắng bóc đưa tay ra gạt áp nàng một cái, ý bảo đừng nhìn.

Thượng Sơn Hồng nhìn thấy nhưng không nói gì. Đổi Đổi lại quay qua khó hiểu nhìn tiểu tử kia. Nhưng trong đầu lại lên tiếng ‘Mẹ, con muốn ba người kia’.

“A, nói xem giống cái gì?”

“Là, giống hai con chó nhà hàng xóm của ta a, bọn nó bắt đầu liếm liếm nhau giống như người vậy, sau đó thì nó làm gì ta không biết, mẹ ta không cho ta xem. Mẹ bảo bọn nó đang sản

xuất em bé, không được nhìn, vì bọn nó sẽ xấu hổ mà không sinh em bé nữa. Nhưng hai người đừng lo a, khi các người sinh em bé ta sẽ che mắt lại để khỏi phải xấu hổ a.”

Thượng Sơn Hồng sững sốt nhìn Đới Đới, A Mị ở phía dưới cũng cứng lại. Bỗng Thượng Sơn Hồng lúi kéo A Mị, đưa tay bắt đầu cởi áo quần trên người hắn.

“Người muốn nhìn sao?”

Đới Đới gật đầu rồi lắc đầu, hai tay đưa lên muốn che mắt khi nhìn thấy nửa người trên của hai nam nhân kia sắp lộ ra.

“Bọn ta sẽ không xấu hổ.”

Nghe vậy, ánh mắt Đới Đới sáng lên, đưa hai tay che hờ kia để xuống. Khuôn mặt sáng bừng nhìn không sót một chỗ, lại mong chờ hành động kế tiếp của hai người trước mắt.

Khi chiếc quần độc nhất trên người của A Mị sắp bị kéo xuống. Một bóng đen vọt tới, đồng thời một tấm chăn lớn trùm lên hai thân thể chuẩn bị diễn trò heo quay.

“Ai nha, không được đầu độc tâm hồn trẻ nhỏ chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Đới Đới, Là Nương Cường Bức Cha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 41

Nhã Thanh đi theo bốn người Đới Đới vào một căn phòng lớn xa hoa, không kịp nhìn ngắm căn phòng đã di chuyển ánh mắt đến hai người ngồi dựa nhau ở ghế quý phi. Nhã Thanh ánh mắt lấp lánh như gặp được bảo tàng, nàng chưa từng nhìn thấy hai nam nhân xxoo với nhau nên chuyện này thật khiến nàng tràn đầy hứng thú.

Nhưng tại sao con gái nàng cũng giống như vậy, ánh mắt còn trùng lớn chăm chú nhìn người ta. Vừa lúc nghe tiểu bảo bối muốn ba đứa trẻ xinh đẹp kia thì nàng cũng gào thét cực cung của nàng chó nhìn, nhưng mà Đới Đới lại vờ như không nghe thấy.

Nhã Thanh đau khổ, từ hứng thú chuyển qua căm ghét nhìn hai người phía trước. Nhanh chóng mở một cuộc giao dịch với ba đứa trẻ sinh đôi kia.

“Chào ba tiểu bảo bối xinh đẹp, con gái cực cung của ta muốn mấy người các người đi theo nó. Các người có đồng ý không?”

“Người là ai?”

“Tại sao chúng ta lại phải theo con gái nhà người?”

“Không xứng!”

Ba đứa trẻ lần lượt lên tiếng.

“A, người là chê con gái ta là nhân loại nên không xứng sao. Chà chà, ta biết các người không phải người, nhưng cũng đánh giá bản thân cao vậy chứ.”

“Người là người nào? Sao lại biết bọn ta?”

“Có phải bọn hần phái người tới không?”

“Không thể, bọn hần không thể phát hiện chúng ta được.”

Nghe ba đứa trẻ lên tiếng, Nhã Thanh không khỏi tò mò lai lịch của bọn họ.

“A, các người hiểu nhầm rồi. Ta chỉ phát hiện các người không phải người thôi, còn là ai, làm sao ta biết được.”

Ba đứa trẻ một trận im lặng.

“Này, các người giống như đang bị truy bắt nhỉ. Không tồi, vừa vặn ở chỗ ta xem như ẩn núp đi, lại có nơi để dừng chân sinh hoạt, không cần lo bị bắt như hôm nay nữa.”

“Lại nói, có một tiểu nữ nhi rất xinh đẹp muốn ta thu nhận để cứu các người đấy.”

Nghe đến đây, ba đứa trẻ bỗng sốt sắng. Đứa trẻ đen nhất trong ba đứa giữ tay hai người đang xúc động bên cạnh. Sau đó bình tĩnh nói chuyện trong ý thức với Nhã Thanh.

“Phong muội của ta đang ở đâu?”

“A, Phong Nhi sao, đứa trẻ đó đang ở bên ngoài nha. Chắc, tinh thần của các người thật kém, cách gần như vậy cũng không liên lạc được với nhau nha.”

“Muội ấy vẫn an toàn chứ?”

“Đương nhiên, là ta cứu nàng mà.”

“Người cứu muội ấy?”

“Đúng vậy. Các người đừng dùng dằng nữa, nhanh chút quyết định có đi theo ta không? Hai tên điên kia bắt đầu rục rịch rồi.”

“Được, chúng ta đồng ý.”

Nhã Thanh mỉm cười vui vẻ. ‘Phong Nhi ngoan, đứng đợi cô ở ngoài một chút, cô cô liền cứu bọn họ ra’.

Nhã Thanh theo đường quanh co khúc khuỷu, đang lúc ở một đoạn cua thì nghe thấy tiếng la, nằng giật mình sững sốt.

“Người nào ở đó?”

Nhã Thanh ẩn vào chỗ sâu nhất không để bọn lính gác phát hiện, lại thấy ở gần đó có một nữ tiểu hài xinh đẹp đang sợ hãi, tốc độ nhanh kinh người chạy tới gần chỗ nàng đang đứng, nhưng lại lơ dưng phải một chậu cây làm nó rung mạnh.

Bọn lính gác thấy vậy liền chạy tới. Khi nữ tiểu hài chuẩn bị bị phát hiện, Nhã Thanh đưa tay ra ôm lấy nàng, bịt miệng, lui ra chỗ khác. Sau đó thuận thế leo lên trần nhà bên cạnh.

Nhã Thanh để đứa trẻ trên gạch ngói, sau đó lên tiếng trách mắng.

“Này tiểu hài, sao ngươi lại chạy vào đây, ngươi có biết đây là nơi bọn buôn người hoạt động không? Lỡ bị bọn chúng bắt thì thế nào? Ngươi còn nhỏ như vậy.”

Nhã Thanh nhìn đứa trẻ chỉ xấp xỉ tuổi con gái mình một thân một mình, quần áo rách rưới ở một nơi nguy hiểm như thế này thì không chịu được đau lòng trách mắng.

Nữ tiểu hài bị nữ nhân trước mặt nằng, không tức giận, lại không hiểu sao lại có chút thân thiết, ám áp trong lòng. Nước mắt trong hốc mắt khó nhịn rơi ra.

“Cô cô, người, người cứu các huynh của Phong Nhi đi. Bọn họ bị bắt đi rồi. Người cứu bọn họ ra đi, cái gì con cũng nghe theo người. Con, con thật vô dụng, không thể cứu bọn họ. Huhu.”

Nhã Thanh đưa tay lau nước mắt của đứa trẻ, không nhịn được đau xót.

“Người nhà con đâu. Sao các con lại ra nông nổi thế này?”

“Chuyện này dài lắm. Hức, các huynh của Phong Nhi bị thất lạc cả rồi, giờ con chỉ còn ba huynh ở trong đó thôi. Người giúp con cứu bọn họ ra a. Con xin người đấy. Huhu.” Nói đến đây, nước mắt được giảm bớt bỗng trào ra mạnh mẽ.

“Được rồi. Được rồi. Ngoan, nín, đừng khóc nữa. Cô cô đi cứu các huynh của Phong Nhi, con gái cô cô cũng bị bắt ở trong đó. Sau đó chúng ta liền về nhà nha.”

“Về nhà? Nhà nào cơ?”

“Nhà của cô cô, con và các huynh đều lưu lạc, cô cô đưa các con về nhà của cô cô, sau đó tìm được các huynh còn lại thì các con trở về nhà của các con. Được chứ”

“Tìm hết tất cả các huynh cho Phong Nhi sao? Người nói thật sao?”

“Thật thật, cô cô không lừa con đâu.”

Nhã Thanh nói cho yên lòng Phong Nhi, nhưng trong lòng cũng quyết định tìm kiếm các huynh đệ thất lạc cho đứa nhỏ đáng yêu này.

Để lại Phong Nhi ở trên trần nhà, Nhã Thanh nhanh chóng chạy theo khí tức của Đối Đối.

Nhã Thanh cầm cái chân nằng vớ được trên giường ở trong phòng, sau đó trèo hẳn lên hai người ngồi trên ghế quý phi. Một tay bắn ra chiến khí trắng mờ khóa xích cho ba đứa trẻ, tay chân còn lại không rảnh rồi đá đá đấm đấm hai người ở trong chân. Miệng với gọi bốn đứa trẻ đang sững sờ đứng đó.

“Nhanh chút, lại giúp ta một tay.”

Bốn đứa trẻ phục hồi lại tinh thần, sau đó như những đứa trẻ bình thường muốn trút oán giận liền nhanh chân chạy tới. Ngươi một đá, ta một đấm khiến ba người trong chân phải kêu gào, la oai oái.

Căn phòng này được cách âm rất tốt, cộng thêm kết giới của Nhã Thanh, nên bên ngoài không biết bên trong đang hiện ra thảm cảnh như thế nào.

Nhã Thanh xách hai người bị đánh te tua, chân trèo chặt kín mít chỉ lộ ra hai cái đầu, xung quanh bị cột chặt bằng sợi xích.

“Ai da, các người mà không ngốc nghếch diễn cảnh heo quay trước mặt bọn nhỏ thì ta cho các người thêm chút cơ hội rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Đối Đối, Là Nương Cường Bức Cha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 43: Chương 41.2

“Người là người nào?” Thượng Sơn Hồng về mặt nhân nhỏ, trong lòng sợ hãi không thôi nhìn người phụ nữ trước mắt. Nàng ta đi vào phòng lúc nào mà hắn không phát hiện, bọn hắn bị đánh đập cả buổi, lại kêu gào âm ỷ nhưng bọn thị vệ và người hầu bên ngoài không ai phát hiện.

“Ta là mẹ của con trai ta nha, các người vô duyên vô cớ đem con trai ta đi, chẳng lẽ ta không thể đến đòi lại con trai sao?” Nhã Thanh hí mắt nhìn khuôn mặt đẹp trai bị đánh thảm thương của Thượng Sơn Hồng, tay đưa ra đụng vào những vết sưng trên mặt hắn rồi ần ần vui vẻ.

Thượng Sơn Hồng muốn tránh khỏi bàn tay của Nhã Thanh nhưng lại không thể, đành phải cố chịu đựng, nhịn đau đối diện với nàng.

“Ngươi đàn bà ngu ngốc, ngươi có biết nếu thù hạ của ta phát hiện ra thì ngươi có hậu quả gì không hả?”

“Ai nha, thù hạ của các người sao? Ta vào đây cũng được một lúc rồi, sao không thấy ai nhỉ?”

“Ngươi...” Thượng Sơn Hồng vừa khó chịu, vừa tức giận đến muốn khóc.

“Người, nếu người thả ta ra, ta sẽ cho người rất nhiều vàng bạc châu báu.”

“A, nhưng ta không thiếu tiền.” Nhã Thanh ngả gối nói, tay vuốt qua vuốt lại trên mặt Thượng Sơn Hồng làm hấn đau nhói, mặt nhăn nhó như khi.

“Vây bí tịch, ta có bí tịch, nếu người thả ta ra, ta liền cho người.” Hết cách, Thượng Sơn Hồng phải cắn răng đưa ra hạ sách.

“Bí tịch? Bí tịch gì cơ? Nhưng mà làm sao ta biết nó có chất lượng hay là ba thứ rác rưởi cho con nít chơi chứ? Cơ mà, có khi Đối Đối nhà ta còn không thêm ấy.”

“Người, người mới rác rưởi ấy! Cái đồ....” Nói đến đây, khuôn mặt Thượng Sơn Hồng bị Nhã Thanh bóp mạnh một cái, một tiếng rắc vang lên trong phòng khiến người ta phải sợ hãi. Nhã Thanh liếc hấn một cái, tùm tùm cười nháy mắt với Đối Đối đang muốn bộc phát.

“Cái đồ?”

“A, a, người, người thả ta ra.” Thượng Sơn Hồng đau đến mức gân xanh cả người nổi lên, nhưng lại không biết làm gì, ma pháp mà hấn từng vô cùng tự hào chính là vô dụng trước người này.

“Sao ta phải người ra chứ? Ta có làm gì người sao?”

“Người...”

“Ta làm sao?”

Thượng Sơn Hồng đau khổ khó nói nên lời, bỗng nhiên trong đầu hấn xoẹt qua cái gì đó thật nhanh. Hấn cúi xuống một chút, sau đó ngẩng đầu lên, vẻ mặt hấn thay đổi 360 độ trở thành vẻ nịnh nọt rất chân chó.

“Ta, không, ý tiểu nhân là tiểu nhân chính là cái đồ đáng chết, cư nhiên không biết tiểu công tử đây là bảo bối của phu nhân mà lại để thủ hạ bắt đi. Phu nhân, bây giờ người muốn phạt ta thế nào cũng được, nhưng xin người tha cho tiểu nhân một mạng a. Chỉ cần người muốn, cái gì tiểu nhân cũng sẽ làm.”

“Thật?”

“Thật, rất thật, phu nhân xinh đẹp. Người đại nhân đại lượng tha cho tiểu nhân một mạng này, tiểu nhân nhất định sẽ hết lòng phục tùng người, người chỉ đồng tiểu nhân không bao giờ đi tày, hoàn toàn nghe theo lời của người. Chủ nhân a.”

Thượng Sơn Hồng nói đến từ chủ nhân này cơ hồ muốn khóc, cả đời này tuy hấn chưa bao giờ làm việc gì đáng hoàng, nhưng cũng chưa bao giờ bị nhục nhã như thế này. Mạng sống của hấn giờ đang ở trên một người phụ nữ tưởng chừng hết sức bình thường, nhưng chỉ cần phật ý nàng một cái thì bao nhiêu công sức của hấn cả đời này sẽ hoàn toàn biến mất.

“A, thế cái bí tịch mà người nói là gì?” Nhã Thanh vừa nói vừa khoanh chân ngồi trên ghế quý phi, Đối Đối và đưa trẻ biết ý cũng lần lượt leo lên ghế bên cạnh ngồi.

“Là bí tịch mà tổ tiên của tiểu nhân để lại a. Phu nhân, ngài, ngài có thể coi trối để tiểu nhân đi lấy không?” Thượng Sơn Hồng khúm núm nói.

“Tất nhiên... Nhưng mà...” Nhã Thanh cười tùm tùm, cổ ý kéo dài giọng. “Nếu người có ý đồ gì không tốt thì... coi chừng cái mạng nhỏ của người.”

“Vâng, vâng, tiểu nhân không dám, tiểu nhân không dám.” Chút tâm tư nhỏ của Thượng Sơn Hồng bị vạch trần. Hấn muốn nhân cơ hội này trốn thoát, nhưng dưới ánh mắt chăm chú của nàng thì hấn muốn làm gì cũng không được nữa. Sau khi được Nhã Thanh búng tay một cái mở trối, hấn không tự nhủ run rẩy đi tới cái giường lớn của chính mình ở góc phòng.

Thượng Sơn Hồng bấm một cái cơ quan ở đầu giường, cái giường liền xuất hiện một cái lỗ rỗng nhỏ. Hấn nhanh chóng từ bên trong lấy ra một quyển sách cũ nát đem đến cho Nhã Thanh.

Nhã Thanh nhìn quyển sách rồi nhìn Thượng Sơn Hồng, ý cười ở trên môi vẫn chưa tắt.

“Người mở ra ta xem.”

“Này, ta không dám mở. Vì...” Thượng Sơn Hồng lăm lét nhìn Nhã Thanh.

“Vì?”

“Vì đây là bí tịch tổ tiên để lại, tiểu nhân không dám mở.”

“Ý là người chưa xem bí tịch này?” Nhã Thanh nhìn thẳng vào mắt hấn khiến hấn không khỏi bối rối.

“Không phải, ý tiểu nhân là, lúc trước tiểu nhân có xem qua nhưng không hiểu gì. Sau này mỗi lần mở ra đọc, nếu không hiểu gì đều sẽ có một luồng chiến khí rất mạnh đánh vào người khiến thổ huyết. Tiểu nhân càng ngày càng mạnh, khi mở ra vẫn không làm gì được, luồng chiến khí này sẽ mạnh tương đương với hiện tại đánh thẳng vào người” Thượng Sơn Hải nhớ lại chuyện gì đó liền không chịu được rùng mình.

“Hử? Có cả chuyện đó?” Nhã Thanh như là không tin hỏi lại.

“Có, chuyện đó xảy ra với tiểu nhân rất nhiều lần.”

“A, nếu như xảy ra nhiều lần rồi, vậy người mở ra cho ta xem đi. Cũng coi như là ôn lại chút kỉ niệm cũ.” “Trước khi chết”. Ba từ sau Nhã Thanh không nói thành tiếng mà mỉm cười nhẹ nhàng.

“Nhưng...”

“Không nhưng gì cả, nhanh chút.”

“Ta...” Thượng Sơn Hồng có chút rối rắm nhìn quyển sách bí tịch, nhưng trong mắt bỗng lóe lên tia độc ác. Hấn đưa tay ra vờ như đang lật sách, nhưng sau đó sử dụng sức lực cộng với ma pháp, nhanh như chớp quăng mạnh quyển sách về phía bọn Đối Đối đang ngồi. “Các người đi chết đi!”

Một thứ bột màu trắng từ trong quyển sách bay ra, bay thẳng về phía Đối Đối và ba anh em sinh đôi ngồi. Đối Đối đưa tay muốn ngăn cản nhưng không kịp, chỉ biết nhìn bốn đứa trẻ đang trợn to mắt không tin được tiếp nhận thứ thuốc trắng kia bay về phía mình.

“AAAAAAAAA...” Tiếng hét thảm đau đón vang vọng khắp căn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Đổi Đổi, Là Nương Cường Bức Cha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.